

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 37 / Ocak 1985 / 2.-DM

1985 HALKIMIZIN DİRENİŞ MÜCADELESİNİN DAHA DA GELİŞİP GÜÇLENDİĞİ YIL OLACAKTIR!

Devrimci Direniş Eylemlerimiz Yükseliyor Sömürgeci-Faşist Ordunun Paniği Artıyor

15 Ağustos eylemleri ardından, her alanda bir çalkalanma yaşanıyor. Kürdistan'da halk kitleleri eylemlerin yeni bir dönemin ilan olduğunu giderek daha derinden kavrayarak, gelişmeleri coşkunlukla karşılarken, Türkiye'de halk kitlelerinin ilgi ve destekleri de gözle görülür bir artış gösteriyor. Türkiye'de de artık emekçi halk kitlelerinin gözleri ve kulakları kendileri açısından umut olarak gördükleri Kürdistan'da.

Emekçi halklarımız üzerinde böylesine bir etkiye yol açan son gelişmeler, düşman cephesindeki çalkalanmaları da her düzeyde artırmış durumda. Bu hükümet ve "parlamento" içindeki didişmelerden, ordu içinde her türlü gizleme çabalarına rağmen açığa çıkan çatışmalara kadar kendini yansıtmıştır. Türk burjuva iktidarının sözde "sarsılmaz birliği ve gücünün" sembolü olarak gösterilen ordu, açığa çıkmıştır ki, sömürgeci Türk burjuvazisinin hakimiyetinin güvencesi olmaktan çok uzaktır. Tersine şimdi o, sömürgeci Türk burjuvazisini en çok düşündüren, her alandaki sorunların adeta yağılmış bir toplamı olanın taşıdığı çelişki ve çatışmaların ana merkezini oluşturmakta ve bu nedenle de bu sınıfın güvenle baktığı değil, her an kendi aleyhine dönecek bir silah

olarak karşısında rahatsızlık duyduğu bir parçası olmaktadır. Bu kaygı rejimin lideri pozisyonundaki Kenan Evren'den, askeri ve sivil birçok temsilcisinin ağzından defalarca ve çeşitli biçimlerde itiraf edilmiştir. Kenan Evren, "mehtemcik"lerine sık sık seslenerek, "birlik ve bütünlüğün, vatan topraklarımızın

kabul ettikleri ordunun gerçekleştiği iç çürümüşlük, yaşanan siyasal gelişmelerin doğrudan bir sonucu olarak ordu içinde de aynı çatışmaların yaşanıyor olmalıdır. Kezalimin ve günümüzde onun ulaştığı son biçim olarak beliren faşizmin ideolojik etkinliğinin ve

Devamı 2. sayfada

koruyucu kahramanları" olduklarını her defasında hatırlatma gereğini duyarken, onu güdümlenen şey için büyük güvence

***

4. YILINDA SERXWEBÛN GERÇEKLİĞİ

Günümüz Kürdistan'ında devrimci direnişin saygın sesi olan Serxwebûn, yurt dışında yayınlanışının 4. yılına girdi. Ülke içinde 1978'den 80'e kadar çok zor koşullar altında yayınlanan Serxwebûn; 1982'den itibaren aralıksız olarak yurt dışında çıkmaya devam ediyor. Öзде ve biçimde giderek güçlenen Serxwebûn, 3. yılını başarıyla tamamlayıp 4. yılına girdiği bu aşamada halkımızın devrimci düşünce ve eylem alanında sorunlarını ortaya koymada ve çözmeye küçümsenmeyecek rolleri yerine getirmenin onurunu yaşamaktadır.

Serxwebûn gerçekliği, çağdaş ulusal kurtuluş sürecinin güçlü bir sesi olarak, doğduğu ortamın çeşitli zorluklarını da beraberinde yaşamaktadır. Bu durum, onun güçlü muhtevasının, kendine has bir çok olgunun, araç-gereç vs. gibi sorunların izahını gerektiriyor. Bu sorunların doğru bir tahliiline yönelirken, gerçeklikten kopmamak için, yöntem olarak, yayının sesi olduğunu iddia ettiği somut durumdan kesinlikle yakınmamak gerekiyor. Gerek sorunların derinliğine kavranışında ve gerekse çözüm yollarına doğru gitmek açısından hatalı ve abartmalı görüşlere varmamak için, hangi somut üzerinde hareket edildiği bilimek, irademiz dışında oluşan objektif koşulların ne olduğunu bilince çıkarmak zorunludur.

Kürdistan ülkesi ve Kürt halkı, bugün herkesin rahatça görebileceği gibi çok ağır koşulları yaşamaktadır. Bu koşulları ister gerici isterse ilerici anlamda olsun çağımız güçlerinin kendileri sözkonusu olduğunda kabul etmediği bir gerçekliktir. Kürdistan, emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi güçler için inkar edilmesi gereken ve bunun için en barbar baskı biçimlerinden en ince sahtekârlıklara kadar her yöntemin denendiği bir gerçeklik iken; ilerici insanlığın da, kendi gündemlerinde baş sırayı tutan sorunlardan biri olduğu halde doğru enternasyonalist yaklaşımı gösteremedikleri bir gerçekliktir. Öyle ki, çağımızın bu ilerici güçleri, bu ülkenin ve halkın gerçekliği son derece ihmalkâr yaklaşmakta, uluslararası koşulların elverişli olmadığı iddia edilmekte, fakat esas olarak da ülke somutunun içinde bulunduğu konumdan ötürü gereken ilgi ve desteği sunamamaktadırlar. Uluslararası kamuoyunun gerçekliğimize karşı yoğun bir bilinçsizlik, yadsıma, tabii ki, bunun sonucu olarak da gereken ilgi ve desteği gösterememe durumu içinde olduğu inkar edilemez. Fakat bu, hiç bir gerekçeyle mazur gösterilemeyecek bir durumdur.

Devamı 7. sayfada

YURTSEVERLER HAKKINDA İSTENEN İDAMLAR NEYİ HEDEFLİYOR?

15 Ağustos direniş eylemlerinin başarıyla gerçekleştirilmesinin ardından, Kürdistan genelinde ve özellikle de Siirt, Mardin, Hakkâri yörelerinde azgın bir terör ortamı yaratan sömürgeci-faşist kolluk kuvvetleri, operasyon ve katliamlarını ayyuka çıkarmış, yaklaşık 4 ay boyunca sürekli-gececi gündüzlül- yapılan arama-taramalarda, şüphelenilen ve yurtsever özelliklere sahip olan yüzlerce insanımızı tutuklayıp, zindanlara doldurmuşlardır.

Tüm dünya kamuoyunun da yakından tanık olduğu gibi, eylemlerin hemen ardından başına şaşkına dönen faşist yönetimin en yetkili devlet adamları, yöreye sıra sıra "geziler" yapmışlar ve bu "geziler"le ülke-

Antep Cezaevindeki PKK'li Savaş Esirleri Direnişe Geçtiler.

15 Ağustos eylemleri ardından sömürgeci faşist Türk devleti, cezaevlerindeki esir devrimciler üzerinde uyguladığı baskıların dozunu arttırmaya başlamıştır. Bir yandan görülen davaları hızla sonuçlandırıp idam cezaları yağdırırken, bir yandan da şiddetlendirdiği psikolojik ve fiziki işkence yöntemleriyle devrimcileri ya teslim olma ya da yaşamlarını yitirme tehlikesiyle karşı karşıya getirmek istemektedir.

Bu özel baskı yöntemlerinden bir tanesi olan devrimci tutukluları

Devamı 22. sayfada

Parti Saflarında Her Türlü Liberalizme Karşı Mücadele, Ulusal Direniş Mücadelemizi Daha da Güçlü Kılacaktır!

«Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, sağ belirtilerle malul olanlar, düşmanın yenilebileceğini ve direnişin zafer kazanacağını lafta kabul etmelerine karşın, öзде buna inanmamaktadırlar. Bu yüzden de geleceğe karşı karamsar ve kayıtsızdırlar, geleceğin güçlü yaratılabileceğine dair inançları zayıftır. Bu nedenle de pratik adımları çok gevşek ve istikrarsızdır. Planlama ve diğer örgütlenmeden yoksundurlar ve geleceğe hükmetmede oldukça güçsüzdürler.

Halkın engin gücüne, Partinin güç kaynağı olduğuna, siyasal çizginin yaratıcı özelliklerine inanma, inanışa bile onu hayata geçirmede yetersiz kalma biçiminde kendini ortaya koyan saflarımızdaki mevcut olumsuzluğu, varlığımızı tehdit eden yakın bir tehlike değil, ama Partiyi içten kemirenek, sağ bir eğilime zemin hazırladığını, düşman güçlere malzeme sunduğu ve Parti olanaklarını heder edip, onu oyaladığı için, daha çok geleceği (türlü gelişmelerle olduğu gibi, daha büyük zorluklarla da yüklü olan) tehdit eden en tehlikeli bir sağıcılık olarak değerlendirmek gerekir.»

Yazısı 12. Sayfada

Karakoçan'ın Yeniden İşgali Sömürgecilere Pahalya Maloldu 8 Ölü, 9 Yaralı!

15 Aralık'ta karın düşmesi ile birlikte sömürgeci güçler alanında geniş kapsamlı bir operasyona giriştiler. Hozat jandarma alayı ve çevre illerden getirilen özel birliklerin sürdürdüğü operasyonun ağırlıklı bölümü Karakoçan ile Mazgirt, Nazimiye ve Kigi'nin bazı kesimlerini içerisine alan Peri suyunun civarında yoğunlaştı.

Operasyona katılan sömürgeci koluk kuvvetlerinin kesin sayısı bilinmemekle birlikte, tüm alanı aynı anda arama-taramadan geçirmeye yetecek kadar sayının varlığı dikkate alınrsa, binlerce askerini katıldığı kendiliğinden anlaşılacaktır.

Bir bütün olarak yöre halkının hedeflendiği operasyonda, sömür-

Devamı 15. sayfada

İstenilen İdamlar, Savaşçı Direniş Gücümüzün Temelini Oluşturan Yoksul Köylülüğe Verilmek İstenen Bir Gözdağıdır!

bulmuşlardır. Halkımızın bu devrimci çıkışı coşkuyla karşıladığını tavrını yakından izleme fırsatını

Devamı 22. sayfada

VERİLENE İDAM KARARLARI 15 AĞUSTOS ATILIMINA KARŞI TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN TAKINDIĞI SİYASİ BİR TUTUMDUR

●PKK-Birecik Grubu Davasında 6 Savaş Esirine Verilen İdam, Faşist Yargıtayca da Onaylandı

Erzurum'da Görülen PKK Davası sonuçlandı

●D.Ali Küçük'e Yeniden İdam Cezası Verildi

1979'dan Bu Yana Devam Eden PKK-Ankara Davası Sonuçlandı ve

●PKK Savaşçısı Mümin Ağcakaya'ya İdam Cezası Verildi!

(YAZISI 3. SAYFADA)

Devrimci Direniş Eylemlerimiz...

Başarafa 1. sayfa

ruh karantının en çok hakim hale getirilmeye çalışıldığı ve yönetim kademelerinde bu ruhun azgın birer temsilciliğini yaptığı ordu, tüm bu çabalara ve ağır baskılara rağmen, bu ideolojik etkinliği ordunun tabanı denilebilecek askerler üzerinde bile sağlayamamaktadır. Tam tersine kendileri de halklarımızın emeci sınıflarından gelen ve angarya usulü Türk burjuva egemenliğinin hizmetine ve hem hayatları için sayılarak ve hem de kendi kardeşlerine silah doğrultulmuş, istenerek koşulan erler, üzerlerinde uygulanan hakaret ve baskılar, kendileri arak kılınarak yaptırılmak istenen işkence, cinayet, katliam ve soygunları bizzat yaşıyor olmanın doğrudan etkileri altında, faşist sömürgeciğin bütün özelliklerini en yakından tanımakta, belki de birçoğu dışarıda normal yaşantı içindeyken göremedikleri, ya da inanmadıklarını burada görüp inanmakta, bu ise onların rejimin karışına büyük bir kin ve öfkeyle çıkarmaları sağlayan köklü bir eğitim olmaktadır. Yani sömürgeci faşist rejim, kendisinin bir güvençesi olarak gördüğü ordu da gerçekleştirilecek toplumsal, kültürel vs. her alandaki çürümüşlüğü kaçınılmaz biçimde ve en derinden yaşarken, doğal olarak böyle bir bünye içerisinde bulunan erler de rejimi daha yakından ve net olarak tanıma olanağına kavuşmaktadır.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, kendi iktidarını sürdürmek için her biçimde kullanma hakkını kendinde gördüğü ve sadece böyle bir araç gözüyle baktığı askerler üzerinde baskılarını, özellikle Kürdistan'da daha da artırdı. Askerlerin yakın arkadaşlık kurmaları, toplu konuşmaları yasak. Özellikle bünyesine aldığı halk çocuklarını robotlaştırmak olan ordu, askerlere tam bir hayvan muamelesi yapıyor. Onları halki katletmek, talan etmek, soygun ve çapullar için köylere saldırtıyor ve "terörist" adı altında kendi kardeşlerinin kanını dökmeye zorluyor. Ancak, askerler de artık kendilerinin nasıl kullanılacak istendikleri daha açıkça görüyorlar ve ordudaki firarlar hızla artış gösteriyor. Şemdinli'de sayılan henüz kesinleşmeyen bir grup Türk asil askerinin silahlarıyla birlikte firar ederek, HRK'ye katılmaları bunun en anlamlı örneği olmuştur.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Kars'ta Sömürgeci-Faşist Baskı ve Operasyonlar Devam Ediyor!

15 Ağustos devrimci atılımın sonrasındaki eylemler karşısında içine düştükleri acizlik ve devrimci direniş mücadelemizin duydukları korkunun yolaçtığı kudurganlıkla daha da azgınlaşan faşist-sömürgeci güçler tüm Kürdistan'ı kapsayacak şekilde operasyonlara giriştiler.

Kürdistan'ın SSCB ile sınırlı olan tek yöresi olması, stratejik ve engelbeli olması, yöreyi sosyalist sisteme, Kürdistan ve bölge halklarının kurtuluş hareketlerine karşı bir gerici işi duruma getirmek istemesi vb. etkenlerden dolayı, öteden beri sömürgeci Türk devletinin en çok üzerinde durduğu alanlardan biri durumunda olan Kars yöresinde 12 Eylül sonrası faşist yönetime geliştirilen uygulama ve operasyonlara değinen muhtelif yazılara gazetemiz Serxwebün'ün çeşitli sayılarında yer verilmiştir. Bizim bu yazımızda üzerinde durduğumuz uygulamalar, daha çok 15 Ağustos devrimci eylemlerinden sonra, yani Eylül 1984'ten bu yana geliştirilen uygulamalardır.

Kürd'ü, Azeri'si, Türkmen'i ve yerlisiyle gelişmekte olan devrimci direniş mücadelemize, halkın geniş sempati duymasından ve destek vermesinden korkan sömürgeci-faşistler, 15 Ağustos eylemlerinden kısa bir süre sonra, eylemlerin halkta yarattığı olumlu etkiyi, sevinç ve coşkuyu ortadan kaldırmak, benzer eylemlerin yörede gelişmesini engellemek için uygulamalarına hız verdiler. Bunu, eylemler sonrasına bir çok sömürgeci-faşist devlet yetkilisinin peş peşe Kürdistan'a özellikle de sınır kentlerine düzenledikleri gezilerin kapsamına Kars yöresini almalarından da çıkarmak mümkündür. Her ne kadar, cunta başı tarafından Kars'ta yapılan konuşmalarda gerçeği gizlemek için ağırlıklı olarak diğer konulara yer vermişse de, akabinde meydana gelen olaylar, yoğunlaştırılan operasyonlar da bu gerçeği (halkın devrimcilere verdiği destekten duyulan korku ve bunun engellenmesi için tezgahlanan oyunlar) açıkça ortaya koymuştur. Yoksa cunta başı Kenan Evren saathekar beyan ettiği gibi, yöreye "başlık parasını ortadan kaldırmak", "kan davalarna son vermek" için gitmiştir. Her şeyden önce aynı gezinin asıl amacı ve Evren'in aynı gezideki konuşmaları, bunu yansıltmaktadır. Ayrıca, O, kan davalarının ve halkın birbirini vurmasından bulmasından da yana değildir.

Cünkü, bu tür olayların bizzat devlet tarafından çeşitli vesilelerle kışkırtıldığı artık sıradan bir çok insan bile bilmektedir. Ama O, sanki hiç bir şey yokmuş gibi halkın dikkatlerini başka yöne çekmeye çalışmış, devrimci eylemlerin yöre halkı üzerindeki olumlu etkisini ortadan kaldırmak için sahte vaad, tehdit, demogojide bulunmuştur. Oysa asıl amaç, Kürdistan'ın diğer yörelerinde olduğu gibi bu alanda da devrimci eylemlerin etkisini kırmak için geliştirilmek istenen tedbirleri, yerinde denetlemek ve çeşitli yöntemlerle halki mücadeleden alkoymaktır.

Nitekim yörede ajan-muhbir faaliyetlerine ve milis örgütlen-

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve aklıktan olduğu öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulsuz bir köleden başka bir şey değildir.

Devamı 23. sayfa

PKK Birecik Grubu Davasında 6 Savaş Esirine Verilen İdam, Faşist Yargıtayca da Onaylandı!

1983 Nisan'ında Diyarbakır'da görülen ve 7 devrimci hakkında idam kararı verilen Birecik grup davası sonuçlandıktan sonra faşist mahkeme, kararı Yargıtay'a göndererek onanmasını istemiştir. Aradan geçen yaklaşık 2 yıllık süre içerisinde, bir türlü kararını açıklayamayan faşist Yargıtay, 15 Ağustos sonrası sömürgeci faşist Türk devletinin ülkemizde hızdandığı saldırı ve baskılara paralel olarak kararlar vermeye ve beklentilen çeşitli davaları sonuçlandırmaya başlamıştır.

1980 cunta sonrasında Kürdistan'da gerek dışardaki halkımız üzerinde, gerekse de cezaevlerindeki esir devrimci ve yurtseverler üzerinde uygulanan sistemli yıldırma ve teslim alma çabaları, 4 yıl boyunca hızından hiçbir şey kaybet-

meden devam ederek günümüze kadar gelmiştir. Bu baskılara karşı gerek dışarda ve gerekse de zindanlarda çok kereler isyanlar patlak vermiş, uygulanan politika çeşitli direniş yöntemleriyle işlemez hale getirilmiştir. Özellikle de düşman zulmünün en koyusunun yaşandığı zindanlardaki savaş esirleri, dünyada eşine ender rastlanır bir direniş örneği sergileyerek, faşizmi ve sömürgeçliği yargılamışlardır. Bu gerçeği cuntanın kendisi, uygulamaları ve katliamlarıyla bizzat kanıtlamıştır. Faşist mahkemeler 13 Nisan 1981'den buyana devrimciler üzerine ölüm hükmü, ve tarihi hesaplaşmanın yapıldığı bir mekanizma haline gelmiş, PKK önder ve militanlarının tarihe malolan savunma ve direnişleriyle objektif olarak işlemez kılınmıştır. İşlemez hale

gelmesinin verdiği acizlikle direnişçilere sözümlü ona "yasal" çerçevede bir saldırı düzenleyen bu mahkemeler, kendi faşist yasalarını da çiğneyerek, elinde hiçbir maddi delil bulunmadığı halde ellerindeki savaş esirlerine ölüm cezaları vermeye başlamıştır. Cezaların verilisinin, kanıtlara göre değil, direniş ve faşist yasalara boyun eğip-eğmeme ölçütlerine göre olduğunun en açık örneklerinden birisi de Birecik grup davasında Ahmet Öğretmen, Kemal Toksöz, Mustafa Çepik, Salih Sezgi, Hasan Çepik ve Musa Aslan adlı 6 PKK militanına verilen ve 16 Ocak 1985 günü Yargıtay'ca da onanan idam kararı olmuştur.

★★★

PKK-Erzurum Davası Sonuçlandı:

DURŞUN ALİ KÜÇÜK'E YENİDEN İDAM CEZASI VERİLDİ!

9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen davada, PKK'lı savaş esirleri, Dursun Ali Küçük ve Mehmet Savaş, Ağrı'da bir faşisti öldürdükleri iddiasıyla "yargılanmaktadırlar."

1977'den buyana tutuklu olan D. Ali Küçük ve M. Savaş, sürekli devam eden mahkemelerde takındıkları devrimci-direnişçi tavırlarıyla sömürgecilerin tüm provakasyon ve komplolarını boşa çıkarmışlardır. Acz içine düşen sömürgeci mahkeme bir şey tutturamayınca örneği çok az görülen böylelerine uzun süreli bir davayla uğraşmak zorunda kalmıştır.

1982'nin Aralık ayında sonuçlandırılan davada ellerinde hiçbir kanıt olmadığı halde hakkında idam cezası verilen D. Ali Küçük ve yoldaşlarının davası yargıtayca bozulmuştur. Davaya bakan mahkeme, yeniden D. Ali Küçük'e idam M. Savaş'a ise yaşamın küçük olmasından dolayı 20 yıl ağır hapis cezası vermiştir. Aynı dava "yargılanan" Mehmet Okcu, İbrahim Hakkı Tuncer, Salih Hamaldaloğulları ve Talat Aktaş adlı devrimcilerde 10'ar yıl ağır hapis cezası verilmiştir.

Sekiz yıl gibi uzun bir süre sömürgecilerin elinde esir olan D. Ali Küçük, sömürgeci zindanları kendisi için bir savaş alanı olarak benimsemiş, ve üzerinde oynanan her türlü oyunu boşa çıkarmıştır. Sırasıyla Ağrı, Samsun, Niğde ve Burdur'da bu dava hakkında açılan mahkemeler, devrimcilerin kararlı direnişleriyle işlemez ve karar veremez duruma gelmiş, ancak sıkıyönetimin ilanından sonra Erzurum'da askeri mahkemeye intikal ettirilmiştir. Sıkıyönetim döneminde ve cunta sonrasında da uzun süre sürence mede kalan bu dava hakkında, kanıtlara göre değil, devrimcilerin direnişte aldıkları tavıra göre belirleme yapıp, karar verilmiştir. Zaten cunta sonrası kurulan savaş hali mahkemelerinde "yargılanan" devrimciler verilen hiçbir ceza kanıtlara göre olmadığı için D. Ali Küçük'e verilen idam kararı da önceden verilen siyasi bir karar olmuştur.

Cezaeviden kaldığı süre boyunca gerek kendisi üzerinde uygulanan işkence ve teslim alma metodlarını, gerekse de dışarda ailesi ve yakınları üzerinde oynanan oyunları ve baskıları boşa çıkaran D. Ali Küçük, herşeyiyle bir dava adamı

olduğunu, savaşın verildiği alan neresi olursa olsun, devrimci yöntemlerini kullanılması ve düşmana hiçbir koşulda taviz verilmemesi gerektiğinin en güçlü kanıtı olmuştur. Bir deri bir kemik kalmasın ve ayakta duramaz hale gelmesine rağmen, moral gücünden, mücadelesinden hiçbir şey yitirmeyen D. Ali Küçük, çeşitli dönemlerde cezaevi koşullarına ve sömürgecilerin işkencelerine karşı başlatılan direnişlerin de en ön saflarında yer almıştır. Kendi yöresinde sevilip sayılan bir devrimci olan D. Ali Küçük'ü teslim almak için özel metodlar uygulayan sömürgeciler, en incinenden, en kabasına kadar hayata geçirdikleri bu yöntemlerinden de hiçbir şey elde edememişlerdir.

Hakkında verilen idam kararını da gülerek karşılayan ve sömürgeci mahkeme önünde haykırdığı sloganlarla onları bir kez daha mahkum eden D. Ali Küçük ve diğer arkadaşları, dönemin özelliklerine uygun düşen, tutarlı bir direnmeyle sahip çıkacaklarını bizzat pratikleriyle göstermişlerdir.

★★★

1979'dan Buyana Devam Eden PKK-Ankara Davası Sonuçlandı ve

PKK Savaşçısı Mümin Ağcakaya'ya İdam Cezası Verildi!

26.12.1984 günü, 1979'dan beri devam eden dava nihayet sonuçlandırıldı ve PKK'lı tutuklulardan Mümin Ağcakaya'ya, ajan-provakatör Mehmet Uzun'u öldürdüğü iddiasıyla idam cezası verildi. Ayrıca 4 devrimci de çeşitli ağır hapis cezalarına çarptırıldılar. Uzun süreden beri devam eden PKK davalarından birisi olan Ankara davasında, özellikle de içine girilen yeni dönemin güçlü atılımının ardından, hızla sonuca gidilmesi ve bir devrimciye idam cezasının verilmesi, öyle olağan kabul edilebilecek bir şey değildir. Mücadelemizin açısından ayrı bir yere sahip olan, bir eylemden ötürü, verilen idam cezası, düşmanın Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı hangi yöntemlerle savuştığını ve özellikle de öncü sığına imha etme çabalarının ne kadar yoğun ve sinsi

olduğunu göstermektedir. Daha politik bir güç olunmadığı, grup aşamasının yaşandığı bir süreçte, çok sinsi bir komplö ile Hareketin önderliğine yönelen sömürgeci ajanlar, Haki KARER gibi değerli bir önderi katlederek, planlarının büyük bölümünü hayata geçirmişlerdir. Haki'nin katledilmesi ardından Hareket içerisine sızdırdıkları ajanları vasıtasıyla önderliğe de yönelmek ve bu yolla Hareketin dümenine geçmek isteyen sömürgeciler, açığa çıkarılan bu oyunlarının ardından, hızla ajanlarını geri çekmişlerse de, yüzlerini teşhir olmasını engelleyememişlerdir. Halkımızın varlığına ve biricik umudu olan Hareketimize kastetmek isteyen ajan-provakatörler karşı verilen tutarlı mücadele sonucu, bu komplo onu uygulamak isteyenlere mezar edilmiştir. Ajan-

provakatörlerden en önemlisi ve devletin resmi ajanı olan Mehmet Uzun, uzun süren sinsi çabalarıyla "Tekoşin" denen ajan-provakatör yapılmayın, Ulusal Bağımsızlıkçı Hareket içerisine sızdırmaya çalışmış, durumu açığa çıkınca da can telaşıyla kaçmıştır. Bu unsur, 1979'da ulusal kurtuluş savaşçıları tarafından cezalandırılmış, bu olay üzerine çılgına dönen sömürgeciler, birçok Kürdistanlı Devrimciyi tutuklamışlardır. Tutuklanan devrimcilerden Mümin Ağcakaya'ya, 6 yıl aradan sonra idam cezası, diğer devrimcilerde de çeşitli ağır hapis cezaları vermekle sömürgeci; kendileri açısından önemli bir yere sahip olan bu ajan-provakatörler nasıl sahip çıktıklarını ve bundan sonra da sahip çıkacaklarını göstermek ve onlara güven vermek istemişlerdir.

TAHİRÉ KÉMÉ VE FERMAN KELÉTİ ADLI İKİ AZILI HALK DÜŞMANI MİLİS, HRK PARTİZANLARINCA CEZALANDIRILDI!

Bir HRK Silahlı Propaganda Birimi, 20.11.1984 günü saat 24⁰⁰ sularında, Şemdinli'ye bağlı Girena köyünde Rüburok muhtarı "cahş" Tahiré Kémé ve yine yörede faşist sömürgeci Türk devletine milis (cahş) güç oluşturmakta görevlendirilmiş bulunan azılı halk düşmanı Ferman Kelétti'yi ölüme cezalandırdı.

Bilindiği gibi, Partimiz PKK önderliğinde her türlü provokasyon, bozgunculuk ve engelleme çabalarına rağmen geliştirilen, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, HRK'nin kuruluşu ve eylemler atılmıyala faşist sömürgeci Türk devletine güçlü darbeler indirince, sömürgeciler, buna karşı gerici Saddam rejiminin Güney Kürdistan'da yıllardan beri uyguladığı gibi bir kısım hain Kürd'ü silahlandırarak Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı milis güç şeklinde örgütlemeye başladı. Bunların bir kısmı Partimizin doğru politikası sonucu bu işten vazgeçti. Hatta bazıları sömürgecilerden aldıkları silahla birlikte gelip HRK saflarına katıldılar. Fakat, bazı azılı işbirlikçi hainler her türlü uyarıya karşın sömürgecilerin hizmetinde halka ve devrime karşı suç işlemeye devam ediyorlar. Tabii ki, bunların sonu da önceki hainlerin sonu gibi olacaktır.

Son olarak cezalandırılan iki hain muhiber de iflah olmaz cinsindendir. PKK Partizanlarınca, yaptıkları kötü işten vazgeçmeleri doğrultusunda defalarca uyarılmışlardı. Cevapları ise, "biz PKK'lileri karı yerine bile koymuyoruz. Onlar-

dan korkmuyoruz, biz Türk devletinin yanındayız" olmuştur. Bunun üzerine HRK Partizanları sabırla ve her türlü zorluğa göğüs gerekerek iki hain düşmanı takibe koyuldular. 20.11.1984 günü iki ajanın da Şemdinli'ye bağlı Girono köyünde bir toplantı düzenledikleri haberinin gelmesi üzerine Partizanlar, gece saat 24⁰⁰ sularında toplantının yapıldığı Mehmet Emin adlı şahsın evine seri bir baskın düzenleyerek Temiré Kémé ve Ferman Kelétti'yi 36 kurşunla cezalandırdılar.

Partizanlar eylem yerinden geri çekilirken köyde bulunan askeri karakoldan Partizanlar üzerine kurşun yağmuruna başlatıldı. Bunun üzerine HRK Partizanları kudemli bir şekilde kendilerini koruyarak, karakolu ateş altına alarak hiç bir kayıp vermeden geri çekilmeyi başardılar.

Son eylem; yöredeki halkta

bayram sevinci yaratırken, sömürgeciler korku ve şaşkınlığa sevketti. Alınan son haberlere göre, sömürgeci askeri yetkililer olay yerine helikopterle gelerek tüm köylüleri toplayıp işkenceye tabi tutmuşlardır. Hatta bir çok kadını tüm erkeklerin gözü önünde soyarak sarıklık ve hakaret etmişlerdir. Sömürgecilerin peçesinden kaçmayı başaran bir kaç köylü genç, silahıyla birlikte HRK saflarına katılmışlardır.

● Kahrolsun Faşist Sömürgeci Türk Devleti ve İşbirlikçileri!
● Yaşasın PKK Önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Savaşımız!
29.11.1984
Avzer-Xalis

Mersin Askeri Cezaevi'nde Devrimcilerin Başlattığı Açlık Grevi Devam Ediyor!

Kasım ayından itibaren Mersin cezaevinde başlatılan dağıtım işlemleri, siyasi tutuklular içerisinde büyük bir tepkiyle karşılanmıştır. Bir arada kalmak ve siyasi tutuklu muamelesi görmek ve üzerlerinde uygulanan faşist baskılara son verilmesini isteyen devrimci tutuklular, Erzurum, Elazığ, Diyarbakır ve Antep cezaevlerinde özellikle de 15 Ağustos sonrası boyutlanan direnişlere karşılık mahiyetinde olan bir direniş eylemine girmişlerdir.

Devrimcilerin direnişini bastırma ve kamuoyu tarafından duyulmasını engellemek amacıyla yo-

gunlaştırılan işkenceler ve baskılar, pasiflik ve suskunluk yerine daha güçlü bir direniş ortaya koymuş sayılır 400'ü bulan ve bir bölümünü PKK'lı savaş esirlerinden oluşturduğu devrimci kitlesi hep birlikte açlık grevine başlamışlardır.

Yaklaşık 12 gündür devam eden açlık grevi, yönetimin yoğun çabalarına rağmen, sona erdirilememiştir. Açıklarına ulaşana kadar eylemlerini sürdüreceklerini bildiren devrimci tutuklular, "Direnemek Yaşamaktır!" şiarını pratikleriyle kanıtlamaktadırlar.

Diyarbakır KAWA Davası Sonuçlandı. 3 İdam, 1 Müebbet.

Diyarbakır 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı (I) No'lu Askeri Mahkemesi'nce 1981'den beri görülmekte olan 329 kişilik KAWA davasında 3 devrimciye idam, 1 devrimciye de müebbet hapis cezası verildi.

İdam istenen devrimcilerin adları şöyle: Yaşar Ceri, Hanifi Yılmaz, Cemal Miran. Devrimcilerden Necmettin Uç da ömürboyu hapis cezasına çarptırıldı.

***

TDY Ankara Davasında 5 İdam İsteniyor!

TDY (Türkiye Devriminin Yolu) davasında Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'na görülmekte olan (I) numaralı askeri faşist mahkemede, Sema Yiğit, Zafer Koç, Tahsin

AYdoğdu, Bülent Özel, Pehlil Karahan adlı devrimciler hakkında idam cezası istendi.

***

Artvin Halkın Devrimci Öncüleri Davası Sonuçlandı ●4 İdam, 2 Müebbet!

Erzurum (2) No'lu Askeri Mahkemesi'nde devam etmekte olan 17 kişilik Halkın Devrimci Öncüleri adlı örgütün eylemlerini ile ilgili davada 4 devrimciye idam, 2 devrimciye de ömür boyu hapis cezası verilmiştir.

Askeri faşist mahkeme, devrimcilerden Süreyya Aydın, Tahir Dede, Orhan Aksoy ve Cengiz Balkan'a ölüm cezası, Nurettin Aydın ve Yusuf Pehlivan'a da ömür boyu hapis cezası verdi.

HAKKARI'DEN GELEN MEKTUP

Halkımızda Bu Öfke ve Direnç Var Oldukça Düşmana Gün Doğmayacak!

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi çok zorlu bir mücadeleye gün geçtikçe giriyor, bütün halk kesimlerini sarıyor ve faşist-Türk sömürgecilerini büyük bir panik, korku ve telaş içinde bırakıyor. Bu korku, panik ve telaşın verdiği ürküntüyle, faşist Türk sömürgecileri, Kürdistan halkına ve önderliğine karşı çok yönlü, sinsi ve baskıcı faaliyetlere girişiyor. Özellikle birkaç aydan bu yana devam etmekte olan; köy baskınları, yul kesmeleri, kimlik kontrolleri, savaş uçağı ve helikopterleriyle pasifikasyon ve arama uçuşları, yakalamalar, dövmele, işkenceye alınmalar, bilinmeyen yerlere götürme, halkın arasındaki gelişikleri körüklemek, böylece kitleleri devrimcilerden uzaklaştırmak, milis güç oluşturma, yaptığı bütün baskınların nedeni olarak devrimci mücadeleyi gösterme, yeni güçlerini konumlandırma, halktan zorla silah toplama vb. bütün bu faaliyetler, huzundan hiçbir şey kaybetmezsiniz var olan şiddetli devam ediyor. Yapılan bütün bu oyunlarla, devrimci direniş mücadelesine, genelde Kürdistan, özellikle de Hakkari'yi bir savaş alanına dönüştürmüş bulunuyor. Son aylarda 7. Kolordu Komutanı'nın, Genel Kurmay Başkanı'nın, İçişleri ve Savunma Bakanları'nın, Başbakan'ın, HP Genel Başkanı'nın, Cumhuriyet Şefinin ve benzerlerinin Kürdistan'ın çeşitli yörelerine ve özellikle Hakkari bölgesine düzenlenen bir dizi geziye, büsbütün bu gerçeği kanıtlayan somut ve açık belgeler değil midir? Var olan bütün bu gerçekleri yakından izlemek daha yararlı olacağı kanısındayız.

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN YÖREMDİZDEKİ FAALİYETLERİ

Sömürgeci-faşist Türk cuntası, elinde kalan ve zorla kendisini yaşatmaya çalışan son kuzu faşist orduyla bugün halkımıza açmış olduğu savaş bütün vahşetli sürdürüyor. Bu vahşeti, Kürdistanlı kadın-erkek, genç-ihyiar-çocuk demeden herkeşe uyguluyor. Bilindiği gibi 15 Ağustos devrimci atılımıyla birlikte bütün Kürdistan çapında genel operasyonlar başlatılmıştır. Her köy, şehir, yol ve dağ aramaların geçirilmesi ve binlerce yurtsever Kürdistanlı tutulmuşlardır. Ama ne yazık ki sömürgeci-faşist ordu bu gözü dönmüş operasyonlarla amacına ulaşamayınca, bu defa, genel operasyon taktiği yerine, nokta operasyonlarına ağırlık vermektedir. Belli bazı alanlara 500-600 askeri gücü yerleştirip, çevre köylere tek tek nokta operasyonları düzenliyor. Örnek olarak Levine alanındaki Payanış (Geçitli) nahiyesine yerleştirilen 500 askeri gücü ve Faraşın alanındaki Tengaxane'ye yerleştirdiği 400 askeri gücü ve daha sonra yine aynı alanda bulunan Pirdoda köyündeki 300 askeri gücün kendi aralarında köy baskınlarını ve nokta operasyonlarını vermek yetmelidir sanırız. Şu ana kadar Levine'nin bütün köylerine, hepsine istisnasız nokta operasyonları düzenlenmiştir. Nokta operasyonları ve köy baskınlarının amacı, temelde devrimcilerin yakalanması ve imha edilmesi amacıyla da, esas olarak bir büttünüyle, halka yönelmiştir. 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının yaptığı açıklamada "Hakkari şehir merkezi ve çevre köylerine yapılan operasyonlarda örgüt mensupları olduğu gerekçesiyle 22 kişilerin yakalandığı" biçimindeki açıklamaların gerçekte hiçbir ilgisi yoktur. Örgüt mensubu dediği kişi-

ler ise, masum Kürt köylüleridir. Faşist Türk sömürgecileri her Kürt insanını bir örgütçü, bir savaşçı olarak görmektedir ve bundan dolayı da insanlarımızı olmadık işkencelere maruz bırakmaktadır. Ama şu gerçeği açık yüreklilikle söyleyelim ki, birgün mutlaka her Kürt insanı bir örgütçü ve halkı için savaşan bir savaşçı olarak faşist Türk sömürgeciliğine karşı diki-lectektir, bu konuda hiç kuşku duymuyoruz. Her köy baskınında silah ve devrimcilerle destek olunmaması istenmektedir. Bu istekleri yerine getirilmediği takdirde (istisnasız her yerde bu istekleri red edilmiştir) insanın aklına sığmayan her türlü psikolojik ve fiziki işkencelere maruz bırakılmakta ve halkın değer yargılanarak-ınançlarına saldırılmaktadır. Bunlara birkaç örnek vermek, bu durumu daha iyi anlaşılmasına yarayacaktır. Birinci örneğimiz T. köyünden verelim. Bir sabah ezan vakti çok sayıda komando T. köyünü basmışlar. Herkesin uyuduğu bir zamanda izinsiz bir şekilde, evlerin içine girerek komandolar, kadın-erkek, çocuk-ihyiar demeden herkesin üzerine diki-lectektir, herkeşi atıp, tekme-tokak ve küfürlerle herkesi ayağa kaldırmış ve köy meydanına götürmüşlerdir. Öncelikle faşist bir subay konuşmaya başlamış, özellikle şu konular üzerinde durmuştu. "Apocular köyünüze geliyor, siz onları besliyorsunuz", "bir avuç eşkiya nas- sil Türk devletine karşı durabilir. Sizin silahlarınız vardır, kaçakçılık yapıyorsunuz" dedikten sonra yine asil konusuna dönerek "Apoculara destek olursanız vururuz, kırarız, yakarız ve öldürürüz" diyerek ağıktan tehditler savurmuştu. Bununla da amacına ulaşamadığını gören faşist subaylar komandalara "bütün kadınların baş örtülerini çıkartın!" emrini vermiş ve zorla bütün kadınların örtülerini başlarından almış, daha sonra komandolar kadınların etrafında dönerek almak istemişlerdir. Bununla da amacına ulaşamayınca, faşist ordu mensupları köyün sözü geçen büyü-ğünü çarçırışlar, 70 yaşına yaklaşan dini inancı güçlü olan köylüye "sen gaurusun, komünistsin, sen yahudisin, sen maskofsun" diyerek dövmeğe başlamıştı. Bu arada bütün köy halkını erkek-kadın, çocuk-ihyiarı kadar herkesi tutuklayıp, götürmüşlerdir. Bir gün boyunca, köy halkını karakola kadar yürütmüşler ve halkın yılmama sağlalamayınca serbest bırakılmak zorunda kalmışlardır. İkinci örneği G. köyünden verelim. Başkın düzenleyen siyasi polis ve faşist ordu mensupları köy halkına olmadık işkenceler yaparak, devrimcilerle destek olunmamasını ve silahların teslim edilmesini istemişlerdir. Özellikle yurtsever bir köylüye olmadık sadist işkenceler yapmışlar, kafasını taşın üzerine koyarak dipçikle emmişlerdir. Gerçekten de canlı neslinde dahi kabul edilemeyecek işkence ve uygulamalarla bulunmuşlardır. Burada bu tür olayların benzeri 20-30 örnek verilebilir, ancak biz burada, daha kadını yeterli görüyoruz. Levine alanında olduğu gibi Berwar, Şevdin, Silehê, Maryunus, Faraşın ve Nürdz alanlarında da çok sayıda insanları yakalanmış, dövülmüş, işkence görmüş ve faşist subayların yaptıkları faşist propagandaları izlemek-dinlemek zorunda bırakılmışlardır. Büttün bu işkencelerden dolayı, yöredeki köylüler geleceğini düşünecek kadar korkmaktadır. Faşist ordunun yaptığı bütün operasyon ve baskınlarına rağmen, teslim alamadığı askeri firarileri "vatanşalıktan" çıkartacağı tehdidi yapılmaktadır. Bunun için şehirde

"askere gitmeyen vatanşalıktan çıkartılacak" biçimindeki pankartlar asılmıştır. Her köy baskınında "askere gitmeyen Apocular" (HRK Kuruluş Bildirisi'ne atfen) "Cünkü Apocular gençlere askere gitmeyin ve askerlere firar etmesi çağrısını yapmıştır. Bunun için askere gitmeyen Apocu sayılacaktır" diyen faşist subaylar asker "kaçakları"nın ailelerine sadist işkenceler yapmaktadırlar.

Son dönemde faşist ordu kiş operasyonlarına hazırlanmakta ve bunun için, istisnasız bütün köylerin nüfus listesi istenmekte ve bu istegi 25 Ekim tarihine kadar yerine getirmeyenleri (yani yeniden kayıt yaptırmayan) "Türk vatanşası" sayılmaktan yoksun kalacağı belirtilmiştir. Hele savaş uçağı ve helikopterlerinin bölgemiz üzerindeki uçuşları hiçbir gün durmamış ve her geçen gün daha fazla sayıda bu uçuşlar devam etmektedir. Bazı günler 10-12 helikopter, 2-4 uçak uçuşlar, arama ve operasyonlar da yapılmaktadır.

Sömürgeci-faşist cuntanın titizlikle gizlediği bir olayı buraya aktarmak istiyoruz. 4 Ekim 1984 günü Hakkari'den Levinê'ye giden 14 ravo dolu asker, Silehê yöresinden geçerken, Belan köyü yakınlarında 10 asker ağır olarak yaralanmıştı. Yaralıları kaldırmak için gelen bir helikopter de yere indirildi, o da devrimci ve içkencilerden bazıları yaralanmıştı. Sömürgeci olayı örtbas etmek için yaralı askerleri bilinmeyen bir yere götürmüşlerdir. Buna rağmen aldığımız haberlere göre, yaralı askerlerden birçoğu ölmüştür. Bu olayın bir kaza veya komplolup olmadığı bilinmiyor. Cünkü sömürgeci, bu olayı haddinden fazla gizlemeye çalışıyor.

Türümüş dağında çatışma: Maryunus (Kavaklı) ve Kaçit (Toptepe) köyleri arasında kalan dağlık bölgede, Hakkari-Beyüşşebap yazoyunun üstünde 24 Eylül 1984 günü saat 1700 civarında askerlere HRK silahlı propaganda birlikleri arasında 3 saat süren çatışmada 1 At, 2 asker öldürülmüştür. Çatışma sonunda sömürgeci kuvvetler, vurulan askerlerin cesetlerini ve karnarlığını basmasından duydukları korkuyla cesetleri de bırakıp cemsellere binip kaçmışlardır. Bu olay üzerine 25 Eylül 1984 günü sabah saat 530 sıralarında 700 civarında asker, 12 helikopterden oluşan bir gücü, Maryunus ve mezasına operasyon düzenlendi. Operasyon saat 1400 civarında kadar sürmesine ve bu alanda halktan çok kişi aranmasına rağmen, suçsuz insanlardan başka hiç kimse yakalanamamıştır. Ancak yakalanan 13 masum köylünün, çok gaddar işkencelerden geçirildiği söylenmektedir. Ardından 1 Ekim 1984 günü aynı köye 9 ravo bir kez daha baskın düzenlenmiş, ama amaçlarına varamamışlardır.

Bu yörede "namus için sömürgeci-lerle çatışın" ve çevre köylerde de böyle tantılan Maryunus köyü sömürgecilerin dilinde "gavur" olarak adlandırılmaktadır. Bunun anlaşılmasın için, durumu biraz izah etmek gerekir.

Faşist cuntanın Türkiye'de işbaşına gelmesinden sonra, Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi; Kürdistan köylerinde de silahların teslim edilmesini istedi. Bu istekleri yurtsever köylüler tarafından red edilince, büyük bir askeri gücü Maryunus yayalarına operasyon düzenlendi. Yayladaki bütün köylüler, meydana toplatılıp yine eski istek tekrarlanıyor. İstekleri bir kez daha red edilince, faşist subaylar, bir kadına saldırdılar, yakalıyor ve namuslu

köylü Kürt kadının elleri ve ayaklarını bağyorlar. Bağlanan ayaklarına 2 metrelik bir ağaç bağlanıyor ve ondan sonra faşist subaylar ağaçın bir ucunu imamın, bir ucunu da muhtarın omzuna koyduktan sonra, baş üstü sarkıtın masum kadını soyup, dövmeğe başlıyorlar. Büttün bu onur kırıcı uygulamalar köylülerin gözleri önünde yapıldığından, yurtsever Maryunus köy halkı, böyle bir ortam içinde çok haklı ve gerekli bir direniş sergiliyor. Büttün köy halkının katliğı bu direniş, askerlerin saldırısı sonucunda, köyün ileri gelenlerinden birisi askerler tarafından öldürülmüş, buna karşılık 3-4 subayın da içinde bulunduğu 20'ye yakın asker de köylüler tarafından öldürülmüştür. Bu olaydan sonra köy halkı büttünüyle (1500'e yakın insan) evlerini, barklarını bırakıp, iki gün iki gece Kato dağına sığınarak, açsuz kalmışlardır. Evet işte o gün-bugün Maryunus'a "gavur köyü" adını takan sömürgeci, bugün büttün Kürdistan halkına savaş açmıştır; bu savaşını boyutlandırarak, her yönüyle sürdürmektedir. İşte bu gerçeği kanıtlayan bir örnek daha: Eylül ayında faşist Türk yetkilileri, Hakkari'nin büttün esnafını zorla toplatıyor ve bir toplantı düzenliyor. Toplantı "emniyet bölgesinin oluşturulması, eskiden oluşturulan kemer ve boğaz sıkma projelerinin uygulanması için" yapılmıştı. Bu toplantının da gösterdiği gibi eskiden "emniyet bölgesine" dahil olmayan Hakkari şehir merkezine bağlı köyler de dahil edildi. Toplantıda yapılan konuşmada, "alış belgesi olmayanlara hiçbir şey satılmayacak, belgesi olanlara, belgede belirtilen dışında satmak da yasaktır. Şayet bu yasakları ihal edenler olursa, ağır bir şekilde cezalandırılacaktır..." denilmektedir. Büttün bu uygulamalar, halkımızın yaşamadan da bezdirilmesi içindir. Ama bu halk, yanardaglarla biriken gazın, volkan misali patlaması gibi; içine sinmeyen bu baskılardan patlayacak ve gerçeğe ulaşmak için hiçbir zorluk ve fedakarlıktan kaçınmayacaktır.

Buraya kadar aktardığımız sömürgeci-faşist cuntanın halkımız üzerine uyguladığı baskıları burada notkalararak halkımızın içinde meydana gelen bazı olay ve durumlarla geçelim.

Ajan Nevzo Öldürüldü!

Hakkari şehir merkezinde ve çevresindeki köylerde ajanlığı ile tanınan Nevzo, tanındığı bütün çevrelerde büyük bir nefret kazanmış. Uzun bir zamandan beri ajanlık ve halk düşmanlığı yapan, soyuz ve şerefsiz Nevzo, geçmişte beklilik yapmış, ajanlık ve halk düşmanlığını bu bekliliği döneme kazanmıştı. Sömürgeci-faşist cuntanın halkımızın kalbine soktuğu hançerlerden biri olan Nevzo, Hakkari şehir merkezi ve çevresindeki köyler üzerinde bir baskı un-suruydu. Özellikle Hakkari gençliği yozlaştırmaya ve lümpenleştir-meye teşvik faaliyetini yürütüyordu. Bugüne kadar binlerce ihbar yapmış ve ölümi çoktan hak etmişti.

Bayê köyünde oturan ajan Nevzo'yu kim vurdu? Ve niçin vuruldu? sorusunu cevaplamadan Kürdistan halkının dilinden ajanlığın durumunu dile getirmek daha doğru olur. Halkımız büttün ajanlara MIT demektedir. Kürdistan halkının dilinde ajanın ve MIT'in adı, onursuzluğun, şerefsizliğin, namussuzluğun, besparalığın, satılmışlığın ve hainliğin adıdır. Kürdistan halkının, "MIT olmazsa Türk devleti ne yaptır-gımızı nereden ve nasıl bilecek, eğer

bir şey yapacaksa devlet ne yaptır-gımızı bilmemel, bunun için önce içimizi temizlemeliyiz" demektedir. "Ağaçın kurdu ağaçtan olmazsa, ağaçta ölümler yoktur" diye bir söz vardır. İçimizdeki kurtları temizlemeliyiz, büttün MIT'ler cezasını bulmalıdır, denilmektedir. Büttün bu sözleri, halkın içinde yaşayan dilek, talep ve şikayetlerini dinleyen her devrimci ve izleyici bilir. Halkımız ajanlara karşı haklı ve büyük bir kinle dolmuştur. İşte bu kin Nevzo'nun cezasını vermiştir.

Evet azgın halk düşmanı Nevzo, ... Eylül 1984 günü Hakkari'den taksitli köyüne giderken tarandı ve öldürüldü. Ama ne yazık ki bu bes-paralık ve onursuz kişiyi birlikte bir masum Kürt köylüsü hayatını kaybederken, birisi de yaralanıyor. Halk içinde Nevzo'nun vurulması büyük bir coşkuyla karşılanırken, iki masum köylünün durumu üzüntüyle karşılanmıştır.

Ajan Nevzo'yu kim vurdu? Halkın da çok iyi bildiği gibi bu eylemi devrimci silahlı kuvvetlerimiz yapmamıştır. Gerçi devrimci silahlı kuvvetlerimiz çok kısa bir zamanda bu kişiyi yok edilmesi için talimat almıştı. Ama durum başka bir biçimde gelişti. Yine halkın da çok iyi bildiği gibi, ajanlara karşı biriken kin ve nefretin sonucunda ajan Nevzo yurtseverler tarafından cezalandırıldı. Halkta olduğu gibi, devrimcilerde de oluşan "ajan vurulur, ama niye bu masum köylüler vuruldu?" sorusu yaptığımız araştırmalar sonucunda basit bir hata yüzünden ve bir kaza mahiyetinde olmuştur. Köylü ki; ajan Nevzo'nun evi Bayê yöresine üst kesiminde bulunmaktaydı. Her gün kendi taksitliyle evine gitmesine rağmen, o gün tesadüfen kendi taksiti renginde, hayatını kaybeden köylünün arabasıyla köye geliyor. Taksi sahibi köylü, Nevzo'nun inmesini istediğinde, ve hatta kapıyı çararak ısrar ettiğinde ajan Nevzo ecel korukundan dolayı "bugün evime geleceksiniz, aşkım yemeyi niye yiyip dânersiniz" demiş. Köylüler yine gitmek istememişlerse de o, kendisi taksiti sürerek evine doğru yul almıştı. Pusuda bekleyenler ise Nevzo'yu tek sandıklarından, taksiti tarandı ve o zaman istedikleri bir olayı da yaratmışlardır.

Hüso'yu Kim ve Niçin Vurdu?

..... Eylül 1984 günü saat 2100 sıralarında Anttos (Yünlü) köyünde oturan Hüso isimindeki kişiyin evine baskın düzenleniyor, Hüso evinden alınıp 2120'de kurşuna diziliyor.

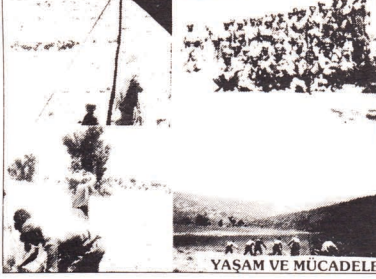
Son dönemde ihbarcılık yaptığı için çevre köylerde büyük bir nefret kazandığı söylenen Hüso, Kürdistan'da büyük bir suç sayılan, dünyada en büyük ahlaksızlık olarak bilinen evli kadını kaçırma suçunu iki kez işlediği -iki evli kadını kaçırdığı- için halktan teşhir ve tecrit olmuş bir kişiydi.

Hüso'yu kim öldürdü? Herşeyden önce halkın Hüso'yu ölüme mahkum ettiğini belirtelim. Ajanlara karşı açılan devrimci şiddet kasırgısı, halkın ajanlara karşı buyuniyen kin ve öfkeleri ile birleştiğinde, halk yığınlarının öcünü almak için ajanlara karşı birçok eyleme bizzat kendisi girmektedir. Halk kendi ulusal davasına düşman olanları hiçbir zaman affetmemektedir. Bu tür olaylar buna örnektir. Bu eylemler bazı değerlerdir. Ajanların ortadan kaldırılması, halkın haklı azadurdu, bu arzunun gerçekleştirilmesi, gereklidir. Ama ajanlara karşı açılan devrimci şiddetin örgütü yürütülmesi gerekir. Eğer ajanlara karşı

Devamı 22. sayfada

KÜRDİSTAN HALKININ DİLİNDEN

YAŞAM VE MÜCADELE

Yeşilköy Havaalanı'nda 25.8.1984 tarihinde inip gümrük salonuna girdiğimizde, elinde telsizlerle doluşan sivil polisler, bir taraftan ellerindeki listeye yazılı isimleri okuyup, bu kişilerin gümrükteki emniyet noktalarına girmelerini söylerken, bir taraftan da okudukları ayrı bazı isimlerin danışma bürolarına girmelerini belirtiyorlardı. Bu isim okuma işi bittiğinde, gümrük kabinelerinin önünde, yolcuları tek sıra halinde dizdirerek dikkatlice süzmeye başladılar. Bunu, kanımca işçileri etkilemek ve varsa şüphelerini tesbit etmek için yapıyorlardı.

Gümrük kapılarında açık açık haraç alınmaktadır. Bunu hemen hemen bütün görevliler yapmaktadır. İşçilerin zaten binbir zorlukla Libya'dan getirdikleri birkaç parça eşyayı, gümrüğe tabi tutmadan rüşvet karşılığında haraç almaktadırlar. Ben rüşvetin bu kadar açık bir biçimde isteneceğini hiç tahmin etmemiştim. Hatta hiç eşya getirmeyenlerden feodal dönemdeki "a-yak bastı" misali haraç istemektedirler. Herkesten 30-40 bin lira alıp bırakıyorlardı. Sıra bana geldiğinde hiç eşyam olmadığı halde, bana alaylı bir biçimde "o kadar uzak yerden geliyorsun, adam hiç bir şey beraberinde getirmez mi?" diyerek içki ve sigara parası teklif ettiler. Görevli memur bunu yapınca karşısında afalladım. Ama daha sonra bu soygunu bir devlet memuruna çok görmedim, yakamı kurtarmak için bağladım. Memleketin döviz ihtiyacı olduğunu söyledim. Benden bir şey koparmayacağımla anlaşıncı vazgeçti.

Adana'da terminal kirathanesinde sabah çayı içerken, askerden döndükleri belli olan iki kişi yanımdaki masaya oturdu. Askerlerin durumu biraz anlamak için onlarla konuşmak istedim. Nerede askerlik yaptıklarını sordum. Mardin hududunda jandarma olduklarını söylediklerinde, oradaki gelişmeleri öğrenmek için konuşmayı uzattım. Askerler konuşmaya başladılar. Yedi aylık asker olduklarından ve sıradaki zorluklardan bahsediyorlardı. O anda meseleyi daha açık anlatmaları için 7 ayda ikiye gitmelerini erkin olduğunu, neden böyle erkin gittiklerini sordum. Askerler içlerini dökmeye başladılar. Askerlerden biri Bolu diğeri Afyonlu. Afyonlu olanı "kardeşim sınırlarda askerlik çok tehlikeli bir iştir. İnsan her an ölümlü burun buruna geliyor. Her dakikada kim vurduya gidebilirsin. Bizim de çocuk çocuğumuzun, akrabalarımızın gözü yolda, bizi düşünüyorlar. Doğrusu her gün namlu ucundayız. Özellikle bu Ramazan bayramında geçirmeli kaçakçılıkla temin eden kaçakçılar, daha sık gidip gelmeye başladılar. Kaçakçılar hergün gelip sınırı geçiyorlar. Bir gün yine üç kişi pusu nöbetindeyken, bir grup geçmeye çalışıyordu. Bunlarla çatışmaya başladık. Bizden bir askeri vurdu, onlardan ise biri yara aldı. Arkadaşları alıp götürdüklerinde peşlerine düştük. Fakat biz ilerle onların 7-8 kişilik bir grup olduklarını görünce geri çekilmek zorunda kaldık. Vuruşun arkadaşlarımız sonradan öldü. Bu olay üzerine çok etkilenmiştik. Bunun üzerine izne gitmeyi düşünüyordum." diyordu. (Olay Cizre dolay-

larında olmuştur.)

Adana'dan Kürdistan'a doğru yol almaya devam ederken, Birecik köprüsünde arabamız askerlerce durdurulup, aranmaya başlandı. Aramada üzerinde kimliği bulunmayan bir kişi tutuldu. Araba personelinin müdahale istemleri üzerine, başçavuş "kimliksiz dolandan 75 bin lira ceza almıyor. Bundan sonra kimliksiz kimsede doluşmasın" deyip bıraktı. Birden aklımda "Yol" filmindeki "Kürdis-

Şimdi halkımız geleceğinden daha da umutlu...

tan" levhası ve jandarmalar canlandı. Evet artık Kürdistan'a girmiş ve sömürgecilerin jandarmalarıyla karşılaşıyordum. Türkiye'den Kürdistan'a gelene kadar yolda pek askerlere rastlamamıştım. Ama Kürdistan'da adım başı jandarmalar arabayı durdurup, yolcuları arıyorlardı.

Artık Kürdistan'daydım. Birkaç gün evde kaldıktan sonra, bir iş icabı olarak Batman'a gitmem gerekti. Batman'a gitmek için yola çıktım. Batman'a geldiğimizde birkaç yerde durdurulup arandık. Buna rağmen Batman girişinde çevrildik. Yolcuların ısrarına rağmen hepimizi tehdit ederek, "bölücülerce köylerimiz basılmış, bunun üzerine şehire yabancıların girmesi yasaktır. Bölücülerin bir kısmını şehirden çıkardık tahmin ediyor. Operasyon var, girmesininiz yasaktır" deyip geri çevirdiler bizi. Anladığımız kadarı ile herkes bu durumu az da olsa tavırlarıyla protesto ediyorlardı.

Kürdistan'da kaldığım süreç, Kürdistan'ın birkaç bölgesine gidip görme fırsatı buldum. Bir defasında Nusaybin'e bir arkadaşın mektubunu götürüyordum. Nusaybin terminalinden inip arabalara bakarken, birden askeri jiple bir subay ve iki eri silahla terminalde geldiler. Arabalardakileri de indirerek kimlik kontrolü yaptılar. Sonra subay şaşkınlık içindeki topluluğa, elleri arkasına bağli ve dik durmaya çalışarak "Ermeniler, bölücüler bizim köylerimizi basıp huzuru bozmaktadırlar. Biz bunları ezme azmindeyiz. Bunun için aramalar yapıyoruz. Bunun için aramalar yapıyoruz" dedi. Bu arada simsar eğilerek, kendisine çay getirdi; fakat içmedi. Halk içinde herkes ne olduğunu birbirine soruyordu. Gittiğim arkadaşın evinde olanları anlatınca, 15 Ağustos'ta başta Eruh olmak üzere, birkaç yerde eylemlerin olduğunu, hapishanenin basıldığını, asker ve subayların vurulduğunu ve karakolların basıldığını anlattı. Herkes

iştahta birbirine anlatmaya ve tartışmaya başladılar. Devrimcileri yakalayamayacaklarını, devrimcilerle başa çıkamayacaklarını bana anlattılar.

18.9.1984 tarihinde, Mardin'den Diyarbakır'a dönüyordum. Diyarbakır Radyoevi yakınında 6 kişilik bir asker grubu arabamıza bindi, Diyarbakır'a doğru geliyorduk. Askerlerin sorumluca çavuşa araba muavini Kürtece konuşmaya başladılar. Muavin, nereye gittiklerini sorduğunda, yakınlarda bir yere gittiklerini, ihbar olduğunu söyledi. Bunun üzerine muavin, çavuşa Kürt olduğunu ve karşılaşıcağı herhangi bir olayda ne yapacağını sorduğunda çavuş "askerlik şartlarını biliyorsun, fakat, karşılaşıcağı herhangi bir olayı elimden geldiği kadarı ile savuşturmaya çalışacağım" diye cevapladı.

sömürgecilerden vurulduğunda herkesin yüzü gül güli açılıyordu, canlanıyordu. PKK halk için bir umut ışığı olmuştu.

Halkın ekonomik durumu gerçekten çok kötü durumda. İşsizlik, yokluk başını almış yürüyor. Zamlar, halkın nefesini kesmiş, herkes açlık tehdidi altındadır. Geleceğinden endişeli, bir gününü geçirmek bile sorun olmuş. Halk öyle bir duruma gelmiş ki geçimini sürdürmek için kendini satıyor. Bunu yapamayanlar, intihar etmektedir. Son 4 ayda 3 kişinin 70 metre yüksekten kendilerini atarak intihar ettiklerini söylüyorlardı. Gençlere sorduğumda su cevabı veriyorlardı: "Bu durumda mücadeleye katılmaktan başka çare kalmadı. Silahım olsa ve bu mücadeleyi yürütenleri görsem, şimdi sömürgecilerle karşı savışırdım. Savaşmak intihardan iyi ve daha şereflidir" diyorlardı.

Reformist grupların üyeleri suskun ve yılmış durumdadırlar. Konuştuğum bir-iki kişi "PKK mücadeleyi erken başlattı" diyorlardı. Halk ise bunlarla alay ediyor. Kaçkın diyorlar. Yüzleri yok suskunlar, ama taraftarları mücadeleyi destekliyorlar.

Tandığım bir balıkçı arkadaş, ailelerin protesto yürüyüşünden ve sıkıyönetim komutanlığına yürüyüşlerin tutuklanmasından bahsetti. Yine barajda avlanmanın yasaklandığını söyledi. Bunun nedeni, barajda ceset parçalarına rast gelmesi imiş!

Sonuç olarak 2 aylık süre içinde Kürdistan'ın sınırlı, bazı kesimlerini gezdim. Görebildiğim, anlayabildiğim kadarı ile köylülerimiz,

çobanı, aşiretleri, esnafı, işçisi, memuru ile bütün Kürdistan halkı bu sömürgecileri daha iyi tanıyor artık. Kinleri ve nefretleri artıyor. Çekilemez hayat koşulları, halkımızı patlama noktasına getirmiştir. Bu ortamda gelişen mücadeleyi halkımızın %90'ı destekliyor. Diğerleri tarafsızdır ve tek umut: PKK'dır.

Türk halkının mücadeleye karşı tavır düşmanca değildir. Mücadeleyi desteklemeseler de, karşı da çıkmıyorlar. Bazen haklı görülen de var, bunu birkaç örnekle açıklayayım. Birgün Isparta'da akşam üzeri kahve oturuyor, çay içiyorduk. Televizyon haberleri veriyordu. Spiker, bir jipin pusuya düşürüldüğünü ve subayların vurulduğunu Kenan Evren'in ağzından anlatıyordu. Birden kahvede bir gürültü koptu. Şöyle sesler duydum: "iyi emişler, gözünüze çıkarınlar, daha ne görünüyorsunuz?" Bir de masada derlezen üç ihtiyarın yanına oturdum, subay ve askerlerimizi kim neden vuruyor? diye sözlere karıştım. Tutumlarını anlamak istedim. Birisi "oğlum, adamlar ne yapmış? Ne fabrika var, ne iş; bir de askerler baskını eksik etmiyorlar. Haklılar" dedi. Diğerleri de başlarını salladılar, onaylıyorlardı. Türkiye halkı da büyük bir işsizlik ve yoksulluğun mengenesine sıkıştırılmıştır. Adeta her sorun buna göre değerlendiriliyor. Yine işçiler, köylüler ve memurlar, cuntaya büyük bir kin ve nefret duyuyorlar. Kenan Evren'in Kürdistan gezisinde eylemle karşılanmasını herkes birbirlerine anlatıyor. Türkiye'de halk bu gelişmeler karşısında devrimcileri sıkıştırıyor. Kürdistan'daki mücadeleyi örnek gösteriyor.

Diyarbakır'dan bir PKK taraftarı

"Uyanmak, Davaya Sarılmak İçin Daha Neyi Bekliyoruz. . .?"

Ben, iki yıl önce sömürgeci faşist Türk devletinin ihraç ettiği kölelerin ticaretinden 400 bin lira rüşvet vererek kendisini pazarlayan billerce Kürdistanlıdan biriyim.

Bu pazarlama sonucunda Suudi Arabistan'a geldim ve binaların 5-6 katlarına kum, priket, çimento taşıma işinde çalışmaya başladım. İşe koyulmadan önce her işçi gibi ben de 250 Rial karşılığı bir semer yaptırıp sırtıma geçirmeyi de ihmal etmedim. Ülkedeyken 3000 Rial karşılığı çalışacağımı vaad edilmesine rağmen, buraya gelir gelmez ayda ancak 700 Rial vereceklerini, yemek, içmek ve yatmak gibi ihtiyaçlarımızı da karşılamayacaklarını söyleyen bu kan emiciler, en ufak bir karşı koymaya müsaade etmeyeceklerini, bizzat cuntanın işbirlikçisi halindeki firmalar olduklarını da söyleyip bizleri tam bir çıkmaz içine soktular.

Köyde, ailemin altınlarını ve çocuklarını biraz süt veren iki ineginizi de satmış, bir sürü rüşvet vererek muamelelerimi tamamlamış ve büyük umutlar besleyerek Arabistan'a gelmiştim. Burada yüklü bir para kazanıp tüm borçlarımı kapatacağımı sanyordum. Ne var ki daha ilk geldiğim gün gerçek aylık ücretimizi ve bir insanın aylık masraflarını öğrendiğimde adeta cardılmış döndüm. Aylık masraflar, 900 Rial'den az olmadığı halde ücretimiz 700 Rial olarak hesaplanmıştı.

Cunta firmalarının bize verdiği bu "müjdeye" karşı yapabileceğimiz hiç bir şey yoktu, firma adına geldiğimizden dolayı onlara tapuluyduk, istedikleri adeta ülkeye geri gönderilebiliyorlardı. Benim gibi binlerce insan bu tuzağa düşürülmüştü. Yer yer bireysel çıkış yapıyorlar, işsizlikleri tarafından komünistlik ve polisler suçlularla tutuklanmış, güncelerce adı hakaretlere maruz bırakılarak ülkesine geri gönderilmiş, ya da sık sık görüldüğü

üzere beton dökümleri altında bırakılarak katledilmişti.

Bugüne kadar... şehrinde benim bildiğim kadanyla On'un üzerinde insan kayıptır. Bunlardan ikisinin cesedi inşaatta betonlanmış bidon içinde bulunmuştu. Bu olaydan sorumlu olanlar, tabii ki faşist Türk devletinin firmalarıdır.

Çalışırken işçilerin başında eli kırbaçlı bir çavuş durmakta, ufaklık bir duraksama ya da dinlenmeye, işte, az bir gevşekliğe müdahale ederek en adı kurlar savurarak joplamaktadırlar. İstirahat saatinde konuşan önünde sigara içmek dahi, sorundan hakarete uğramak için yeterli bir nedendir. Çünkü onların deyimleriyle bu "medeniyetlerin" yanında sigara içmek, konuşmak saygısızlıktır.

Burada, bizleri ve halkımızı tüm acı ve ıstıraplardan kurtarmak için uğraşanlara, ne kadar önemli ve onurlu bir davanın uğraşıcıları olduklarını ve onların görev ve sorumluluklarının anlamının daha iyi anlaşılması için yaşıttığımız bir kısmını anlatacağım:

Bizler, Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden bir araya gelmiş 10 arkadaş, bir inşaatta kum, tuğla, priket, çimento vb. inşaat malzemelerini binanın birinci ve ikinci katına kadar sırtımızdaki semerlerle beraber taşıyorduk. O güne kadar belimizden yara ve darp almadığımız için normal çalışıyorduk. İkinci katın bitiminde arkadaşlardan biri banyo yaparken ben de yardım ediyordum dedim ve sırtını kesilemek istedim. Elimi dokundurduk dokundurduk bir arkadaş bağırıyor ve hemen elimi çekti. Dikkatlice baktım ve semerin, arkadaşın sırtını üç yerden vurduğunu gördüm. Yara kendi kendine kabuk tutmuştu. Diğer arkadaşlarımız aynı sırada bu duruma gelmişti. Artı her üçüncü kata geldiğinde hepimizi de

Devamı 23. sayfa

Şimdi Yargılanan Faşist Sömürgecilerdir!

Sömürgeci faşistler, halkımıza gözdağı vermek, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi için atılan her adım pahalıya ödettilerini açtılar. Her kez daha göstermek amacıyla yeni bir boygösterisine daha hazırlanıyorlar.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri sırasında Eruh ve Şemdinli eylemlerine katıldıkları iddiasıyla gözaltına alınan 84 yurtseverin, 21 Ocak 1985'de sömürgeci mahkemelere çıkarılarak, gelişen devrimci-direniş eylemlerinin bunların şahsında "yargılanmak" istendiği öğrenilmiştir. Büyük çoğunluğu idam ve müebbet hapis cezalarıyla "yargılanacak" olan 84 kişinin, gelişen eylemlerle hiçbir belirlenim olmasa, davamın en ilginç yanını oluşturmaktadır. O halde, askeri faşist cunta, alelacele açtığı bu dava ile nereye varmak istemekte, bu insanların şahsında yargılanmak istediği şey gerçekte ne olmaktadır.

Hiçbir baskı, zulüm, katliam ve tehdit karşılıksız kalmayacaktır!

Bu sorunun cevabı son derece açıktır. 15 Ağustos eylemliliği, sömürgecilere karşı ulusal direniş bayrağını somut bir gerçeklik olarak açmış ve Kürdistan'da halk yığınlarının gizli umutlarını ağır baskı ve zulüm örtüğü tüm perdelere kurtararak açığa ifade edilmişliği sağlamıştır. Halkın eylemleri çoğunlukla karşılaması, maddi-manevi tüm desteklerini giderek daha fazla sunmaya başlamaları ve her şeyin ötesinde gizledikleri silahlarını yeniden çıkararak HRK'nin çuğasına uyup silahlı direniş güçlerine katılma isteklerini her gün artan oranda belirlemeleri bu gerçekliklerdir. Halkımız hiçbir zaman sömürmedikleri yüreğindeki sömürgecilere karşı kin ve kurtuluş özlemini taşıyan savaştan bir güç olarak ifade etme olanaklarına kavuşmuş ve böyle bir savaş atılma gücünü kendisinde görmeye başlamıştır. Vaşli bir sömürgeçlik altında köreltilmek istenen beyinler artık ülke için çalışmakta, halkımız yüz yılların karanlığında boğulmak istenen varlığını önderi PKK'nin etrafında en kat olanaklarına rağmen tüm yürek ve beyin gücünü seferber ederek koruma kararında olduğunu hergünkü pratiğiyle göstermektedir. Sömürgecilerin namurları, idam ve katliam tehditleri, baskınları, soygunları ve tüm alçaklıkları artık halkımız açısından yalnızca bir anlam ifade etmemektedir. Yani tüm bunlar, halkımıza savaşında haklı olduğunu, halk varlığını, en vazgeçilmez yaşam hakkımıza saldırın bir düşman karşısında olduğumuzu ve böyle bir düşmana karşı en acımasız bir savaşı yükselmenin ne kadar zorunlu ve haklı olduğunu kanıtlamaktadır. Halkımız savaşımızın haklılığını yanısıra, bu nedenle zafere de kendisinin olacağını öğrenmiştir. Bir halkın sömürgeci ve emperyalist egemenlere karşı savaşımında, ne kadar az olanaklara sahip olursa olsun, maddi ve teknik olarak en zayıf olduğu anlarda bile düşmana üstün olduğunu yaşanan gelişmeler içerisinde kendi gücünü tanıyarak kavramıştır. Kısaca 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri,

yılların başaramayacağını başarmış, halk kitleleri açısından kendi güçlerini tanıdıkları ve düşmanın kofluğunu gördükleri bir okul olmuştur.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri, halkımız açısından böyle bir rol oynarken, düşman cephesindeki çöküşü de hızlandırmış, onun kofluğunu ortaya sermiş, kendi iç çelişki ve çatışmalarını süyüzüne çıkarmıştır. TC binasından gelen çatırtı sesleri artık en sağır kulakları dahi duymaya zorlamaktadır. Sömürgeciler ve işbirlikçileri telaş ve şaşkınlık içerisinde diriler.

Bu direniş eylemleri, uluslararası alanda da halkımızın ve kurtuluş mücadelesinin yankılanmasını sağlamış, ister dost, ister düşman her güç artık bu gerçekliği tartışır olmuştur. Açıkta ki bu, TC'nin gayri meşruluğunun irade dışında da olsa uluslararası zeminde kabul görmesidir. Ulusal ve uluslararası zeminde hiçbir meş-

HALKIMIZIN DEVRİMCİ DİRENİŞ TUTKUSU ENGELLENEMEZ!

24.11.1984 tarihinde meydana gelen olayda iki yurtsever Kürdistan köylüsü sömürgeci güçlerce katledilmiştir. Uludere'nin Kadın köyünden olan Abdullah ve Ahmet Altürk adındaki iki kardeş köylerine geri dönmek için Güney Kürdistan sınırından içeri geçerken pusuya düşürülmüşlerdir. Olayda yoksul bir aileye mensup olan Abdullah ve Ahmet Altürk kardeşler geçimlerini ticaretle yani kaçağçılıkla sağlıyorlardı. Zaten başka türlü geçimlerini sağlamaları veya yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak için bunun dışında herhangi bir işle uğraşmaları pek mümkün olmamaktaydı. Sömürgeci güçlerce son derece zorlaştırılan ve bir ölçüde de olanaksızlaştırılan kaçağçılık olayı, ortaya çıkan son katliem olayında da görüldüğü gibi halkımızdan birçok insanın yaşamını kaybetmesine neden olmaktadır.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin zorba ve vahşi uygulamalarına en fazla maruz kalan ve bu uygulamalardan yine en ciddi bir şekilde etkilenen kesim sınır boylarında yaşayan halktır. Buralarda yaşayan halka adeta yaşam hakkı tanınmama, hakları perihan hale sokmak ve göçe zorlamak için ne lazımsa yapılmaktadır. Hayvancılığın, tarımın geliştirilmesi, üretimin gücünün ilerletilmesi çeşitli şekillerde engellenmektedir. Her türlü geçim kaynağı ortadan kaldırılan halk, tek çikar yolu tüccarlıkta bulmaktadır. Ne var ki, halkımızın tüm istemleri gibi bu istemi de zoraki uygulamaları engellenmekte ve hatta çoğu kez bütün bir yaşamının kader ve hüznü olmasına neden olmaktadır. Maddi malların gasp ve talan edilmesi yanında fiziki imhalar da az rastlanılan olaylar değildir. Sömürgeci güçler kaçağçılığı önleme görünümü altında aslında Kürdistan halkına karşı olan kin ve öfkelerini kurtarmaktadır. Buna hangi kılıf geçirilirse geçirilsin, hangi görünüm verilirse çalıştırılacak suçlar gerçek durum değişmez. Suçsuz sebepsiz haktan insanları kurşuna dizmeye, katliamdan başka isim bulmak sözkonusu olamaz.

Meydana gelen son olayda da görüldüğü gibi, faşist Türk sömürgecileri, halkımıza karşı tamamen bir savaş başlatmış bulunmaktadırlar. Bu açıdan gördüğümüz her insana karşı rastgele ateş açmaktan, katletmekten çekinmemektedir. Yüz yıllardan beridir halkımızın azılı düşmanı olan, her türlü toplumsala ve ulusal gelişimimize engel olan ve halkımızın yarınına olan hiçbir gelişmeye, hiçbir harekete müsaade etmeyen faşist Türk sömürgecileri, KUKM'sinde güçlü pratik adımların atılması ile birlikte daha da saldırganlaşmıştır. Özellikle son eylemlerin halk kitleleri nezdinde son derece olumlu karşılık ve itibar görmesi Türk sömürgecilerine ölümcül bir darbe indirerek onu işite tedirginleştirmiştir. Etekleri tutuşan sömürgeciler, içine düştükleri telaştan ötürü operasyonları yoğunlaştırmakta, her tarafta pusular kurmakta ve gördükleri her karartıyı kurşun yağmuruna tutmaktadır.

Gece yolda savunmasız (yani silahlı) bir şekilde yürüyen Abdullah ve Ahmet Altürk adındaki şahıslara "dur" ihtarında bile bulunmadan ateş açılmıştır. Sömürgeci caniler bu insanları hunharca katletmekle de yetinmişler, aileleri ölümlerine sahip çıktıkları halde, cesetler Cizre'ye götürülerek sömürgeci tarafından hedef tahtası haline getirilmiştir. Her cesede 40 civarında mermi sıkarak barbarlık-

larını bir kez daha ortaya koymuşlardır. Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz ayda da buna benzer bir olay yaşanmıştı. Şırnaklı iki PKK taraftarı sınırdan geçerken sömürgeci tarafından hiçbir şekilde uyarılmadan kurşuna dizilerek katledilmişti. Sınırdan görülen her şahıs, her cisim PKK savaşçıları zannedilerek üzerlerine ateş edilmektedir. Devrimcilerin sınırdan içeri girmelerini bahane ederek, sınır boylarında sayısız pusular kurarak, halka ciddi zararlar verilmektedir. Devrimcilerle karşılaşmaktan ödlen kopan sömürgeciler bu kez kinlerini savunmasız insanlara karşı kurtarmaktadır.

Sömürgecilerin özellikle sınır kesimleri üzerinde durmaları, bu alanlara büyük güç yığarak bir yanda MİT-ajan faaliyetini geliştirmeleri, diğer yandan pusula kurmaları, rastgele ateş açmaları nedensiz değil elbette. Bu durumu Kürdistan'daki siyasal gelişmelerden ayrı ele almak mümkün değildir. Uzun süre yaşanan durgun bir ortamdan sonra PKK önderliğinde mücadelenin tekrar kızışması, TC'ye karşı açık savaştan başlatılmaya başta Türk devleti olmak üzere, bütün gerici güçleri tedirgin ederek hareket geçirmiştir. Kürdistan'da bu kez geliştirilen mücadelenin geçmişteki mücadelelerden her yönüyle farklı olduğunu yine proletarya önderliğinde geliştirilen bu savaşın kendisinin yaşamına son vereceğini çok iyi bilen faşist sömürgeci güçler, bu savaşı engelleyebilmek için yoğun bir faaliyet içerisine girmişlerdir. Her yönüyle darma dağın ettikleri, erittiklerini sandıkları bir toplumun dirilmesi, canlanmaya başlaması elbette onları son derece rahatsız edecektir. Çünkü Kürt topluma ve Kürdistan halkına karşı işlemleri olduğu bütün suçların hesabını verme zamanı gelmiştir artık. Kendisinin hesap sorulması, mücadelenin umulmadık ölçüde boyutlanması onu ilyice aceze düşürmüştür. Ve ölmeden elden geldiğince etrafa zarar verme düşüncesindedir.

Yukarıda açıklanan olaydan da anlaşılacağı gibi, Türk burjuvazisinin içine düştüğü acizliği ve korkaklığı kelimelerle ifade etmek oldukça güçtür. Fakat yine de düşman kofluğuna, korkaklığına bazı örnekler verelim. Bu açıdan meydana gelen birkaç olayı buraya aktırarak yarar vardır. 23. 11.1984 tarihinde Uludere'ye bağlı Körör köyünün açığı ateş sonucu bir ökü vuruldu. Yine Uludere bölüğünün gece rastgele açtığı ateş sonucu bir at ve eşek öldürüldü. Buna benzer olaylar Roboski, Yekmal ve Merg köylerinde de yaşanmıştır. Bu olaylar, hayvanların vurulması veyahutta çok basit olaylar gibi görünüyorsa da özünde faşist cuntanın içine düştüğü korku ve telaşın derecesini göstermektedir. PKK partizanlarının üzerlerinde bıraktıkları korkudan ötürü, görülen her şahıs, her karartı PKK'li sanırlar, büyük bir korku ve panik içine düşmektedir. Gelişmeler karşısında büyük bir şaşkınlık içine giren sömürgecilerce çareyi savunmasız insanlara, halka daha fazla baskı uygulamaya görmekte dirler.

Ancak tüm çabalarına rağmen, baskı ve şiddet yöntemleri kendisi için bir kurtuluş olmandan öte, halk kitlelerinin düşmanını daha iyi tanımmasına, ona karşı daha fazla direnmesine neden olmaktadır. Uludere'ye bağlı 200 hanelik Nerveh köyünde meydana gelen son gelişmeler bu durumu oldukça çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır.

Abdullah ve Ahmet Altürk adın-

daki şahısların katledilmelerinin hemen ardından faşist binbaşlı Muzaffer öncülüğünde yöreye operasyon düzenleniyor. Nerveh köyüne yapılan baskında (tüm baskınlarında olduğu gibi) köy halkına baskı ve şiddet uygulanıyor. 10'a yakın ev boşaltılarak, halka ait değerli eşyalar çalınıyor. Rastgele dayak atmalar ve yapılan soygunculuğun yanında bir de yoksul halktan zorla silah isteniyor. Sömürgeci-faşist cuntanın kefiyi uygulamaları köy halkında büyük bir kin ve öfke uyandırarak düşmana karşı baş kaldırmının zeminini hazırlıyor. Nitekim bütün yapılanlar karşısında son derece tahammülsüzleşen Nerveh halkı düşman istemlerini yerine getirmenin, ona boyun eğmenin kendileri açısından olumlu hiçbir sonuç vermeyeceğini, baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmaya çağını tüm tersine bu olguların daha da sistemi hale gelmesine hizmet edeceğini anlayarak faşist binbaşlı Muzaffer'in istemlerini protesto ediyorlar. Kadınıyla, ihtiyarıyla, çocuğuyla bütün Nerveh halkı faşist binbaşının öncülüğündeki bölüğün vahşi uygulamalarına ve silah istemlerine karşı çıkarak 3 saatlik bir yürüyüşe geçiyorlar. Nerveh halkının bu tutumu sömürgeci güçleri son derece ürktüğü ve istemlerinden vazgeçmelerine, halkın gücü karşısında boyun eğmelerine neden oluyor. Sömürgeci güçlerce bir isyan olarak değerlendirilen bu olayın etkisi salt düşmana boyun eğdirilme sınırlı kalmıyor, aynı zamanda yöre halkı için bir cesaret kaynağı haline de geliyor. Nerveh köylülerinin bu direnişçi tutumunu düşmanın baskılarına, dayatmalarını boş çıkartmada hatta onu dize getirmeye bütün yöre halkı için birer bir davranış oluyor.

Bu olayın da çok açık bir şekilde kanıtlandığı gibi halkın istem ve övücü karşısında hiçbir güç, hiçbir kuvvet duramaz. Düşman ne kadar güçlü görünürse görünür, maddi ve teknik üstünlüğe ne ölçüde sahip olursa olsun eğer bu halk kurtuluşu için savaşımaya karar vermişse, bu etkilerin hiçbirisi belirleyici olamaz. Hiçbir çalışma, hiçbir çaba halkımızın yılların kinini, öfkesini düşmandan çıkartmasına, intikam alınmasına engel olamaz. Zaten sömürgeci suçlerin bizzat kendileri bile kaçınılmaz bir direnişçi başka bir çıkar yolu bırakmamıştır. Yüz yıllardan beridir alın terinin, emek değerinin, her türlü ulusal ve toplumsal değerlerinin sömürülmesi yetmiyormuş gibi, yeni bir işgal ve talan dönemi başlatılmıştır. Köylere sık sık yapılan operasyonlar, soygunlar, zorla silah toplamları, sorgusuz sualsiz katletmeler Kürdistan'da günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Halkımızın tüm geçim kaynakları zoraki uygulamalarla ortadan kaldırılarak, açlıkla karşı karşıya bırakılmaktadır. Günümüz koşullarında Kürdistan'da normal bir uygulamadan bahsetmek olanaksızdır. Açlıklar, yokluklar, baskı ve katletmeler halkımız için yaşamı çökeltmeye hale getirmiştir. Günümüz Kürdistan'ında düşmana karşı savunmasız bir savaşım verilemeden sömürgeciliğin tüm yapı ve kurumları ortadan kaldırılmadan insanca bir yaşam mümkün olamaz. Artık düşmana karşı baş kaldırmının, tüm uygulamalarını, dayatmalarını geri tepmenin zamanı gelmiştir.

* YAŞASIN HALKIMIZIN
DEVİRCİ DİRENİŞİ!

Bir Serxwebün Okuyucusu

4. YILINDA SERXWEBÛN GERÇEKLİĞİ

Başarfa 1. sayfa

Bu ülke halkının kendi durumuna gelince; yüzyılların ötesinden gelen yabancı hakimiyetler altında görülmüş, başka yöntemlerle kendi öz yaşamında uzaklaştırılmaya çalışılmış; yabancı egemenlerin alt ve üst yapının tüm kurumlarına hakim oldukları, kendi dil ve kültür gerçeklikleriyle biçimlendirdikleri ve kendi ulusal-toplumsal gerçekliklerinin bir uzantısı haline dönüştürmeye çalıştıkları bir halktır. Böyle bir halkın öz çıkarlarının bilince yansımının ve bunun giderek yazı diline dönüşmesinin ne kadar güdük kalacağı kendiliğinden anlaşılır. Hiç belirtmeye gerek kalmadan biraz bilincimizi yoklarsak, Kürdistan'da gerçeğin ne kadar karanlık ve olumsuz olduğunu teslim ederiz. Bu yüzyıllardan sürüp gelen bir gerçekliktir. Ama en kötüsü de, çağdaş insanlığın her alanda olduğu gibi basın-yayın alanında da tam bir devrim döneminde yaşadıkları bir aşamada halkımızın, tüm bu (radyo, televizyon, gazete, kitap vb.) araçlardan yoksun olmasıdır. Hatta bunun da ötesinde bu araçlarla dile getireceği gerçekliğini bilince çıkarmaktan, bunu haykırmaktan, yazı, ses, resim vb. sanatlarıyla şekillendirip, giderek ulusal-toplumsal yaşamın güçlü kurumları haline getirmekten zorla men edilmiştir. Kürdistan'da her alanda hakim olan, günümüz teknolojisinin verdiği üstünlüğü tekelirine geçiren hakim ulusların burjuva sınıflarıdır. İster Türk, Arap ya da Fars olsun feodal dönemde de yine feodal sınıfların kendi hakim dil ve kültürlerini temel alan kurumlar geliştirilmiş ve toplum bunların ağır etkileri altında eritilmeye çalışılmıştır. Günümüzde ise bu çok daha ileri boyutlardadır. Sömürgeci egemenlik, halkın tüm ulusal ve toplumsal gözeneklerini tıkamış, yerine hakim ulus egemenlerinin en inkârçı, soyguncu ve katliamcı yöntemlerle sürdürülen çıkarlarının kurumlaşması gerçekleştirilmiştir. Okullar bu temelde açılmış, adına kültür denilen bu çıkarların ifadesi olmuş, basın-yayın araç ve kurumları bu temelde geliştirilmiştir. Kürdistan'da bugün işte böyle, isterse yazıyla dile getirilen böylesine bir gerçekliğin ifadesidir. Hiçbir biçimde halkın çıkarlarıyla bağdaşmayan bu durum, vahşi bir sömürgeciliğin ortaya çıkardığı bir gerçeklikten başka bir şey değildir. İşte böylesine bir gerçeklik içinde halkın öz çıkarları temelinde bir basın-yayın faaliyetinin geliştirilmesine el atma sorunu vardı. Halkın gerçekliğini bilince çıkaracak, öz taleplerinin savunuculuğunu yapacak, onun dilini konuşuracak olan böyle bir faaliyet, açık ki yalnızca düşüncede ve pratikte devrimci gerçekliğe ulaşmak ve ona dayanmak mümkün olabildi.

a- Kürdistan Gerçekliği ve Bu Gerçekliğin Dile Getirilmesindeki Zorluk

Kürdistan'da yazın alanında da, sınıfsal yapıya bağlı olarak bazı çözümler getirilmek istenmiştir. Ama, sınıflar bu alana el atkılarında dile getirdikleri şey, özellikle egemen sınıflar açısından, silik bir gerçek oldukları hakim ulus egemen sınıfların çıkarlarından başka bir şey olmamıştır. Öz ve biçim itibarıyla hakim ulus egemenliklerinin silik bir kopyesi olmaları kurtulamayan işbirlikçi sınıflar, muhtevada ve biçimde onların değer yargılarıyla hareket etmeyi bir kader saymışlardır.

İlkokuldan üniversiteye kadar sömürgeciliğin kurumlarında yeti-

şen, çalışan ve bu durumlarını mesru bir yaşam gibi kabul eden uşak bir aydınlar grubu yetişmiş ve bunlar da içinde şekillendikleri hakim ulus çıkarlarını ifade etmekten öteye gidememişlerdir. Birçok konuda yazmış ve konuşmuşlar, ama, kendi durumlarının farkına bile varamadan ihanetin ve işbirlikçiliğin çıkarlarını ifade etmişlerdir. Tabii ki bu, sömürgeciliğe yüzyıllardan beri gelen bağımlılığın yansımından başka bir şey değildir. Hakim ulus içinde eriyen, tam uşak ve halk düşmanı dedimiz kesimlerin sınıfsal tavı budur.

Özellikle kapitalistleşmenin biraz gelişmesiyle birlikte milliyetçiliğin Kürdistan'da yeni yeni şekillendiği 20. yy. başlarından itibaren ilkel milliyetçilik biçiminde ortaya çıktıkları ve Osmanlı imparatorluğunun bünyesindeki bir çok halkın ulusal kuruluş sürecine girdikleri dönemde bundan etkilenen bazı işbirlikçi aydınların ulus gerçekliğine el atmak istedikleri, bazı dernek ve cemiyetler oluşturup, bunların sözcülüğünü yapan bazı gazete ve kitaplar yayınladıkları bilinir. İkel milliyetçiliğin ilk nüveleri, İstanbul, Kahire vb. alanlarda ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da bir yayın faaliyeti de bu yıllarda başlar. Ama bu, TC'nin şekillenmesi ve azgın bir sovenizmin hakim olmasıyla birlikte Kürtlük ve Kürdistan'la ilgili her şeyin katliamdan geçirilmesiyle sona eren bir süreçtir. Aynı süreç, özellikle ikinci dünya savaşından sonra daha değişik bir biçimde İran ve Irak parçalarında da gelişir. İkel milliyetçilik için daha elverişli olan bu alanların koşullarında çeşitli partileşme ve dernekleşmeler ortaya çıkar ve kendi sesleri olan çeşitli yayınlar çıkarılmaya başlanır. Bu dönemde bunların, son derece dar ve geri olan ilkel milliyetçi bir muhtevayı yine çok zayıf araçlarla geliştirmek istedikleri bilinmektedir.

Burjuvalaşmanın hızlanarak, küçük-burjuvazinin ideolojide ve politikada biraz söz sahibi olmak isteği 1970 yıllarından itibaren bir yayıncılığa da geliştiği görülmektedir. Somut ifadesini Özgürlük Yolu'nda bulan, tam dönüş yapamamış bir kesimin bu yıllarda sesini duyurmaya çalıştığı görülmektedir. İşte Özgürlük Yolu, ezen ve ezilen ulus ilişkisinin en işbirlikçi oportünist ve devrimci öğelerinden uzak bir simgelenişinin sesi olarak, Kemalizin Kürdistan'da sol'dan bir uzantısı biçiminde, CHP'nin genelindeki sollaşmasının silik bir kopyesi olarak şekillenir. Bu dönem, ulusal meselenin işlenmek istendiği bir dönemdir. Ama bir özelliği vardır ki, ortaya çıkan gelişmeler devrimci direnişçi özellikten kopuk bir faaliyettir. Kendilerine "devrimci", "sosyalist" isimlerini de taksalar, bir yandan ilkel milliyetçilikten, diğer yandan ezen ulusun küçük-burjuva reformist anlayışlarından ve en oportünist öğelerinden yararlanmaya çalışan bu anlayışlar bu dönemde ortalığı epey bulandırmaya çalıştılar. Bunlar da aslında, geçeri sömürgeciliği biraz daha yumaşatmak istemektedirler. Yeni oluşan küçük-burjuva sınıfının daha önce ilkel milliyetçiliğin geliştiği olduğu, otonomiyi kendi sınıf önderliğinde yeni bir takım biçimlere kavuşturması temelinde, bunu bir ideolojik-siyasi akım haline getirip, sahelemek istiyorlardı. Bu temelde sürdürdükleri yayın faaliyeti de, elbette ki devrimci direnişçilikten kopuk olmak durumundadır. Bunlar eğer sosyalizmle el atmışlarsa, Marksizm-Leninizmin en oportünist tahrifatını temel alan; eğer milliyetçiliğe el atmışlarsa, devrimci yurtsever dü-

nü değil, işbirlikçiliğe en yakın reformist bir yorumlanışını esas alan; köklü tarihi-toplumsal ve çağımızın gerçekliğini bütünleşmiş sistematik bir düşüncenin yorumundan geçirmeyen ve dolayısıyla felsefeden ekonomik yorumlara kadar gerçeği en eklektik-oportünist yoruma tabi tutan bir mantıkla hareket etmekteydiler.

Kısaca Kürdistan'da, ağır sömürgeci koşullar ve bu sınıfların taşıdıkları olumsuzluklar nedeniyle, adeta düşüncede bir tükeniş, yabancılaşma, düşüncenin boşluğu olayı yaşanmaktaydı. Bu koşullarda, de-

ğil pratik birkaç gelişmeyi sağlamak, özgür düşünceyi yaratılabilmek için bile muazzam bir çaba ortaya koymak ve bunun uğruna savaşmak gerekiyordu. Gelişmeler de kanıtlanmıştır ki, Kürdistan için üretilen özgür düşünce, karşılıklı kanla ödemek zorundadır. Kürdistan'da insanlar sözde çok okur, sağın çıkarları, sol'un çıkarları, din, kapitalizm ve sosyalizm adına bir çok şey öğrenirler. Fakat, hiçbirisi kendi ülke gerçekliğine yaklaşma cesaretini gösterememişlerdir. Çünkü bu durumda, sömürgeciliğin kızgın sacı üzerinde yanmaya hazır olmaları gerekecektir. Onun için süreklilik kaçması; gerçekliğe yaklaşmak yerine onu yumaşatmaya çalışmış ve hele devrimci gerçekliğe gelince yok olmuşlardır. İşte burada, düşünce sapkınlıklarının devrimci gerçekliğin üzerine yürümede diğer bir kaynağı ortaya çıkmaktadır. Bu, sömürgeciliğin dayatmalarına tümüyle boyun eğen bir şekillenmedir. Görüleceği gibi, böylesi koşullarda, ilerici insanlık kültürünün en gelişmiş biçimi olan devrimci düşünce-teorinin ilke gerçekliğimize uygulanması o kadar kolay bir olay değildir.

b- Özgür Düşünceye Giden Yol ve Serxwebûn'un Ortaya Çıkışı

Serxwebûn gerçekliği, tarihte ve günümüz koşullarında hükümünü sürdüren sömürgeci gerçekliğe işbirlikçi gerçekliği ve özellikle onun modern gitsili küçük-burjuva reformist gerçekliğini düşünce ve basın alanında da tüm sonuçlarıyla düdükten sonra daha iyi anlaşılacaktır. Kürdistan gerçekliğine devrimci bir tarzda el atıldığında, başlangıçta niye gelişmiş bir yazın hayatıyla girilemeyeceğini şimdi daha iyi anlıyoruz. Çünkü genel bir kural olarak, devrimci teori ancak devrimci pratiğin bir ürünü olarak anlam bulabilir. Bu noktada, devrimci teorinin zaten kitaplarda ol-

duğu söylenebilir. Fakat o kitaplar, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin verildiği ülkelerin bir sentezi olarak şekillenmişler, ard arda işlenip zenginleşmişlerdir. Bu kitapların ülkemiz için bir anlam ifade etmesi için, iyi bir yorumdan geçirmeleri ve ülkemiz somutunun o teorilerin ışığında ele alınması gerekir. Ama, bunun da yapılması için ülkemiz somutunun yaşanması gerekir. Eğer, bu da sömürgeciliğin bir uzantısı biçiminde değil de bunun zıddı biçiminde olacaksa, devrimci bir yaşamı esas almaktan başka bir şey olamaz.

Unutmamak gerekiyor ki, devrimci pratiğe adım atma cesareti gösterilmeseydi, başlangıçta henüz çok yeni olan devrimci düşüncenin gelişmesi ve devrimci bir yazına sağlam giriş yapılamazdı. Küçük-burjuva reformizminin yönelttiği eleştirilerden biri de, PKK'nin ilk belirleniminin ortaya çıkışında güçlü bir yazın hareketinin olmamasıdır. Evet! Burada gerçekten çok ciddi bir gerçeklik dile getirilmektedir. Bilinir ki, devrimci pratiğe yol gösteren devrimci teori, ancak devrimci bir pratiğin üzerinde gelişir. Eğer salt sözde kalmayacaksa, daha başlangıçta pratiğe cesaretle adım atmak, kısaca ülke somutunu yaşamak gerekiyordu. Ama bu, sömürgeciliğin o güne kadar dayattığı bir yaşam değil, halkın öz çıkarlarının en soylu ifadesi olan bir yaşam olmak durumundaydı, ve buna cesaret edildi. Ardından devrimci düşünce dünya halklarının devrimci pratiğinin ürünü olarak, onların sağlığı bir senteze ulaştı. Daha düne kadar sözde üretilen teorinin tılsımı elde edilerek, pratik teorik birliktelik Kürdistan'da bir sentez haline dönüştürüldü. Ve o muazzam devrimci teorik birikim Kürdistan için bir gerçekliğe dönüştü. Bunu, küçük-burjuva soysızlarına kavratmanın son derece zor olduğunu biliyoruz. Ama çok iyi hatırlanmalıdır ki, bugün doğru devrimci düşünce, devrimci siyaset, stratejiden taktiğe kadar doğru devrimci askeri çizgi eğer güçlü bir biçimde Kürdistan için bir gerçek haline gelmişse, bunun bu ilk adımlarla sıkı bir ilişkisi vardır.

Başlangıçta özgür düşünce uğruna büyük bir savaş vermek gerekiyordu. İşte, gerçeğe ilk yaklaşım böyle mümkün olabildi. Sömürgeciliğin kendin için düşünmeyeceğini hükümünü boşa çıkarmak için, kenandım için düşünceğim sloganıyla hareket edildi. Düşünce savaşımı, daha iyi anlıyoruz. Çünkü genel bir kural olarak, devrimci teori ancak devrimci pratiğin bir ürünü olarak anlam bulabilir. Bu noktada, devrimci teorinin zaten kitaplarda ol-

abilir. Bu durum, sömürgeciliğin yasakladığı devrimci düşünceye ulaşmanın zorunluluğu yanında, oportünizmin karakterini ve bu gerçeklikten neden kaçtıklarını da açıklıyor. Kısaca Kürdistan için gerçekliği büyük bir direnme gücüyle karşılamaktan başka bir yol yoktu. Bu gerçekliğe ulaşmak, düşünce gücünü geliştirmek ve devrimci teoriyi pratiğe yol gösteren bir bayrak haline getirmek için daha ilk günün başlayarak yoğun bir çaba sarfedildi. Marksizm-Leninizmin ülke somutuna indirgenmesi, tarihi ve güncel gerçekliğimizin bu bilim süzgecinden geçirilmesi temelinde gerçeklik yolu da aydınlatıldı, ne hiçbir şey geliştirmeyen lafazanlığa ve ne de kör bir pratiğe fırsat tanındı.

Ama öte yandan, başlangıçta kendilerini alime sananların pratiğene bakalım. Ne kadar cücecikler, dillerinin konuşamaz, bacaklarının yürüyemez hale geldiği açıkça görülmektedir. Özgürlük Yolu'ndan Rizgarî'lere kadar tümü hangi durumu yaşıyorlar, ülke gerçekliğini ne kadar dile getiriyorlar. Bu çok önemli bir olaydır. Cevap verildiğinde görülecektir ki, bunlar gerçekten kaba bir reformizmin dürtülerine hareket etmekten öteye gidememektedirler. İşte bugün bir dergi, ya da gazeteden öteye gidememeleri bunun bir acı sonucudur. Fakat başlangıçta çok zayıf olan Serxwebûn geleneği, devrimci pratiğe son derece bağlı olduğu ve onu sadık bir biçimde yansıttığı için bugünkü konumuna gelebilmiştir. Devrimci düşüncenin devrimci pratikle olan sıkı bağı, Serxwebûn'un gelişiminde açıkça görülür.

Bilinir ki, devrimci bir pratiği yaratmak için, buna cesaret eden bir devrimci grubun veya devrimci bir partinin varlığına ihtiyaç vardır. Bu, dün genelde böyle olduğu gibi, Kürdistan için de böyledir. Elbette ki başlangıçta, gerçekliğimize bugünkü kadar güçlü bir düşünceyle hükmedemeyiz. Başlangıçta sınırlı da olsa gerçeğe yaklaşım, ancak pratikle bir bütünleşme içinde gelişebilir, beyin ancak böyle açılabilir. Bazı küçük-burjuva ukulaları bunun böyle olmadığını iddia edebilirler. Ama bu durumda biz de onlara, gerçeği bu kadar iyi biliyorlarsa neden en küçük bir gelişmeyi yaratamadıklarını ve neden bugün çok daha tanınmaz bir konumda bulduklarını soracağız. Bugün faşizm gemi ayağı almış olarak halklarımızı azgınca saldırarak. Geçmişte kendilerini "kuyruklu yıldız" ilan eden Ö.Y. Rizgarî vb. acaba neredeler. Herkes o gösterdiği iddia eden bu yıldızlara ne oldu. Halkımız faşizmin zulmü altında inlerken, tam da yıldızın yol göstermesi gerekmiyor mu? Ankara'nın çok katlı binalarında parlak yöntemlerle yazına giren Özgürlük Yolu, şimdi neden çok sönüktür ve neden küçüle küçüle adeta son ışıkları da çoktan sönen bir yıldızla dönmüştür. Eğer o zamanki beyinler çok güçlü olsaydı, günümüzde de yol göstericisi olmaları gerekmez miydi? O halde, bunun üzerinde çok iyi düşünülmelidir.

Kendilerinin "yayınları yoktur... okuma yazmaları çok kuttur... düşünemezler... hiçbir görüşleri yoktur... vs." diye suçladıkları PKK gerçekliğinin yazılı ve sözlü alanda geliştiği olduğu seviye neyi kanıtlanmaktadır? Başlangıçta çok sınırlı da olsa atılan adımlar devrimci nitelikte olduğu ve bu birikim biçimiyle büyüye günümüzde artık hiçbir sömürgeci vahşet yöntemini önünü alamayacağı bir sel durumuna geldiği için, bugün yayın bir yayın faaliyeti gelişmektedir. Bu durum, devrimci gerçekliği bir tarzda ele alndığı-

nın parlak bir doğrulanışıdır. Gerçekten de Serxwebün, devrimci pratik geliştirecek olan ve bu pratiğin sesi olabilecek bir yayındır. Onun kitlere götürüldüğü teori daha güçlü bir pratiğe yol açtığı gibi, bu pratik de daha güçlü bir düşünceye yol açar. Başlangıçta zor kavranılan bir çok şeyin, mücadeleyle daha kolay kavranıldığı da bilinmektedir.

İflah olmaz bazı küçük-burjuvlar zannetmektedirler ki, devrimci düşünce üniversite sıralarında kitap kurdu olmakla elde edilen bir olgudur. Hayır! Bu büyük bir yanılgıdır. Herkesin yakından tanıdığı öyle profesör, doçent vb. vardır ki, bunlar Marksizmin uzmanı kimselidilleri halde ülke gerçekliğine tek bir adım bile atamamışlardır. Mesele çok kitap okumak, ya da Marksizmin lafını çok iyi bilmek değildir; mesele, Marksizmi en zor ve özün bir somutu yaşayan bir halkın kurtuluş problemlerine uygulamaktır. İşte Serxwebün'un gelişiminin anahtarı budur. Bu, ne çok kitap okumakla elde edilebilecek ve ne de kör bir pratikle yapılabilecek bir sonuçtur. Bugün ifadesini Marksizm-Leninizmde bulan temel doğru düşünce yönteminin Kürdistan gerçekliğine uygulanması, işçi sınıfı önderliğinde yoksul köylülüğün ve tüm emekçilerin kurtuluşunu programlaştırmasıyla ve giderek buna hayata geçirmesiyle vücut bulan bir gelişimdir.

Şimdi, Kürdistan gerçekliği yalnızca Serxwebün'un sayfalarında dile getirilmiyor. Özellikle 15 Ağustos devrimci atılımı temelinde tüm dünya basını önemli bir siyasal sorun olarak Kürdistan'ı işlemeye başladı. Kürdistan gerçekliğinin uluslararası siyasetin bir sorunu haline dönüşmesi hiçbir dost ya da düşmanın inkar edemeyeceği bir gelişimdir. Burada devrimci pratiğin zorlayıcılığı bir kez daha kendisini göstermiştir. Kürdistan'ı dikkate dahi almayanlara gerçeği dayatmış, her gücün kendi çıkarlarına göre de olsa kendini formüle ettirmiştir. Elbette ki herkes gelişmeleri kendisine göre işlemektedir. Emperyalist basın kendi çıkarına göre, oportünistler ve küçük-burjuva reformistler de yine kendi çıkarlarına göre yorumlayıp-yazırlar. En adi küfürlerden tutulmuş, doğruya en çok yaklaşıpna kadar görüşler ileri sürülmüştür. Ama bir de Serxwebün'un bu gelişmeleri anlamadığı vardır. Serxwebün, mümkün olduğu ölçüde devrimci pratiğin sesi olmaya ve ona yol göstermeye çalışmıştır.

Serxwebün, çepeçevre kuşatılmış bir ülkede yaşamak için gücünü son nefesine kadar kullanan bir mücadelelinin sesi olarak gelişmeye çalışıyor. O, kerameti kendinden menkul öyle bir kaç kişinin yazı kurulu oluşturmasıyla gelişen bir organ değildir; tam tersine orada direnen bir halk, mücadeleye beynini katkı eden ve etle-tırnak gibi kaynaşan militanların emeği vardır. Serxwebün'da sınırlı da olsa direnen, karanlıkları yırtarak kendi ulusal-toplumsal gerçekliğine ulaşan bir halk görülmektedir. Serxwebün, tüm bunlara ulaşmak için, Marksizm-Leninizmin kilavuzluğundan başka bir kilavuz tanımamış, hiçbir biçimde vazgeçmediği bu devrimci yöntemle başarılı olmuştur. O halde bu gelişme bundan sonra daha da hızlanacaktır. Çünkü, onun temeli sağlam atılmıştır. Biz Serxwebün'u, asla sadece bir teknik olay olarak düşünmedik. Mücadele kendisini en başta ülke halkına kabul ettirip, uluslararası kamuoyuna yansıdı, halkımızın dilinin açılacağına, düşüncenin gelişeceğine olan inançla hareket ettik. Bu, bugün kanıtlanmıştır. Halkımız artık daha hızlı konuşacak daha hızlı yaşayacak ve bunu mücadeleye daha hızlı götürecektir.

O halde, şimdi daha rahatlıkla ifade edebiliriz ki, Serxwebün, devrimci düşüncenin üretilmesi için yürütülen devrimci faaliyetin dile getirilmiştir. Kürdistan halkı, tarihinde ilk kez kendisini en özgün biçimde Serxwebün'da dile getirmiştir. Serxwebün'da kendi öz düşünce ve diline kavuşmuştur. Ve tabii ki bu, büyük bir mücadelenin ürünü olmuştur. Sömürgeci karşı gösterilen direniş ve teşhir çabalarının yanında, sosyal-şovenizme, reformizm ve gerici ilkel milliyetçiliğe karşı da mücadele edilmiş, doğru devrimci strateji ve taktiklerin propagandası yapılarak halkımıza mal edilmiştir. Ama hâlâ da görülüyor ki, Kürdistan için düşündüğünü söyleyenler, bu konularda ya sessiz kalmış, ya da "terörist"lerin meseleleri deyiş ihanelerini alçakça sergilemişlerdir. Eleştiriyi öylesine ayağa düşürmüşlerdir ki, uzun ve tekrar yazıyorlar biçimindeki suçlamalarıyla Serxwebün'un değerini gözden saklayabileceklerini zannetmişlerdir. Fakat biz, onları, uzun ve tekrar yazıyorlar dedikleri konular hakkında düşüncelerini belirtmeyi defalarca çağırdık ve halen de onları bu konulardaki düşüncelerini açıklamaya çağırıyoruz. Kendi kim-

seviyesine yetinemez. O, bugün hâlâ sömürgeciliğin ağır ve işkenceli baskısı altında yaşamaya zorlanan bir halkın kurtuluş mücadelesinin sesidir. Bu anlamda, hiçbir zaman mevcut gelişmeye yetinmemek daima ileri hedefler göstermek zorundadır.

Serxwebün, süphesiz ki aşması gereken hususları da taşımaktadır. En başta bir dil sorunundan bahsetmek gerekiyor. Bazıları, neden sürekli Türkçe çıktığını sormaktadırlar. Ama biz bunu bir kusur olarak görmüyoruz. Evet! Canımızda okuyucu sormürcüçüğüdür. Serxwebün'da Türkçe çıktığı için, burjuvazinin mezar kazıcısı olarak proletarya, başta kendi sınıf gerçekliği olmak üzere burjuvazinin geliştirdiği tüm silahları ona doğrultup mezar etti ise; Türk burjuva egemenliği altındaki Kürdistan halkı da, onun kendisini öldürmek için kullandığı her türlü silahı bu sınıfa karşı kullanacaktır. Türk burjuvazinin Kürdistan halkını bu dile asimile etmeye çalışmış, kendi gerici kültür değerlerini bu dile aşılmasını. Ama Kürdistan halkı da, bu silahı geri teperek, her aracı kullanacak, bu dile geliştirdiği baskın yerle bir edecek, bu dile

hizmet etmiştir. Yine Afrika'nın birçok ülkesinde İngilizce ve Fransızca resmi devlet dili olarak kullanılıyor, ama halklar bunun yanında zayıf bırakılan kendi dillerini de geliştiriyorlar. Öyleyse, Kürdistan'da da ister Arapça, ister Farsça ve isterse Türkçe dili daha uzun yıllar kullanılacaktır. Madem ki sömürgecilik bu dillerle geliştirilmiş, bu temelde okular açılmış ve aydınlanma da bu dillerle sağlanmaktadır; o halde Kürdistan gerçekliği de bu dillerle ifade edilecek, burjuvaziye karşı savaş başlangıçta bu dillerle verilecek emekçilerin çıkarları bu dillerle temsil edilecek ve bu geliştirecek ezilen ulusal dili ve kültürü de yavaş yavaş gelişme olanağını bulabilecektir. Dünya için geçerli olan, elbette ki Kürt halkının dil gerçekliği için de geçerli olacaktır. İşte Serxwebün'un da ağırlığını Türkçeye vererek çıkması, devrimci gerçekliği en iyi şekilde temsil olmasını itibariyle Türkçeye esas alması, ulusal ve toplumsal kurtuluş bu dil vasıtasıyla sonuna kadar dayatması bu nedenledir. Kürt dilinin ancak bu temelde gelişme olanağı bulabileceği son derece açık bir gerçektir.

Serxwebün'un teknik araç-geçer konusunda gösterilebilecek eksiklikleri o kadar önemli değildir. Mühim olan gerçekliğin diline ulaşmasıdır. Bu dile ulaşıldıktan sonra, ister ülke içinde isterse ülke dışında yazı yazacak ve konuşacak sözcükler bulunur. Bu konuda endişemiz yoktur. Serxwebün, bugün gerçeğin küçümsenmeyecek bir temsilcisi olarak, ayda bir olarak yayınlanıyor. İleride büyük oranda ülkeye taşınabileceği gibi, yayınlarda hem nicelik ve hem de nitelik itibarıyla daha da gelişebilecektir. Fakat burada önemli olan, bir geleneğin temellerinin atılmasıdır. Kökleri toplumsal ve devrimci gerçekliğimize çok sıkı bağlı olan, dolayısıyla mücadelenin gelişimiyle sürekli gelişebilecek olan bir durumdur. Gerçekliğimiz bugün önemli oranda yazı ile dile getirilmeye çalışılıyor. Yarn resim, müzik vb. ile daha da dallanıp budaklanacaktır. Özellikle, devrimci kültürün araçlarından olan radyo baskı olmak üzere, diğer iletişim araçlarına kavuşulacaktır. Ve halkımız kendi çıkarlarına daha hızla ulaştığı oranda, sömürgeci kültürün denetiminden de uzaklaşacaktır. Bugün parti ölçülerinde yaptığımızı, yarı geniş cephe ölçülerinde ve geniş halk kesimleri üzerinde yapabileceğiz. Bugün çok az kesime ulaşabilen Serxwebün gerçekliği, yarın daha yaygın kesimlere ulaşabilecektir. Bugünden bile bunun bir çok belirtisi vardır.

Bundan sonraki dönem, muhteva ve biçim itibarıyla daha ileri gelişme seviyesine varılacak, halkımız, kendi sesini dinleyip-dinleteceği her türlü araç kullanarak, kararlılığını devrimci pratikle daha fazla bütünleştirecektir. Bunun için de en başta, devrimci düşüncüyü her türlü sahte biçimlerinden ayırarak, ulusal kurtuluşta ve buna önderlik eden işçi sınıfı hareketinde hangi maskeli takarsa taksin her türlü ilkel ve reformist burjuva milliyetçiliğinin devrimcileri dışlayan tüm biçimleriyle amansız savaşımı sürdürecektir. İşçi sınıfı önderliğinin düşüncesinde olduğu kadar pratikte önderliğinin de vazgeçilmez bir koşulu olarak her dönemde her türlü sınıf dışı ideolojiyi teşhir ve terlet edilebilecektir. Başta parti içinde olmak üzere, ulusal direniş mücadelesinde proletarya dışı sınıfların politik etkileriyle mücadeleyi sürekli götüre-

bilecek, Marksizm-Leninizmi yaratıcı bir biçimde derinleştirip, bunu en başta PKK gerçekliğinde somutlaştırarak ve giderek cepheye hakim kılarak stratejik düzeyden taktik düzey, ekonomiden askeri düzeye kadar halkın çıkarlarını esas alarak, yetkinleştirecek, bunu güçlü yazılara dökebilecektir. Önemüdeki süreç, şimdiye kadar daha çok sağlam temellerinin atıldığı bir dönem olarak bakılmak gerekiyor. Hatları çok güçlü çizilen, temelleri güçlü atılan bu çerçeveyi içini mozayik taşlarıyla döşeyeceğiz. Artık daha kısa ve daha kolay anlaşılır yazılara çıkacaktır. İster halkın yaşamından, ister devrimci pratiğinden, isterse dünya devrimci pratiğinden bir ifadesi olarak teorik kaynakların aktarımında, tekrara düşmeyen, ayrıntılarına bol bol değinilen, somut güncel devrimci pratiğe çok gösteren düşünce üretimi ağırlık verecektir. Devrimin yolunu açan, onu her türlü sağ ve sol sapmadan ve uzlaşıcı eğilimlerden ayıran, mücadelenin çıkarlarının elverdiği kadar bir yayın esas alınacaktır. Başta parti yaşamı olmak üzere, yaşamın proletaryanın yaşamına uygun olması için yoğun bir eğitim hedef alan bir yayın sürdürülecektir. İşçi sınıfı hareketi içinde sosyal-şovenizm, reformizm ve bunların günümüzde birleşmiş bir biçimi olarak ısrarla devrimci-demokratik ve sosyalist harekete dayatılan tasfiyeciliğe karşı mücadele ardsız devam edecektir. Ulusal kurtuluş mücadelesinde tehlikeli işbirlikçi eğilimler karşı kuşanma bir mücadele yürütülecektir. Başta Serxwebün olmak üzere, tüm yayın faaliyetinde bu ölçüler baki kalınacak, komşu halkların mücadele gerçekliğiyle sağlam enternasyonalist bağları çok önüne alan bir yayın faaliyeti ısrarla sürdürülecektir. Daha şimdiden çok şey başaran yayın faaliyetimizin, bundan sonra da en az gelişen mücadele pratigimiz kadar bu alanda devrimci harekete olan görevlerini yerine getireceklerdir.

Tüm Serxwebün okurları, emekçileri ve onun sözcüsü olduğu tüm partiler ve yurtseverlerin bundan sonra bu konudaki görevlerine daha yoğun bir dikkat ve titizlikle sarılacakları bugünden görülmektedir. Onlar bu alandaki görevlerin en azından silahlı mücadeleye kadar vazgeçilmez olduğunu bilerek, kalem ve silahın ilkel birliğini bundan sonra da giderek gelişmiş bir biçimde sürekli kılmasını bilecekler, elden gelen her şeyi yapacaklardır. Sömürgeciliğin her türlü silahlı saldırı, özellikle düşünce alanında görülmemiş bir egemenliği büyük teknik imkanlarla kustuğu bir aşamada, tüm partili ve yurtseverler de elbette elden geleni yaparak, tarihimizdeki büyük eksikliği hızla azaltacak, öz çıkarları için düşünüp-yazabilen militanlar haline geleceklerdir. Halk edebiyatımızın en ilkel motiflerinden en gelişmiş devrimci biçimlerine kadar bu yöntemle geliştirilecek; bıkıp-usanmadan sürdürülen bu çalışma temelindedir ki, gerçekten modern bir proletarya partisi ve onun önderliğinde çağdaş bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gerekleri her zamankinden daha güçlü bir biçimde yerine getirilmiş olacaktır.

Bugüne kadar bunu kısmen başarabilen başta Serxwebün olmak üzere, tüm yayın faaliyetimiz, yalnız Kürdistan halkının çıkarları açısından değil, başta komşu halkları olmak üzere, dünya halklarına karşı görevlerini bundan sonra da bıkıp-usanmadan yerine getirmesini bilecektir.

* Ulusal Direniş Mücadelemizde Serxwebün'u
Güçlü Bir Silah Haline Getirmek İçin
Güçlerimizi Birleştirelim!

Herşey bağımsız ve özgür bir Kürdistan için.

liklerini ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsınlar. Serxwebün onların maskelerini düşürmeye devam edecektir.

Tüm Serxwebün okurları, gazetelerinin bu özelliklerini bilerek, onun kendilerini dile kavuşması olduğunu derinden kavrayarak kendilerini eğitip örgütlemeli, her türlü katkıyı sağlamalı, kendi görevlerini tarihe ve günümüze karşı sorumluluğuna gereği olarak eksiksiz yerine getirmelidirler.

c- Serxwebün Sürekli Güçlenecektir

Kürdistan ulusal direnişinin sesi olan Serxwebün, mücadele geliştirecek ve güçlenecektir. Sayfalarında bugüne kadar ulusal-toplumsal gerçekliğimizi, bu gerçekliğe devrimci yaklaşımı ve sorunların devrimci çözüm yöntemlerini işleyip bilince çıkaran Serxwebün, halkımızın yüzünlüğü özlemli olduğu bir kürsü olmasını bilmiştir. Bu nedenledir ki, mücadelenin önündeki her türlü zorluğu ve en kır olanaklara rağmen her sayısını ileride yönelik yeni bir adım olmuştur. Kürdistan devriminin kadrolarının ve kitlelerin eğitildiği bir okul haline gelmiştir. Serxwebün bugün ulaşmış olduğu her yerde, devrimci bilinç ve mücadeleye coşkusunu taşımaktadır; aydınlığı götürmektedir. Artık, onun halkımız tarihinde oynadığı rol ve tuttuğu yer kesindir, belirgin-dir.

Açık ki, Serxwebün, temsil ettiği rol gereği ulaşan gelişme

geliştirdiği kültür kurumlarını ama mezar etmesini beklemez. Bunun anlaşılmasını bir yönü yoktur.

İkel milliyetçilik zor anlaşılabilir bir kurtuluş leheçesiyle ve çok güdük bir müteve ile köklü ulusal-toplumsal sorunların gözardı etme düzenbazlığının iyi bir yurtsverlik ölçüsü olabileceğini zannediyor. Fakat keskinlikle öyle değildir. Bugün Sovyetler'de dili ve kültürü en az gelişmiş uluslar, halklar ve hatta kabileler gelişmiş Rus kültürüyle eğitim görüyor, o dile önemli ölçüde hepsi biliyor ve sosyalizme önemli ölçüde bu araçla varıyorlar. Elbette ki onlar bu süreçte. Rusçanın yanında kendi yerli dillerini de öğrenip-geliştiriyor ve ulusal yaşamın vazgeçilmez bir aracı kılıyorlar. Bugün Sovyetler'de, sosyalizmin getirdiği eşit koşullar altında görkemli sonuçlara ulaşılmıştır ve bu gelişmeler tüm yoğunluğuyla devam etmektedir.

Dünyanın çeşitli alanlarında ulusal kurtuluş mücadelesi veren bir çok halk da, mücadelelerini sömürgecilerin dilleriyle geliştirmiş, onu bir silah haline getirmişlerdir. Bugün Hindistan'da hâlâ da önemli oranda İngiliz diline konuşulup-yazılmaktadır. Bir Cezayir ve Vietnam Fransızlara karşı büyük kurtuluş savaşları vermişlerdir, ama, ilkokuldan üniversiteye kadar Fransızca okumakta, yazmakta ve konuşmaktadırlar. Fakat bu, ne Vietnam'ın sosyalist olmasına ve ne de Cezayir'in bağımsız bir ülke haline gelmesine engel olmuştur. Tam tersine, Fransızca buralarda en azından yerli dil kadar kurtuluş

HALKIMIZIN ÇAĞDAŞ YOL GÖSTERİCİSİ SERXWEBÜN'U OKUYUCULARIMIZ DEĞERLENDİRİYOR!

AÇIKLAMA: Gazetemize gelen sayısız değerlendirme mektubundan, yer darlığından ötürü çok az bir kısmını yayımlayabiliyoruz.

Bağımsızlık ve Özgürlüğün Sesi Serxwebün'a!

KUKM 1984 yılını içte tasfiyeciliği, dışta da düşman ve düşmanın uzantılarının çok yönlü komplolarını en somut olarak 15 Ağustos devrimci-direnici atılımıyla boşa çıkararak ulusal ve uluslararası planda en çok dikkati üzerine çeken bir güç olarak, geride hatırı sayılır başarıları bir yıl bırakarak, 1985 yılına giriyor.

Kürdistan halkı 1985'li yıla serf ve onurla, başı dik ve alni açık girmektedir. Çünkü; yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizin öncü gücü PKK gibi her yıl daha da güçlenen, savaşkan ve başeğme bolshevik partiye sahiptir. Çünkü, her yıl daha çok leninist yayın politikacılığıyla yetkinleşen ve güçlenen bir Serxwebün yayın organına sahiptir.

Evet, Serxwebün yayın hayatının 3. yılında 4. yılına girmektedir. Üç yıl süreyle halkımıza verebileceği hizmet en üst düzeyde sunmaya çalışan ve bu yönlü gerekli düzenlemeye sahip Serxwebün, halkımızı iyi tanyan, anlayın ve bu anlamda da güçlü hitap tarzıyla kitleleri eğiten, bilinçlendiren ve örgütleyen özelliklere sahiptir. Yıllarına yönelik direnç-egitici politikasıyla halkımızın kültür seviyesini yükselten, her cinsten düşmanın ertici, bitirici, kişilsizleştirici ve yabancılaştırıcı etkilerini kolektif ajitator, propagandacı ve örgütleyici hüccale işleme kılarak, halkımızı halk gerçekliğine daha çok tanıştırmakta ve yakınlaştırmaktadır.

Serxwebün, yurtdışındaki emekçi kitlelerimizin, kurtuluşu ulkede -kaynakta- görmesi gerektiğini bilincine düzünce çıkararak kaynağa dönüşü sağlamaktadır. Bu anlamıyla sadece Kürdistanlı emekçilere değil, aynı zamanda Türkiye'li emekçilere de seslenerek eğitici bir işlev görmektedir.

Serxwebün, üç yıl boyunca halkımızın sorumlu güçleri tarafından bazı kişi ve çevreleri dürist ve kişilikli olmaya, doğru yola girmeye, yayın organlarında bir halk çıkarımı sesi olmak surda duran deyim yerindeyse, ses tonları bozuk ihanetini sesli olmanın vazgeçemelerine büyük bir alçakgönüllülükle ve mütevazilikle sık sık çağırda bulunmuştur.

Serxwebün'un insanlığı, onurlu bir yaşama ve barışa erişilebilir için savaşına olan çağrılarını anlamamak mümkün müdür? Dürist bir okuyucu, incelemeye ya da çevre veya örgüt olarak bu gerçeği görmemek ve anlamamak mümkün değildir.

Serxwebün, yenilikçi organ tutu-

mlaya, kesin çarpıcı eleştirisel makaleleriyle, bağlı kaldığı doğru bağımsızlık anlayışı halkımızın çıkarlarını sadık kalma temelinde, halkımıza egemen kılma da sağlam ölçülerde sarsılmaz bir inanc mevzisi. Serxwebün, koruması zorunlu olan bir değer. Halkımızın uğruna çok şeyini katkettiği somut bir türündür.

O halde, Serxwebün gazetesi sadece Serxwebün çalışanlarına değil, aynı zamanda geniş Kürdistanlı halk kitleleriyle de somut pratik çabaları gücündendirilmeli ve Serxwebün'un gerçek sahipleri inancında olmalı ve bu durumu bizzat taşımalıdır.

Biz Kürdistanlı emekçilerin Serxwebün'a karşı sorumluluk ve görevlerini ayrıntılı olarak belirtmeye gerek yoktur. Bunu öz olarak belirterek; bu görev, 85'li yılda Serxwebün'u büyük bir istihla okumak, özümsemek, kavramak ve kavradıkları Serxwebün'a birlikte yoğun bir şekilde kitlelere taşımak, Serxwebün'un etrafında çeliken bir oluşum sağlamaktır.

Açık ki, tartışmasız Serxwebün, coğrafik olarak bizden uzak ama, ruhen bize çok yakın olan ülkemiz Kürdistan'dan, "partizan ve partizan eylemini" bize ulaştırdığı için Serxwebün'a olan istegimiz çok soyuldu. Burasını derinleştirmeden belirtmeliyim ki, pek seyrek hallerde kimi teknik eksiklikler veya aksamlar olabilir. Ama Serxwebün'un her düzeyde çalışanları daha enerjik bir çabayla gider aksamları büyük bir ustalıkla doğarmak zorundadır. Partizan ve partizan eylemine olan coşuklu beklentiyi zamanında karşılamakla mukellefleriz. Yine yazılarını silik kıkmızı -sanıyorum makinelerin yapmasındandır- ya da yazıların eksik kıkmızı gibi teknik yönlerde daha çok dikkat edilmelidir. Geçmiş süreçte güçlü ve leninist bir Serxwebün'un çıkarılmasında Serxwebün çalışanlarına gösterilen azim, çaba ve fedakarlıkların önmüzdeki önemde de gösterileceğini kesin inancındayım.

Her alanda leninist yayıncılığın güçlü vasıflarına ulaşmış bir Serxwebün için kolektif bir çabayla ilerle-

* Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!
* Yaşasın KUKM'nin Sesi Serxwebün!

İsviçre'den
bir Serxwebün okuyucusu

Militan Devrimciliğin Sesi Serxwebün'u 4. Yılında Selamlıyoruz!

Kürdistan devriminin sesi Serxwebün, 15 Ağustos direniş ve saldı eylemleriyle bir yılı daha geride bırakarak, yayın faaliyetinde 4. yılı daha güçlü olarak girmiş bulunuyor.

Herseyden önce Kürdistan halkının faşist sömürgeçliği karşı PKK önderliğinde yürüttüğü Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin dirençli çizgisini kitlelere ulaştırma ve bu çizgi etrafında örgütleme canlı pratik mücadeleden çıkardığı deney ve tecrübeleri kitlelere aktararak bilinçlenme alanında önemli başarıları elde ettiği şüphe götürmez bir gerçekliktir.

12 Eylül'le birlikte devrimci mücadelenin tüm alanlarında bir yenilenme, toparlanma sürecinin yaşanması gerekirken bir çok günün sinifsal karakterinden ötürü parçalanma, dağılma, devrimci görevlerden kaçma olgusu kendisini yayın alanında da gösterdi. Geline aşamada devrim ve karşı devrim güçlerinin keskinleşen savaşımı karşısında tutunamayan sosyal-şoven, küçük-burjuva çevreler yaşamaya yolunu devrim ve direniş karşı olmaksızın düşmanlıklarını yayın alanında da utanmazca ortaya koymakta bulunmuşlardır.

Son bir yıllık faaliyetinde düşman ve uzantıları olan tasfiyecilik ve provokasyon platformuna çekilen bir çok gücün saldırılarına karşı devrimci dayatara ve ilkerlerinden taviz vermayerek kaçıklığı ve eylemsizliği teorikleştirip meşrulaştırma çaba-

larını boşa çıkararak Serxwebün, bununda da yetinmemiş, düşmanın tüm sinsî faaliyetlerini iç ve dış dayanaklarıyla açığa kavuşturup, halklarımız karşı sorumluluğuna bir gereği olarak devrimci görevleri dayatmıştır.

Serxwebün; Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde PKK önderliğinde HRK'nin gerçekleştirdiği şanlı 15 Ağustos saldı ve direniş eylemlerini ulusal ve uluslararası planda güçlü bir propaganda vasıtasıyla yayarak, devrimci yayın alanına yıkıldığı görevleri hakkıyla yerine getirmiştir.

Serxwebün; üç yıllık yayın faaliyetinde dünya devrim hareketine büyük katkılar yapmış, Kürdistan ve Türkiye halklarının kurtuluş umutlarını karartmak isteyen her türden düşman faaliyetine karşı sergilediği başarılar dikkate alındığında eleştirilecek bir yanı görülmemektedir.

Serxwebün'un eğitici ve yol gösterici özelliği dikkate alındığında bizlerin yayını organizması en geniş kitlelere götürmede uzerimizde düşen görevi hakkıyla yerine getirmenin kurtuluşumuzun başarısı için zorunlu olduğunun bilincindedir.

● Yaşasın Direnişin Sesi Serxwebün!
● Direnen Halkımızın Sesi
● Serxwebün'u Güçlendirelim!
Bir Grup Serxwebün Okuyucusu
Duisburg

Yeni bir yayını yılına giren ve çok yönlü görevlerle karşı karşıya olan gazetemi Serxwebün, tüm saldırılara verdiği güçlü karşılıkları anlayışını yaşatmaktadır

Serxwebün gazetesi, dışta sömürgeçliğe, sosyal-şovenizme ve küçük-burjuva reformistlere, diğer yönüyle de mücadelemiz içinde devrim kaçıklarına ve sosyal yaşama benimsemeyerek halkın davasına sırt çevirenlere karşı bugüne kadar durmuş ve böylece ağır bir yükü halen omuzlarında taşımaktadır. Bu görevlere bağlı ve en önemlisi halkımızın devrimci bilincin doğrultusunda eğitilmesi ve bu doğrultuda savaşa kaldırılması yönünde de Serxwebün gazetesi bugüne kadar yaptığı gibi bundan sonra da bölüseli ağır ve soylu bir görevin sorumluluğunu üstlenmektedir. Bölüseli ağır sorumluluk ve görevlerle karşı karşıya olan Serxwebün gazetesi, ağır konular ve çok yazılar yazmak zorundadır. Kaldı ki Serxwebün her düzeyde bireylerin dikkatini çekecek ve onların anlayacağı konuları da işlemektedir. Ama bazı çevrelerin yorumu olan "Serxwebün ağır konular işliyor, yazılar çok uzundur" vb. gibi talepler cevap verilebilir ve bu talepleri olumlu bir yönüyle getirebiliriz, biz Serxwebün dağıtıcılara düşen görevdir. Bu görevi yerine getirebiliriz, Serxwebün'u kitlelerin simidiki düzeyine düşürmek değil, kitleleri Serxwebün'un şimdiki ve gelecekteki düzeyine çıkarmak gerekir. Bunu yapmaktır ise biz Serxwebün dağıtıcılara

ve mücadele çalışanlarına düşmektedir. Bu noktayı kavrayıp uygulamalıyız ki, devrimci yayının önemi ve görevi kitleler tarafından kavranılsın.

Diğer iki nokta da Serxwebün gazetesine ardiyet ve düşmanca yapılan eleştirilerdir. Bu eleştirilerden bir tanesi hain provakator çetesi tarafından Serxwebün'a yöneltilmiştir. Dirençli sayfa larında yaşatan ve ona sahip çıkan Serxwebün gazetesi "ölüm kusan dergiler" olarak nitelendirildi. Bu alçakça saldırıyı yapabileceğini da Kara Yüzler'in yayın organını andıran "Demokrat Türkiye" gazetesinin sütunlarında buldu. Hatırlanacağı gibi, bir ara "Demokrat Türkiye" gazetesine kimiksiz yazarlar peyda olmuştu. Sözümona, bu da kendisini bir yayın organı olarak lanse ediyordu. Burjuva gazetelerinde bile kimiksiz yazar görülmüştür. "Demokrat Türkiye"de mantar gibi üremişlerdi. İşte küçük-burjuva yayını politikasının ne olduğunu bu da ispatlamaktadır.

İkinci nokta ise küçük-burjuvaların acı yakınmasıdır. Bu yakınıma bir gerçeği de yansıtmakta ve aynı zamanda bu kesimin özünü de ortaya koymaktadır. Sözü de olsa, yakındıkları nokta şudur: "Serxwebün hep aynı şeyleri yazıyor, aynı şeyleri tekrarlıyor." Evet, Serxwebün gazetesi-

karşıya olan gazetemi leninist mücadele

nin her zaman yazdığı ve tekrarladığı bir nokta vardır; bu da devrimci direniş ve devrimci görevlerdir. İşte küçük-burjuvaların da hoşlanmadıkları, onlar için tekrarmış gibi gelen bu noktalar. Çünkü bu noktalar küçük-burjuvaların uykusunu kaçırmak ve rahatlarını bozmaktadırlar, onun için bu noktaları tekrardan hoşlanmamaktadırlar. Ben Serxwebün gazetesinin bir okuyucusu olarak şu düşüncemdir: Küçük-burjuvalar devrimci direniş ve devrimci görevlerden kaçmayı kendilerine temel görev olarak almışlarsa, Serxwebün gazetesinin de devrimci direniş ve devrimci görevleri daha güçlü vurgulamasını, yansıtmasını ve dayatmasını, bugüne kadar yaptığı gibi, bu günden sonra da daha güçlü yapmasını istiyorum.

Sonuç olarak, önmüzdeki yılda ve yıllarda halkımızın sesi Serxwebün gazetesinin, devrimci direniş, devrimci görevlerimizi ve halkımızın bilinci bir yayına ulaştırılmasına görevini yerine getirme çabasında başarılar dilerim ve Serxwebün gazetesini hazırlamada, dağıtmada emeği geçen tüm arkadaşlarımız devrimci çabalarını selamlayarak başarılar dilerim.

Stuttgart'dan
bir Serxwebün okuyucusu

Serxwebün, Direnişin Sesi,

Halkımızın Gözü, Kulağı ve Dilidir!

Empyalizme, sömürgeçliğe, yerli gericiyle ve teslimiyete düşman olan, direnişin sesi ve zaferin habercisi Serxwebün gazetesi 4. yılına giren büyük görevlerle karşı karşıyadır. Çünkü; 3 bin yıllık halk tarihinin en önemli ve anlamlı dönemini yaşamaktayız. Partimizin önderliği ve komutası altında gerçekleştirilen 15 Ağustos direniş ve saldı ruhu halk tarihimize yeni bir sayfa açmış ve olağanüstü bir dönem ilan etmiştir. 15 Ağustos'tan bu yana direniş dalgaları bütün Kürdistan'a yayılmış, direniş adeta bütün ülkeyi sarmış, her gün yeni haberler ve olaylar duyulmaktadır. Halkımız öncüsü etrafında kenetlenecek ayaga kalkmış ve halkımızın bir direnişinden korkan düşman bütün boyalı basın, TV ve radyo yayınlarına sansür koymuştur. Korku düşmanın bütün benliğini sarmış, kafasını sert bir kavaşa çaptığından kuduz köpekler gibi oraya buraya saldırmaktadır. Çılgınca katliamlar yapılmaktadır. Empyalistler ve sosyal-demokratlar da, bu katliamları onaylamaktadır. Biz düşmanlarımızın ne tür cana-

varlar olduğunu biliyoruz. Bu barbar güçleri tarihin birçok döneminde tanıdık. Düşmanın tavrı aklıdır. Fakat kuzu postuna giren kurtlar, kendine "sosyalist", "devrimci", "demokrat" ve "komünist" diyenler, halkını ve ülkesini bir kaşık çorbaya, bir yudum biraya satmaya kalkışın "önderler" ve gruplar ne yaptılar; onlar halkımızın bu direnişine ve sesine karşı nasıl tavrı takındılar? Yayın ve dergilerinde nasıl yorum yaptılar? Bunların üzerinde tek tek durmak ve açıklamak gereğini duymuyoruz. Çünkü bu teslimiyetçi ve sosyal-şoven güçler, hangi cephede yer aldıkları bizzat yayın ve propagandalarında kendileri açıkladılar. Direniş ortbas etmek için bir kaşık çorba için televizyon ekranlarına çıkıp açıklama yaptılar. Teslimiyetçi dergilerinde buna geniş yer verdiler. Herhalde bu zavallı yaratıklar yazı masasında kafayı bulmuşlardı. Ve halkımızın direnişin sesi olan Serxwebün'un yayın hayatında olduğunu unutmışlardı. Düşmanların bu komplocu yalan ve şantajlarına karşı

Serxwebün hiçbir taviz vermeden, karanlık perdeleri yırtarak görevlerini layıkıyla yerine getirdi.

Serxwebün, bütün düşman güçlerini teşhir ve tecrit ederek aynı zamanda halkımızın doğru yoluna ışık tutarak, 4. yılına girmektedir. Açık ki, önmüzdeki dönem giderek direnişlerin yoğunlaşacağı ve halkımızın zafere doğru adım ilerleyeceği dönem olacaktır. Aynı zamanda, düşman faaliyetlerini de yoğunlaşacağı da açıktır. Bugüne kadar olduğu gibi önmüzdeki dönemde de her türden düşman faaliyetlerini boşa çıkarmak, onları teşhir ve tecrit etmek için 4. yayın yılında daha güçlü ve daha eğitici olacağı ve üstlendiği görevleri her yönüyle detaylı bir şekilde yürütmeceğine inancımız sonsuz olan Serxwebün gazetesi 4. yayın yılında yürekten selamlar ve çalışmalarında üstün başarılar dilerim.

Rizgar
11.1.1985
Wuppertal

Serxwebün'a!

Gazetemiz Serxwebün, üç yayın yılı geride bırakıp, dördüncü yılına girerken, taşıdığı, devrimci değiştirici ve örgütlü yapısını yeni dönemde de sürdürecektir. Buna olan inancımız tamdır. Bu inanca geleceğimizin yol göstericisi Serxwebün'u selamlarız.

Günümüze kadarki süreçte, -ülkemizde henüz bağımsızlık bir düşüncenin ortaya çıkardığı aşamada- halkımız sömürgeçliğe karşı savaşa çağırarak teoriler yerine, mevcut köleliğin kabul edilebilir bir yaşantı olduğunu iddia ederek ülkemizi teslimiyete davet eden teoriler ortaya çıkmış, belli bir süre varlıklarında da devam ettirmişlerdir. Çıkan-

lan yayın organlarıyla da toplumu mu azgın canavarlar karşısında uslu olmaya çağırmışlar, adeta köleliğe razı ol demişlerdir. Teori adına oluşturulanlar ise, teslimiyet ve köleliği meşrulaştırın şeray olmuştur.

Tüm bunların tersine ve onları şiddetle eleştiri temelinde ortaya çıkan bağımsızlık düşüncesi, onun teorik izahını yapan yayını organımız Serxwebün, yol göstericiliği, eskil değiş-tirme yeteneğiyle güçlü bir ışık mahiyetindedir.

Serxwebün, direnişin amansız savunucusu, teslimiyetin amansız kendidini. Ve gelinen aşamada kendisini halkımıza kabul ettirmiş, halk-

Devami 22. sayfa

Hevalên Hêja!

Ji redaksiona Serxwebün", zim-marnewaşan Partiya Karkerên Kurdistan. Ez pir rawestim firsendek wisa, mîna hatina sersala nû, da ku we pîroz bihî hevalno, her wisa ji hemî endamên Partiyê û hogirên wê. Hêvîdarim "sala nû" gellek serkevîtin bo gelê me, gelê Kurdistan birêke. Bijî Partiya kesên bi şan û şeref, welatparêz, fidakar û zehmetkêş! Bijî Partiya Karkerên Kurdistan! Her Bijî Serxwebûn, bo 25 milyon gelê Kurdistan ê bîndest.

Bijî xebat û şiyarbûn...!
Cejna we pîroz be...

14.12.1984
Simik
Mosko

Serxwebün'a!

Bugün 4. yılına giren Serxwebün, ulusal kurtuluşu düşünceleri ve mücadeleye takip edilmesi gereken hattı ilke içinde ve dışındaki kitlelere aktarmada güçlü bir pratik ortaya koymuştur. Yayıncılık alanındaki ciddiyetle bir çok çevrenin ve özellikle de Kürdistanlıların büyük kesiminin sempatisini kazanmıştır. Geçmiş faaliyet süresi içerisinde sadece Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesiyle sınırlı kalmamış, dünya, bölge ve Türkiye'deki objektif durum ve gelişmelerde en doğru tarafa yorumlayarak bizlere sunmuş, devrimci mücadelemin evrensellliğini pratiğyle bize kantlamıştır. Faaliyetinin geçmişteki eskil olmaması birlikte militan yayıncılığa önemli başarılar katadın ve gösterilebilecek tek örnek durumuna gelen Serxwebün, kısa süre içerisinde ciddi ataklar da gerçekleştirip kendisini kitlelerin mali haline getirebilmiştir.

Yeni bir yılına giren, Kürdistan'da da yeni bir takım gelişmelerini yaşamaya ve PKK'nın önderliğindeki silahlı mücadeleden hergün yeni mevziler kazanarak ilerlemesi, mücadelemin yayın organına da propagandadan eğitime, ajitasyondan slogan ve

Devami 23. sayfa

SOLDAKİ TASFIYECİLİK, PKK'YE KARŞI "KUTSAL İTTİFAKLAR" BİR UYARI VE DEVRİMCİ GÖREVLER

(BAŞTARAFI GEÇEN SAYIDA)

12 Eylül Rejimi Altında Sol'un Durumu, Tasfiyeciliğe Karşı Mücadele ve Devrimcilere Düşen Görevler

Tezğâblanan askeri darbenin erisinde 12 Eylül rejimi kendisini hayatın her alanında bir faşist diktatörlük olarak örgütlemeye çalışırken, Türkiye sol hareketi görülmeyiş bir teslimiyet örneği sunarak tümüyle bir tasfiyeciliğe sürecine girmiştir. Birleşik devrimcinin karşıdevrim tarafından katledilmesinin üzerine sünger çekilmiş, her türlü devrimci direnişçilik konumundan uzaklaşmıştır. Devrimcilerden el-etek çeken sol, halka hiç umut vermemekte, tersine faşist rejim karşısında alternatifliliği ile halk yığınlarının tepkisini ve nefretini kazanmaktadır. Bugün bu sol, eskisinden daha geri bir konumda ve çok daha geri bir slogan altında, faşizmin işbirlikçisi partilerin desteklenmesini istemektedir. Onların ilerde kuracakları düşündüğü "sivil toplum" un sol'unda yer almak için şimdiden hazırlık yapmaktadır. Bütün umutlarını bu partilerin "sivil toplum" u yaratmalarına bağlamış, her şeyi bir kenara bırakarak, sol'un bu toplumda yer bulabilmesinin hesapları üzerine yatmıştır. Bu denli utanmaz bir tutumu sergileyen sol'un bu yanrak altında son derece gerici bir konuma düşmesi tehlikesi tüm çiplaklığı ile kendisini göstermektedir. Bugün yaşanan durum budur.

Türkiye sol hareketinin böyle bir sonuca nerelerden, nasıl ve niçin geldiğini, bundan önceki bölümlerde kısaca izah etmiş çalkıştık. Şimdi 12 Eylül darbesi sonrasındaki duruma kısaca değinmeye çalışacağız.

12 Eylül faşist rejimi, ekonomideki yeni-sömürgeci uygulamaların tarihsel tükenmişliğinin yarattığı derin yapsal sorunları ağırlaştırdığı, buna bağlı olarak çeşitli sivil ve tabakaların her alandaki çatışmaları sonucu oluşan siyasal istikrarsızlık ortamını derinleştirdi ve önküni yönetimin bu iki nedenden dolayı bölge emperyalizmin çıkarlarını hakıyla temsil edemediği koşullarda, yeni-sömürgecinin son recetesi olan Friedman modelini silahların gölgesinde uygulamak, bunun sonucu olarak siyasal ve idari alanlarda tam bir faşist kurumsallaşma yaratmak için iktidara el koydu. Ardından bu amaçlara götürülecek bir stratejiye uygun olarak, karşı-devrimci terörle sağlanan elverişli ortamda, tekel gruplarına tam bir soygun serbestisi tanıdı. Siyasal ve idari yaşamda, 1982 Anayasası ile başlayan ve seçim yasası, siyasal partiler yasası, devlet güvenlik mahkemeleri ve bölge valileri yasası, dernekler ve sendikalar yasası ile devam eden sivil maskeli faşist kurumsallaşma, emperyalizme bitünleşmiş bir avuç tekelci soygun çetesi dışında, 12 Eylül rejimi kimseye hayat hakkı tanımadığını en açık bir biçimde ortaya koydu. Böyle bir ortamda diğer güçlere tanınan hak, olsa olsa faşist rejime payandalık yapma hakkı olabilir. Rejim, bütün bunların yanısıra, emperyalist amaçları doğrultusundaki faaliyetlerini de hızla trimandırdı.

Sömürgeci-faşist cunta, belirlenen uygulamalara baş vurulmuş, atılan adımların sistemin yapsal sorunlarına çözüm getiremeyeceğinin farkındaydı; ama mevcut derin ve süreklili bunalıma rağmen, yasatabildiği ölçüde sistemin yasatmaya amaçlanıyordu. Bu yüzden, gelinen noktada 12 Eylül rejiminin durumu değerlendirilirken, "faşist cunta hangi sorunları çözdü" sorusunu hareket noktası olarak ele alınması doğru değildir; ancak "günümüzde rejimin bunalımı hangi düzeyde seyrediyor" diye sorulabilir. Buna verilecek en gerçekçi cevap ise, hem ekonomide, hem iç siyasal yapıda, hem de dış politika alanında bunalımın tüm yapsal sorunlarına ağırlaştırık devam ettiğidir. Bunalıma rağmen, ömrünü daha da uzatmak için rejim, bası ve sömürüyü azamiye çıkarmakta, sömürüyü gerçekleştiren güçlere geniş siyasal ve idari olanaklar sunmaktadır. Üstelik bunu, öteki siyasal güçleri sindirerek ve tasfiye ederek, böylelikle azami sömürünün gerçekleştirilmesi için ortamı düzenleyerek yapmaktadır. Daha da kötüsü, dış politika emperyalist amaçlarına ulaşmanın savaşımını yürütürken, bu güçleri uygulamaları için kullanabileceği payandaları haline getirmeye çalışmaktadır. Faşist rejime payandalık görevi sadece ikinci planda kalan tekelciler, orta ve küçük-burjuvaziyeye değil, işçi-köylü ittifakı adına hareket ettiklerini iddia eden güçlere ve devrimci-demokrat aydınlarla da dayatılmak istenmektedir. Hatta ikinciler arasında böyle bir göreve gönüllü bir biçimde soyunmak isteyen güçlerin varlığını söylemek de yanlış bir şey olmasa gerekir. Birinci bölümde yer alan güçlerin tavır anlaşılabilir bir şeydir. Ama işçi-köylü ittifakının temsilcisi olduklarını söyleyenlerin bu usak, teslimiyetçi ve tasfiyecî tavırları için aynı şeyi söylemek olanaksızdır. Bu güçlerin neden böyle davranmadıkları anlayabilmek için, 12 Eylül ile birlikte başlayan süreçteki durumlarını kısaca irdelemek gerekir.

1970'li yıllardaki gelişim seyri içinde

Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi küçük-burjuva sınıfsal temel üzerinde ve yine küçük-burjuvazinin sağ ya da "sol" çeşitli biçimlerdeki ideolojik, politik ve örgütsel yelpazesinin dışına çıkamamıştır. Bu yüzden de, 12 Eylül faşist-askeri darbesini proletaryanın sınıf temelinden yoksun ve onun ideolojik, politik ve örgütsel hattından çok uzak bir biçimde karşılamıştır. Hareket, 12 Eylül darbesi öncesinde de kendi içinde sorunludur, bunalımlıdır. 12 Eylül darbesi ve darbenin yarattığı sert baskı ortamı ise, sadece hareketin kendisinde mevcut olan bu bunalımı açığa çıkarmış ve daha da derinleştirmiştir. Bu durumda solun temsilcileri için yapabilecekleri hiçbir şeyin kalmadığını söylemek güçtür. Elbette yapabilecek ve yapılmış halka ve devrime bağlılığı zorunlu bir gereği olan çok şey vardı. Herseyden önce görev, saldıma geçen karşı-devrim karşısında hareketi tümüyle ezilmekten kurtarmak için geri çekilme taktiklerini gündeme getirmek, güçlerini uygun alanlara çekmek, geçim mücadelesi pratiğini Marksizm-Leninizm içinde doğru devrimci bir eleştiri süzgecinden geçirmek, devrimci bir program, doğru bir siyasal hat ve örgüt anlayışıyla, faşist rejime karşı güçlü bir devrimci direniş başlatmanın hazırlıklarını yoğunlaştırmaktır. Yapılması gereken tek ve bir tek doğru şey budur.

Sol'un buna uygun davranacağı söylenebilir mi? Kesinlikle hayır. Sol hareket, tam da küçük-burjuvazinin ruh haline yakışır bir tutum içinde, gerek ülke zemininde ve gerekse yurt dışında bütünüyle bir panik tablosu sergiledi. Cuntanın esir alarak cezaevlerine doldurduğu bazı örgütlerin ve grupların lider kadroları, örgüt ve mücadele anlayışlarının sakatlığı nedeniyle büyük ölçüde bir teslimiyet odağı etrafında kümelediler. Dışardakiler de aynı yolu farklı bir biçimde izleyerek Avrupa'da kümelemeye başladılar. İşte bu noktadan itibaren oportünizm, teslimiyet, ihanet ve hatta doğrudan düşmandan kaynaklanan kompleks eğilim tendesi, giterek adeta doğaüstü blok meydana getirençe hızla sağa-sola sallandı; Marksizm-Leninizm, devrimci direniş ve örgütlenmeye küfür kampanyasına hız verdi. Dışardan bakıldığında aralarında ciddi görüş ayrılıkları varmış gibi görünse de, bütün bu güçlerin hepsi devrimci yoketme, tasfiyeye uğratma temelinde biraraya geldi. Ve yine bu güçlerin hemen hepsi, sömürgeci-faşist cuntanın asli payandaları olan burjuva "muhafele" partilerine yaranmak için aralarında en rezilce türünden bir yarış başlattı.

Türkiye sol hareketi içinde yer alan bir çok grubun elde kalan güçlerini Avrupa'ya çekmesi ve postu bu alana sermesi rastgele yapılmış bir tercih olabilir miydi? Mevcut güçlerini aktarabilecekleri ve hazırlıklarını daha güçlü bir biçimde yapabilecekleri başka alanlar yok müydü? Varsa böylesi alanlara güç aktarmanın önünde hangi engellerden söz edilebilir? Herseyden önce, devrimci hazırlık döneminin başarırlı kılınması için devrime ciddi olanaklar sunmak açısından soruna yaklaşılsaydı, Avrupa'dan çok daha elverişli özellikler arzeden alanların varlığını bahsetmemiz gerekir. En önde Ortadoğu'nun belli alanları böylelikle çalışmaları için sonderece uygundur. Bu bilinmeyen bir şey değildir. Çünkü bu çevreler en az Avrupa zeminine kadar Ortadoğu'yu da tanıyolarlar, her iki alanın koşulları arasındaki belirgin farklılıklar çok iyi tahsil ediyorlardı. Ortadoğu'nun devrim için karşı-devrim arasında kıyasıya sürüp giden bir savaş alanı, kızgın bir direniş hattı olduğu, gerek bu alanın kıyasından geçerken, gerekse kısa bir süre için de olsa burada belli bir çalışma yürütülmüş olanlar tarafından epeyce bilinirdi. Ama esas amaçları faşist-askeri rejime karşı devrimci direniş savaşını yeniden yükseltmek değil de devrim kaçkınılığını yaygınlaştırmak olanlar, toparlanma ve güç biriktirme yerine devrimin güçlerini dağıtma görevini üstlenerek için öncelikle bu alanların tercih edilmesini sözkonusu olamazdı. Böylelikle için çekim merkezi niteliğindeki olan Avrupa zemininiydi. Dolayısıyla bir an önce Avrupa'ya kapayıp atmak bu çevreler arasında tam bir yarış halini aldı; Avrupa'ya gitmek için herkes birbirini teşvik etmeye başladı.

Gerektikçe Avrupa zeminini devrimci direniş mücadelesinin yeniden yükseltilmesinin hazırlık için ciddi olanaklar sunmayacağına inanılmıyordu? Olanakların düzeyi ne kadardı? Koşullar elverişli miydi? Elbette Avrupa, devrimciler açısından doğu bırakılmaması ve hatta üzerine ciddi bir biçimde eğilimesi gereken önemli faaliyet alanlarından biri durumundaydı. Özellikle devrime hazırlık dönemi tamamlanmaya kadar, bu zemin çalışma alanlarının kapsamı dışında tutmak kesinlikle düşünülmezdi. Çünkü, en başta Avrupa'da sayılan yüzbinlerce

ifade edilen geniş bir Kürdistanlı ve Türkiye göçmen işçi kitlesi bulunmaktaydı. Gerek mücadelenin kadro ve savaşçı ihtiyacını karşılamak, gerek bu mücadeleye maddi destek sağlamak ve gerekse faşist yönetimin bu alandaki karşı-devrimci faaliyetlerini boşa çıkarmak açısından, devrimci hareket için bu işçi kitlesi muazzam bir güç kaynağı durumundaydı. Öte yandan, dünya ileri kamuoyu nezdinde, sömürgeci-faşist yönetimin emekçi halklarımızı reva gördüğü insanlık dışı uygulamaları teşhir etmek, zindanlara doldurulan onbinlerce devrimci ve yurtsever tutuklunun seslerini dünyaya duyurmak ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin dış dünyayla bağlantılarını kurmak için de, yine Avrupa zeminini elverişli olanaklar sunmaktaydı. Bunlar bu zeminin olumlu özelliklerini yansıtan şeylerdir.

Ama zaman geçirmeksizin, devrimci hazırlık döneminin gereklerini derhal karşılamak üzere gözüne getirildiğinde, bütün bunların yeterli olamayacağına göremek mümkün değildi. Açıkta ki çok daha farklı şeylere ihtiyaç vardı. Günümüz Avrupa'sı yirminci yüzyıl başında olduğu gibi artık devrimci bir merkez durumunda değildi; böyle bir fonksiyonu önemli ölçüde yitirmişti. Tersine o, yeni-sömürge (ve sömürge) ülkelerdeki devrimci kurtuluş hareketlerini doğru yoldan sapırmak için her türlü sapkın anlayış, düşüncü ve yöntemleri ihracatçı rolündeydi. Esas olarak Avrupa zeminini artık devrimci besleyen değil, devrimden her türlü sapmayı üreten bir alan, devrim uygunsu bir "bataklık" görünümüne arzettiği. Dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin karşı-devrimci terörle ve hatta doğrudan müdahalede bulunarak yapmaktaki istediği şey, Avrupa emperyalizmi daha değişik yöntemlerle gerçekleştirmeye çalışmaktaydı. Bu açıdan Avrupa, devrim için bazı olanakları bünyesinde taşıması olsa da, geri çekilecek güç biriktirme ve 12 Eylül rejimine karşı daha güçlü bir biçimde saldıma geçmenin olanaklarını Avrupa açısından çok geri bir durumu sergilemekteydi.

Gerek durum böyle olmasına rağmen, birçok sözcükte sol grup ve örgütün bu alana heveslenmesi, bile bile "bataklığa" doğru koşması kuşkusuz nedensiz değildi. Bunun nedeni, öncelikle bu çevrelerin üzerinde oturduların sınıfsal zemini; onların ideolojik, politik ve örgütsel yapılarıydı. Bir türlü küçük-burjuva sınıf temelinden dışına çıkamayan, sağlıklı bir devrim programı oluşturamayan, devrimci bir politika izlemek yerine altmış yıldan beri Kemalizme kuyrukçuluk yapan, proleterce ilişki ve ittifaklar için girmek yerine burjuva parlametondan medet alan, yeni tipte bir proletarya partisi inşa etmeye dernekleşik anlayış ve pratiğinin geçemeyen güçler, kendi gerçek kimliklerine kavuşuyorlardı. Avrupa'nın mevcut ortamı, onlar için bir çekim merkeziydi. Ortadoğu alanının bu güçlerin ideolojik, politik ve örgütsel planda içinde buldukları sefalet tablosunu bir ayna gibi yansıtmıştı, tıpkı güneş görmüş yarasalar gibi bu alandan kaçmalarına yol açıyordu. Göründüklerinde de çok çuce olduklarını ve bir aşiret sefinin politikasından daha geri bir politika yaptıklarını kavramış olsalar bile, bu olumsuz gerçeklikleri karşısında gerilemek için toparlanıp ayağa kalkmak ve devrimci görevlere yeni baştan sarılmak işlerine gelmiyordu. Devrime duydukları aşırı derecede dorkafal bıkınlık, kaybedilen cenneti yeniden bulmak hırsı, çinçina kişisel yaşamlarını örgütlemek arzusu, onları böyle bir "yaşam" için olanaklar vaad eden Avrupa'ya itiyordu. Onların bu durumu devrimci öldürmek isteyen faşist yönetime ve emperyalizme hizmet ediyordu.

Bir noktada Avrupa emperyalizmi, özellikle emperyalizmin sosyal-demokrat kanadı ile sömürgeci-faşist Türk yönetimi arasında sol'u tasfiye etme konusunda örgütlü bir işbölümünü gerçekleştirebilirlerdi. (Örgütlü olma durumu reddedilebilecek doğal bir işbölümü zaten vardır.) Avrupa emperyalizmi sol'u tasfiye etme amacına ulaşmak için hareket için saptırma girişimlerine hız kazandırmış, sömürgeci-faşist cunta karşı-devrimci terörle sindirme yöntemini temel alarak aynı sonuca varmak istemekteydi. Sosyal-demokrasi emperyalizmi, son derece açık bir biçimde mültici sol'a marksist-leninist ideolojilerine vazgeçmesini, doğru siyasal çizgi ögütlerine kulaklarını tıkamasını; proletarya diktatörlüğü, bolşevik tipi örgütlenme, işçi-köylü ittifakı, demokratik halk devrimi gibi kavramları bir kenara bırakmasını ya da en azından özünden boşaltmasını dayatmaktaydı. Her şeyden önce de örgütlenmeye karşı düşmanlığı körüklemekte, proletarya partisinin atışten gömleği olarak göstermekteydi. Daha da ötesi çekişme her türlü bağ kırıklıklarla koparılması, geçmişin olumlu mirasına küfredilmesi, devrimci direnişlerin ve görkemli kitle mücadelelerinin mahkûm edilmesini öneril-

mektedir. İşte Avrupa emperyalizminin küçük-burjuva sol'a yaşama hakkını güvenceye alması için sunduğu reçete tam da böyledir.

Hemen belirtelim ki, sosyal-demokrasi emperyalizminin yürüttüğü bu cabaların karşı-devrimci özü anlaşılır bir şeydir. Emperyalizmin, kendi mezar kazıcıları olan ulusal kurtuluş hareketleri ile işçi sınıfı mücadelelerini, doğru devrimci bir temelde geliştirebileceği desteklemesi zaten beklenemez. Emperyalistler, küçük-burjuvalar kadar "aptal" olamazlar. Tersine emperyalizm, uluslararası tekel gruplarına azami kâr olanakları yaratmak ve bu yüzden de mevcut pazar alanlarını sökülüp atılmalarını önlemek için, ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelelerini bastırarak ve engellemek zorundadır. Kısacası emperyalistler, sömürülerinin devamı için sömürü alanlarını "dikensiz gül bahçesi" haline getirmek istemektelerdir. Bunun için de bahçıvanlara, devrimci kurtuluş hareketlerine karşı çeper olacak çalırlara ihtiyaçları vardır. Avrupa emperyalizminin eseri olan Yasser Arafat'lar ve Celal Talabani'ler bu dikensiz gül bahçesinin bahçıvanları ve siperleri olarak iş yapmak isteyen güçlerin ilk örnekleridir. Kürdistan ve Türkiye'de de yeni bir Talabani, yeni bir Arafat olarak ortaya çıkan sevdasına kendilerini kapırlanmış ve de yeni bir Talabani, yeni bir kuşkusuz devrim adını bundan daha büyük bir alçaklığı yapabileceği düşünülmez. Avrupa bataklığında tevekkel dalmak, AET'nin parlametosu ve konseyinin faşist cuntayı tahtından indirerek, yerine törenle "demokrasi havarisi" Ecevitleri gerçekleştiren günlerin rüyasını görmek zaman harcama hakkıdır. Alçaklığı devrimci deniskasıdır.

Türkiye sol hareketinin, 12 Eylül darbesi erisinde, insanı dehşete düşüren bir manzarası vardır. Devrimci-ilerici grup ve örgütlerin çoğunluğunun lider kadroları ve önde gelen bütün militanları faşist yönetim tarafından tutulmuş, en ağır işkencelerden geçirilmiş ve cezaevlerine doldurulmuştur. Devrimin bu savaş esirleri, bir türlü dinmek bilmeyen faşist zulüm ve zorbalık altında her günü bir ölüm bedel korku uygulamalara tanık olmaktadır; can güvenlikleri yoktur. Dışarda eskiden beri örgütlerin içine sızdırılmış olan ajan-provokatörlerin, casusların rahatsızlık faaliyet yürütmeleri için son derece elverişli bir ortam yaratılmıştır. Çoğunluk grup ve örgütlerle egemen rol her halin, faşist cuntanın tehditleri ve sosyal-demokrasi emperyalizminin telkinleri karşısında, her iki gücün istediği kalıplara dökülmeye yatkın olması, provakasyon ve toplumculuğun istediği gibi at kostürmasına neden olmakta ve böylece durumu daha da vahimleştirmektedir. Öyle ki, devrimci kitle adına en hayasızca çabalar yönelinir, halka ve devrimci kare arasında asagılık işlerin, bütün bunlara karşı ciddi bir uyarının yapılması bile sözkonusu olamamaktadır. Yurt dışındaki bu rezalet tablosuna paralel olarak, durum içinde de olumsuz bir görünüm arzetenmektedir. Her türlü yöntemi deneyerek devrimci öldürmek isteyen faşist yönetim, uygulamaları özellikle cezaevlerinde yoğunlaştırmıştır. Kimi örgütlerin lider kadrolarının önemli bir bölümünü sindirmiş, bunlar içinde en usak ruhlu olanları satın almış ve böylelikle vasıtasıyla dışarıda direnişten vazgeçmeleri için fetva yollamıştır. Bazı örgütlerin koro halinde işlevde ve cezaevlerinde direniş çizgisini "provakasyon çizgisi" olarak lanse edilmişlerdir. Devrimci örgütlerin karşı-devrimin örgütlerini tepesine kurulumu casusların ve provakatörleri tam da bu noktada harekete geçmekte, bu anlayış teori düzeyine yükseltmek istemektedirler.

Peki, bugün nasıl yapmaktadırlar? İlkönce Marksizm-Leninizm sanık sandalyesine otururak, Marksizm-Leninizm temel ilkelerine küfür yağdırarak; Berstein'in revizyonizminden Troçkizme ve Euro-Komünizme kadar uzanan her türlü Marksizm düşmanı akımın salatasını Marksizm-Leninizm karşısına çıkararak ve bunun adını da "yeni sosyalizm", "alternatif sosyalizm" koyarak, "1980'lerden sonra sol'un kendisini yenilemesi zıt bir şekilde, yani devrimci ile ilericilik adına ne varsa onlara sırt dönülerek, emperyalizmin sol içindeki uzantıları sosyal-demokrasi, Euro-Komünizm, Troçkizm, Avrupa'daki komünist partileri ve uluslararası komünist hareket içindeki revizyonist ideolojileri özümsemek ve bu anlayışlarla bir takım ilkelere yaratılarak, buna da "yeni sosyalizm" adı takılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Bu açık ki, sosyalizm değil, ideolojide ve politika, proletaryanın demokrasiye sosyalizm mücadelesinin idgis edilmesidir, devrimci mücadelenin önüne engel dikilmesidir. Berstein ile doğan, İkinci Enternasyonal'den gelgen, Troçkizm'den emperyalizm'e kangrenleşen, Sosyalizm'den emperyalizm'e bitünleşen ve bugün dünya devriminin gelişmesi önünde engel teşkil eden en gerici revizyonizmdir.

"Bugün özellikle Avrupa'da yaygın olarak geliştirilen 'yeni sosyalizm'in özü budur." (7)

Karşı-devrimin ideolojik planda devrime karşı açtığı savaş sol safıdır. Yansıması bu şekilde bulmaktadır.

İkincisi, yeni tipte bir proletarya partisinin gerekliliğini inkâr ederek, Marksizm-Leninizm örgüt anlayışına küfrederek; örgütsüzlüğü teşvik edip derinleştirerek, tasfiyeciliğin en içreç türü olan "bağımsız olma"yı dayatarak. Gerçeklik en tehlikeli bir biçimde bu alanda kendisini ortaya koymakta, adeta sömürgeci-faşist yönetimin amaçlarına ilginç bir paralellik gözlenmektedir. Örgütsel alanda tam bir kopuşma, ideolojik bağlardan tümüyle bağımsızlaşma, mevcut örgütleri dağıtıp ortadan kaldırma ve böylece proletarya örgüt silahlından yoksun bırakma - sol'un esas olarak yaptığı şey budur. Sömürgeci-faşist cuntanın en çok sonuç almaya çalıştığı bir faaliyeti devrimcilerin adına yürütmek çığınca bir provakasyon demek değil midir? Örgütsüz insan, faşizmin saldırılarından kendisini nasıl koruyabilir? Özellikle en koyu gerici yıllarda bu mümkün müdür? Örgütsüzlüğün her alanda çöküntüyü derinleştirir, korkunç bir yozlaşmaya yol açması kaçınılmaz bir olgu değil midir? Bağımsız olma adı altında beş-altı yıldan bu yana sürdürülen en tehlikeli bir tasfiyecilik biçimi, kişiyi düzen içinde erimeye kadar götürmeyecek midir? Evet, Kenan Evren ve Turgut Özal da bunu gerçekleştirmenin çabası içindedirler. Faşist generaller çetinesini buna, "herkes 12 Eylül ruhu içinde erimelidir; bir tek örgüt vardır, o da devlettir" diye bağırırken ve Turgut Özal da "bütün eğilimleri aynı potada eriteceğiz" derken, konuya ilişkin düşünce ve niyetlerini dolaysız bir biçimde dile getirmektedirler. Kemalizmin TKP'yi cumhuriyet içinde eritme, geçişin en yola çıkan faşist Türk sömürgeçleri, şimdiki de sola 12 Eylül ruhu içinde erimeyi dayatmaktadır. Ve yangın yerinden kaçır gibi devrimci örgütlenmeden kaçan sol, mevcut konumuna faşist yönetimin bu çabalarına karşılık vermektedir.

Buna bağlı olarak üzerinde demojokri yapılan diğer bir konu da, proletarya partilerindeki merkeziyetçiliğin ve demir disiplinli, sol'un yenilgisinin en temel nedenlerinden biri olarak gösterilmesidir. Bunun sonucunda proletarya diktatörlüğü reddedilmekte, yerine "amfibi demokratik" adı verilen bir utube geçirilmektedir. Partinin karar ve talimatlarına kesinlikle uyulmaması, azınlığın çoğunluğa ve alt parti örganlarının üst örganlara bağlı olmasını demokratikliği çeliştirdiği iddia edilmektedir; "nüfusunun binde dokuzüzdü doksanadokuz iline kadar siyasal boyunu eğişle yozlaştığı ve parti onuru, parti bağları anlayışından tamamen yoksun bulunan, siyasal bakımdan köleleştirilmiş bir devlet" (8) uyuurulan, "tepeden bakan bir edayla", merkeziyetçiliği örgüt üyelerini "emirlere itaat eden uysal köleler" haline getirdiği söylenmektedir. Geçerikten de yukarıdaki tanımlamaya tamamen uygun TC koşullarında, "parti onuru, parti bağları anlayışından tamamen" uzak bulunan koşullarda partiye bağlılığı kölelik olarak değerlendirmek; hele hele karşı-devrimin ağır baskı döneminde böyle bir demojokriye başvurarak üyelerini kendi örgütlerine karşı ayaklandırmaya çalışmak, tasfiyecilikten başka bir şey değildir. Lenin'in de belirttiği gibi, bir örgütün niteliğini doğa ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriğidir. Siyasal eylemin içeriği, kendisine uygun biçimi mutlaka yaratır. Proletarya partilerindeki demokratik-merkeziyetçilik ilkesi de bu çerçevede içinde ele alınabilir. Bütün bunlar bir yana, sözcüleri TKP'nin, TIP'in ve TSİP'in devrim yapmalarının nedeninin bu partilerde uygulanan aşırı merkeziyetçilik olduğunu söyleyebilir miyiz? Açık ki söyleyemeyiz. Bu partilerin devrim yolunda bir adım bile ilerlemediklerini nedenini daha başka etkenlerde, onların somut gerçekliği yansıtmayan politik çizgilerinde ve dayandıkları sınıfsal zeminde aramak gerekir. Tersini yapmak tam bir demojokridir, ikiyüzlülük ve sahtekârlıktır.

Üçüncüsü, geçmiş pratiğin olumlu devrimci mirasına ve devrimci direniş ruhuna küfrederek; sosyalist hareket içindeki devrimci eğilimin geçmişte içinde düştüğü hataları ve yetmezlikleri en utanmazca bir tutumla, geçmişte tüm bağları koparmanın bir aracı durumuna dönüştürerek; kan ve ateş içinde yaratılan her türlü devrimci değeri ayaklar altına alarak; tasfiyeciliğin sıfır haline getirilen yayın organlarında, "devrimi küçümseyen, alaya alan, devrime ihanet eden ve 'kişiyi saygı' perdesi altında cinsel ahkâsızlığı öven" (9) yazılara ve yazar müsveddelerine yer vererek; casusların, provakatörlerin ve devrim düşmanlarının devrimi yargılanmalara ortam hazırlayıp her türlü olanağı sunarak; devrimci örgütleri tasfiye maskeleri düşünce kurtuluşu kaçmakta bulan düşman ajanlarını ve hainleri koruyucu kanatları altına alarak. İşin son derece ilginç ama bir o kadar da tiksindirici yanı, bu rezilce çabının esas yürütücüsü olma görevini, 1970'lere doğru Türkiye sosyalist hareketi içinde devrimci eğilimin en belirgin temsilcisi olarak şekillenen THKP-C Hareketinin mirası üzerinde politika yapmak isteyen Devrimci İğci'nin üstlenmiş olmasıdır. Böyle bir çabanın sadece belirtilerini değil, doğrudan

çabının kendisini en açık bir biçimde gösteren isteyen herkesin, Devrimci İğci'nin "yeni sosyalizm" ve "yeni sosyalist insan" üzerine değerlendirmelerini içeren yazılarına bakması, bu dergi ile akrabalık ilişkileri içindeki Demokrat Türkiye gazetesinde aynı konuları işleyen yazılara üstünkörü bir göz gezdirmesi yeterlidir.

Şunu belirtmek gerekir ki, Mahir Çayan'ın önderlik ettiği devrimci eğilimin olumlu çıkışlarının yanı sıra ciddi olumsuzlukların da bulunduğunu, hareketin yetmezliklerini ve hatalarını aşmada önderliğin tam bir başarı sağladığı ve buna ömrünün de yetmediği bilinen bir gerçektir. Açıkça ki, mevcut olumsuzluklar ile devrimci eğilim pratikte tutmamış, maddi bir olgu haline dönüşmemiş, revizyonizm ve reformizm galebe çalamamıştır. Ama bu durum, başkalarına devrimci eğilime ve onun yitici temsilcilerine küfretme hakkını verebilir mi? 1971 yenilgisinden ciddi dersler çıkararak devrimci eğilimin eksikliklerini gidermesi ve onun olumlu mirasına dayanarak güçlü çıkışlar yapması gereken güçler, pratikte hangi olumlu adımları atmışlardır? Yoksa tam bir mirasvadi gibi mi hareket edilmiştir? Ne denli çaba harcarsa harcarsın, devrim inkârcılığının gizlemeye asla gücünün yetemeyeceği bir gerçek varsa, o da devrimci eğilimin temsilcilerinin kan ve ateş içinde bir devrimci geleneğe yaratıldıkları, buna karşılık, geçmişin tümünden inkâr edenlerin durumları da bilinmelidir. Ve isteyen herkes basit bir araştırmayla görecektir ki, bu işin öncülüğüne soyunulmuş, bir yandan devrimcilerin kanını sünlük gibi emerken, öte yandan devrimci eğilimin yaratılmasına en ağır hakaretler bu eğilimlerin devrimine en küçük bir katkıları olmamıştır. O zaman böylesinin suratlarında maskeli yarıp atılarak çirkin yüzleri herkeşe gösterilmesi ve acımaksızın devrim alınının dışına atılmasıdır.

Bizce her şey gün gibi açıktır. Birinciler, devrimci eğilimi pratikte maddi bir güce dönüştürmek, devrimi yaygın bir olgu haline getirmek için her türlü kişisel çıkar kaygılarından uzak bir biçimde mücadele arenasına atılarak devrimci firtınanın ortasında can verirken; ikinciler, kendilerinin ve temsil ettikleri elit bir zümrenin beş metelik etmeyen çıkarları için devrimcilerin dökükleri kan deryası üzerinde Avrupa sosyal-demokrasisi emperyalizmi ile devrimci katletmenin planlarını yapıyorlar. Böylesi çıkarlar karşılığında papaz-sosyalizmi maskesini takınarak halklarımızın süyu davasını satıyorlar. Mahir'lerin, Deniz'lerin ve İbrahim'lerin kısa ama onurlu yaşamları ortadadır. Faşist gericiğin at oynattığı günlerde ödeleceğine devrimden yüz çeviren ve faşist yönetime iyi geçinmenin çarçerini arayan küçük-burjuva Abbasolcuların yosun-solucan harcı yaşamları da öyle. Devrimci, ilerici, demokrat olduğunu iddia eden her insan, birincilerle ikinciler arasındaki derin farklılıklarını iyi görmek zorundadır. Kimin ne olduğu ve ne yapmak istediği iyi bilinmelidir.

Birinciler, yeniliğe uğramış olsalar da, bize boyun eğmemeyi, düşmana asla teslim olamayı, ser verip sür vermemeyi; kısaca savaşı meydanlarında, zindanlarda ve idam sevası karşısında sonuna kadar direnmeyi öğrettiler. İkinciler ise, düşman karşısında boyun kırması vaaz ediyorlar, faşizmin işbirlikçisi partilerle ve sosyal-demokrasi emperyalizmiyle uzlaşmaya öğütüyorlar (teslimiyeti ve gidecek ihaneti öğütüyorlar). Birinciler, bize fedakârlığı, proletaryanın ve halkın davasına bağlılığı, her türlü basit çıkarların üstüne çıkmayı, devrimin ve halkın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmayı öğrettiler. İkinciler ise, "kişi özgürlüğü" ve "kişi hakları" adına her türlü yozluğu, ahkâsızlığı, çürümüşlüğü ve cinsel sapıklığı devrimci safılarına eklemeye çalışıyorlar. Devrimci değerlere bağlılığı kölelik ruhu ile, robotlar haline gelmekle eşdeğer tutuyorlar. Halkın kültürünün ve değerlerinin takipsizi olmayı, devrimci ve yurtsever geleneklerine sadakat göstermeyi feodal kültüre sarılmak olarak değerlendiriyorlar; sözümona buna karşı mücadelede kişivesi altında en gayri-insani ilişkiler giriyorlar. İstem ve güdülerini egemen sınıflar tarafından baskı altına alınan kesimlerin ruh haline hitap ediyorlar; bu güdülerini ayaklandıracak, onları örgütlerini haklarını istemeye davet ediyorlar. Cezaevlerinde direnen militana, dağlarda savaşa partizanla, "devrimci yermez, yemez, aşık olmaz, evlenmez diyerek önderlerini sizi aldatıyor; halbuki gerçekte bunlar sizin de hakkınız" diyorlar. Direniş çizgisinde sebat etmeyi ve halkın çıkarları uğruna -ölümü göze almak dahil-her türlü fedakârlığı katlanmayı "ölüm ideolojisi üretmek"le damgalıyorlar. Söylenenlerin doğruluğuna inanmak istemeyenler Demokrat Türkiye gazetesinde Ali Tan'ın, S. Oktay'ın, Cumali Haydar'ın ve öteki yazar bozuntularının yazılarına bir kez daha bakalım ve buunca çığgınlaşa rağmen en küçük bir ses çıkarmayan sözde devrimci güçlerin suskunluğuna bir anlam veremiyor. Polis sorgusundan geçen veya polisteki sorgulamaya yöntemleri hakkında birazcık bilgi sahibi olan herkes, aynı sorgulamamın değişik biçimler altında dışarı da sürdürüldüğünü tank ola-

cağır. Evet, provakatörler devrimciler adına devrimci saflarda Evren'çilik oynuyorlar ve küçük-burjuva devrim kaçkınları ile bu alacakça oyunda figüranlığa soyunuyorlar.

Kısaca birinciler, bize, devrimi zafere ulaştırarak devrimcileri göstermek istedikler; zafere dişyle, tırnağıyla sökü� kazanacak olan militan devrimciliğin bir örneğini sunmaya çalıştılar. İkinciler ise, bu kalemin gibi kendisini her ortama uyduran, devrimin yükselme dönemlerinde devrimcileri satmakla tafrafinda geçilmeyen, gericiğin baskı yıllarında ise doluya tutulmuşcasına devrim saflarından kaçan, savaşa kazanmak yerine egemen sınıflara avuç açarak özgürlük ve demokrasi dilenen küçük-burjuva devrimciliğini salık veriyorlar.

Bu durumda ikinciler vermemiz gereken cevap açık, anlamlı ve kararlı olmalı. Gerici yıllarda bir şamar gibi patlamalıdır: Hayır bay küçük-burjuvalar, boşuna nefes tüketiyorsunuz; sizi iletmeye hiç niyetimiz yok ve hiçbir zaman da olmayacak. Yolunuz birincilerin, devrim yolunda şehit düşenlerin yoludur. Onların kanlarıyla çizdikleri aydınlık yolda yürümek, bizim için bir namus borcudur. Size gelince, istediğiniz yere, Ecevit'lerin kucağına kadar gidebilirsiniz. Sizin asıl yeriniz zaten orasıdır. Ama bunu devrimciler adına yapamazsınız, devrimciliğin adına leke sürmenize izin veremeyiz. Buna daha fazla devam ederseniz, hakkettığınız cevabı mutlaka vereceğiz.

Böyle bir ortamda sahte sol'un, küçük-burjuva devrim kaçkınlığının bu durumuna karşılık, devrimci sol'a çok ciddi görevler düşmektedir. Bu görevler nelerdir? Bir tekrar niteliğinde de olsa, bu görevleri, "12 Eylül Rejimi Dördüncü Yılına Giren Genel Durum, Sorunlar ve Görevlerimiz" adlı broşürde konulan biçimiyle olduğu gibi ataracağız:

«... Türkiye sol hareketinde yenilenmekten bahsedilecekse, bu, son derece olgun objektif koşulların, subjektif planda proletaryamın ihtilali çekişirgeçini yaratarak tamamlanması biçiminde olacaktır. Bunun için gerek teorik, gerekse pratik planda güçlü kazanımlar vardır. Bu kazanımlardan özellikle 1970 direnişçiliğinin temel alınması ve günümüz koşullarına uyarlanması yeterlidir.

«Geçmiş devrimci direnişçi pratiği tüm eksikliklerini rağmen sahip çıkılıp temel alınması gereken pratiktir. Bu uğurda dökülen kan, faşizmin zindanlarında yürütülen direnmeler, marksist-leninist ideolojinin formülasyonu ve devrimci marksist hareketin geliştirilmesi için yürütülmüş olan soylu çabalara tüm eksiklikleri giderilmelidir.»

«Nedir bu eksiklikler? Açık ki Türkiye proletaryasının devrimci programını, stratejisini ve eylem hattını günün koşullarına uygun hale getirmekdir. Geçmişte elde edilen kazanımları 12 Eylül rejimini karşılayacak tarzda geliştirmek ve yukarıda belirtilen eksikliklerini tamamlamak gerekmektedir. Eskiyle yenileme, çünkü rejim TC'nin çöküş dönemine uygun her türlü yapı değişikliğini yaratır. Öyleyse buna uygun yeni bir program, ittifaklar, strateji ve eylem hattı değişikliğini gerçekleştirme zorunludur. Özellikle şimdiye kadar yapılanlar sağ bir biçimde "burjuva demokrasi" denilen, ama Türkiye'de bir türlü urolmayan kesimin stratejisinin bir uzantısı olma biçiminde gerçekleşmiştir. Yapılması gereken Türkiye'nin en devrimci sınıf ve tabakalarına; başta KUKH, temel demokrasi güçleri, işçileri köylüyle sahip çıkan bir strateji yaratmasını esas alınması, doğru bir eylem hattı çizilmesi; bunun da Türkiye'de kapitalizmin kent ve kırsalda gelişmesine uygun olması, özellikle Kürdistan'ın özelliklerinin dikkate alınması, kısaca karmaşık eylem çizgisinin bütünleştirilmesi temelinde bir eylem hattı çizilmesidir.»

«Kısaca yenilenmeden, bu görevlerin yerine getirilmesi ve eksiklerin giderilmesi anlaşılmalıdır. Ama elbette ki bunlar, Avrupa'da da yenilenme adına geliştirilen şeylerle taban tabana zıttır. Eğer yenilenme olayı rejimin saldırılarını karşılayabilecek tarzda ise, ona çözüm gözüyle bakılabilir. Ama ne yazık ki bu anlamda bir yenilenme Türkiye sol'unda çok zayıftır.»

«Herşeyden önce Türkiye proletaryasının ihtilali çekişirgeçini veya bu konudaki girişimlerini bir araya gelmesini sağlamak gereklidir. Proletarya adına yola çıkan tüm gruplar proletaryanın politik birliğini yaratmak zorundadır. Eğer bu olmazsa proletaryanın ihtilali çekişirgeçini mutlaka yaratılmı ve bu işi sınıf ve emekçi halkın günümüzde uygun taleplerine sahip çıkma temelinde geliştirilerek FKBDCC'ne önderlik edecek güçlerden biri haline getirilir.»

«Proletarya bugün kendisini örgütlenirken, bunu aynı zamanda faşizme karşı birleşik bir cephe biçiminde de yapmak zorundadır. Yani proletarya hareketi, partisi olacağına bunu ancak cephe esprisi içinde gerçekleştirebilir. Buna daha basından beri faşizme karşı tüm güçlerle ittifak yaparak, bunlarla içte hayata geçirebilir. Sol'un kendisini yenilemesi deyin-

ce, birazda bu tarzda, yani onun faşizme karşı direnişçi, devrimci ve demokratik bir program çıkarılması anlaşılmalıdır. Çekişirgeçini yaratması, sol'un kendisini yenilemesi, eskinin yenilmesi, hatalı program ve stratejilerinin aşılması mümkünür.»

«Ancak her alanda olduğu gibi Türkiye sol'unda da önemli zaaf ve yanlışlıklar sahiptir ve bunlar bugün -FKBDCC'nin varlığına rağmen- tamamen aşımış değildir.»

«Açık ki, bu konuda yapılması gereken halk güçlerinin taleplerine cevap veren bir demokrasi programı, buna bağlı olarak faşizme karşı güçlü bir direniş cephesi yaratmak, buna pratik dayalı olarak eylemlerle güdülmektedir. Bunun için ise tüm halk güçleri kendi aralarında sağlıklı bir diyalog geliştirmeli, en basit tartışma, toplantı, eylem birliklerinden, daha ileri birleşik ve eylemleri gerçekleştirmeye temel alınmalıdır. Objektif zemin bunun için son derece olgunur.»

«Ama herşeyden önce sol, geçmişte bu konuda hakim olan hatalı anlayışları aşmalı, örgütler, ideolojik ve politik bağımsızlıklarını koruyabilmeli ve bu temelde ne kadar anti-cuntacı güç varsa hepsiyle cuntağa karşı ideolojik politik görüş ayrılıklarına bakılmaksızın uygun yolda ve yöntemlerle cephe biçiminde bir uzlaşma sağlanmalıdır. Unutulmamalıdır ki, cephe bir uzlaşma platformudur. Geçer ideolojik, politik fikir ayrılıklarını giderme zemini değil, farklı çizgiler olduğu için gerekli olan hayati bir sorundur.»

«Ama geçmişte her güç, kendi politikasını birlik politikası imiş gibi değerlerine dayatmıştır. Ve bugün bu anlayışlar hortlatılmak istenmektedir. Oysa devrimci hareketin zayıf kalarak darbe yemesinin bir diğer etkeni de bu anlayışlardı ve bunlar iflah olmazlar. Cuntanın yıkılması dışında birçok konuda kendi görüşlerini dayatmak, açık ki birlik istememektedir. Bu bilincisiz de olsa cuntanın ömrünü uzatacağında, ona hizmettir. Bu anlayışlar aşılmalı, görüş ayrılıkları estirir-birlik espirisi içinde tutularak cepheleşme gerçekleştirilmelidir.»

«Hiç bir güç, bir değerinden ideolojisinin terkin talep edemez. Ama bu böyledir diye birliğe gitmemekle de edilemez. Karşılıklı uzlaşma ve herkesin gücü oranında katılım ile birlik gerçekleştirilmelidir. Olusacak birlik, herkesten aynı oranda katılmı talep edilemeyeceği dikkate alınarak cephelelerin genel bir eylem bütünlüğü, sistematigi içerisinde geliştirilmelidir. Böyle bir direniş ve eylem hattında, farklı direniş çizgileri ve pratik adımlar birleşebileceği gibi, bu birlik güçlerinin kendilerini en çok geliştirebilecekleri, yayıflıklarına, mevcut olanaksızlıklarına bakılmaksızın gelişmeye katkıda bulunabilecekleri tek platformdur. Açık ki böyle bir birlik, cepheye tüm güçler, bu eylem hattının bir ögesi olarak, içerde-dışarda, silah-silahsız, yaygın-dar ama mutlaka gücü oranında eylem geliştirebilecek ve düşmanla hesaplaşmada kendilerini bu birlik sayesinde güçlü görecektirler.»

«Fakat önemli bir nokta olarak belirtilmelidir ki, geliştirilecek bu eylemler geçmişte çok sık görüldüğü gibi, programsız ve örgütsüz olmayacak, yine salt faydacı anlayışlarla, günü veya örgütü kurtarmak gibi dar bir amaç için değil, tüm halk güçlerinin gelişmesi ve tümünün iktidara yürüdürebilecek ortak bir perspektife, programa sahip olması ve bunun hayata geçirilebilmesi göze alınarak geliştirilmelidir. Kısaca, gününbirlik bir eylemlilik veya birlik değil, iktidara yönelik programlı, örgütlü, bir ittifaka yönelmek ve bu alanda her adımı hesaba atmak zorunludur. Eğer sol, kendisini bu temelde yenileyebilecek, burjuva muhalefet ile de iktidara kadar ittifaka gidebilir. Sol'un kendisini yenileyebilmiş olmasından da, ancak bu görevleri başardığı oranda sözedilebilir. Yoksa, "yeni" adı altında tasfiyeciliği geliştirecek değil.»

«Bunların yapılması halinde objektif gelişkinlik subjektif gelişme ile karşılık bulacak dolayısıyla devrimin arefesi olan bu rejimin yıkılmaması için hiçbir neden kalmayacaktır. Herşey zaten kendiliğinden oluşmuş subjektif olgular anlatılanlar etrafında birleştirildiğinde, devrimin zafere ulaşması kaçınılmazdır.»

«Tüm olumsuz girişimlere rağmen, sol hareket içinde böyle bir devrimci gelişmenin ortaya çıkacağından, çeşitli çekitirme çabaları da olsa bu çöküş asla engellenemeyeceğinden kuşkuğumuz yoktur. Hele böyle bir gelişmenin yanında KUKH gibi güçlü bir müfettiş oludukça, zafır herşey emin adımlarla yataklarına somut bir olgu olacaktır.» (10)

★★★

devrimciliğin PKK'yi dilediği biçim-de yorumlama ve uygulama rüyasını yansıtır.

Diğer bir tip; gelişme durumları ve partinin beklentilerinin bir gereği olarak devrimci çalışmaya büyük bir coşkuyla atılması ve bu alanda adeta zaftedilmez bir irade dayatması gerekirken, devrimci pratiği ciddiye almayan bir tutum içinde bulunmaktadır. Bu tipe göre, "PKK'nin geçmişi doğrudur, fakat pek de öyle 'ahım-şahım' bir şey değildir." Bunlar direnişi fazla ciddiye almadıkları gibi, en zorunlu gelişmelere karşı bile bir kayıtsızlık içindedirler. Bu tip, tamamen sağ anlamda "kendimizi fazla üstün görmememiz" gerektiği düşüncesindedir ve işlerimizin tarihiliği ve kutsallığını bir türlü sinelerine oturtmak istemez.

Daha yetkinleşmiş bir tip; tüm gücüyle "PKK'nin olumsuzlukları ve yetersizlikleriyle uğraşmaktadırlar. Bunlar PKK'nin nerede, ne zaman, ne kadar hata yaptığını" açığa çıkarmakla meşguldürler ve adeta bunun uzmanları haline gelmişlerdir. Bunu yapmalarındaki amaç, elbette ki PKK'yi bu hata ve zayıflıklardan arındırmak değil; Partinin ve yoldaşlarının kendi olumsuz konularına yönelmesi halinde, bu olumsuzlukları kendi durumlarını meşru kılmak ve konularını savunmada birer silah olarak kullanmak ve daha da zorlandıklarında ise Partinin bu zayıflıklarını gerekçe olarak gösterip, "eleştirilerim ve tatinim olmadığım hususlar var" diyerek, kendi olumsuzluklarının hesabını vermekten kaçmaktadırlar.

Yine diğer bir tip de; mücadelemizi bir bütün olarak anlaması ve özümsemesi gerekirken, onu bölük-pörçük, parti ve mücadele gerçekliğimize uymayan bir tarzda ele alan ve anlayın; yetkinleşme ve gelişme isteksiz, gevşek ve hantal özellikler göstermektedir.

Bu tip eğer silahlı birimlerde görevli ise sadece silahlı mücadeleyi yürütmeye; politika oluşturma ve yürütmekten sorumlu ise, sadece bununla ilgilenmeye ve ideolojik faaliyetleri yürütmekte ise, yine sadece yazı yazma ve tartışmaya yakınlık duyan, Partiyi bütün olarak kavramaktan ve kendisini tüm Parti işlerinden sorumlu tutmaktan uzak bir tiptir. En az sorumluluk duygusu ve çabası ile hareket eden bu tip, kendisini belli etmemek için en anlaşılmasız davranışlara başvurduğundan, adeta görülmez, ya da en az teşhis edilebilen bir sağcılığın temsilciliğini yapmaktadır.

Sağcılığın bu tipi, böylesine özgün bir karaktere sahip olmasına karşın, parti kolektivizmi, sorumlulukları, Partinin yüceltilmesi, bilinci ve hareketi zafere götüren öğeleri ciddiye almama, bunları özümsememe, uğruna savaş vermemeye ve fakat bunun yerine ne olduğu pek belli olmayan bir çalışma düzeni içinde kalma noktasında, kendisini açığa vurmakta ve ele vermektedir.

Tüm olumlu uyarı ve çağrılara rağmen bu tip, uygulamada başarılı olabilmeye için ideolojik, politik ve askeri mücadelemizin gereksinmelerini kendisinde yeterince oluşturamamak, doğru ve yetkin taktiklerin ortaya çıkarılması gerektiği durumlarda, Partiyi taktiksiz bırakmakta, planlama yapılması gerektiğinde doğru ve yeterli planlar yapmaktan ya da heder etmektedir.

Oysa bu tip unsurlar, kendilerini biraz zorlasalar, Partiyi çok şey verebilecek bir durumdadırlar. İstesele çevrelerini ayaya kaldırabilecek güçtedirler ve bu güce inançla kendilerini birçok el uzanmaktadır. Ama, onlar bunu ciddiye bile almamaktadırlar. Bu da düpedüz sağ bir eğilimdir. Ve Partiyi kendi kişiliklerini zayıf düşürerek yarattıkları zararlar yüzünden bu tip denilebilir ki en tehlikeli sağcılığı temsil etmekte-

dir. Çok daha kaba biçimlerinden de bahsetmek mümkün olmakla birlikte, özelliklerini çok genel olarak böyle belirtileceğimiz Partimiz içindeki sağ eğilimin, elbette ki nesnel ve özenel kaynakları vardır.

Herşeyden önce sömürgeci egemenliğin yüzlerce yıldır tahrip ettiği ve en son olarak da TC egemenliğinde Kemalizmin son derece çarpıttığı ve adeta "kendisi olmakta çıkarıldığı" ulusal ve toplumsal zeminimizin olumsuzlukları, Parti içindeki sağ belirtirlerin nesnel kaynağını oluşturmaktadır.

Ulusal ve toplumsal yapımızın çeşitli yabancı egemenlerin uzun süren sömürgeci tahakkümü altında nasıl geri bırakıldığı, nasıl iç çelişkiler içinde parçalanıp zayıf düşürüldüğü, çağdaş gerçeklerden nasıl uzaklaştırıldığı; asimilasyon, baskı ve katliamlarla halkımızın her türlü ulusal ve toplumsal değerlerine karşı nasıl yabancılaştırıldığı, egemen sınıfları eliyle çeşitli entrika ve katliamlarla teslimiyet ve uzlaşmacılığın ve giderek sömürgeci egemenliğin halkımıza nasıl meşru olarak kabul ettirildiği ve tüm bunların ulusal ve toplumsal kurtuluşu yönelmesi ve bunun gereksinmelerini karşılama nasıl eleştirilmez ve olumsuz bir durum yarattığı Partimizin çeşitli değerlendirmelerinde ayrıntılı olarak ortaya konulmuş olduğundan, burada buna uzun uzun değinmeyeceğiz. Ancak, bu durum özellikle başlangıçta, orta sınıf ve tabakalar başta olmak üzere halkın önemli bir kesiminde, kurtuluşu dair derin bir umutsuzluk ve duyarsızlık yaratmış olduğunu belirtmek gerekir.

Bu nedenle Partimiz başlangıçta bir avuç fedakar, bilinçli, cesur insanla ve oldukça donanımsız bir biçimde yola çıkmak zorunda kalmıştır. Ulusumuz ve toplumumuzun tükeniş noktasına getirildiği tarihi bir dönemeçte böylesine hazırlıksız, donanımsız ve bir avuç olarak; yine böylesine olumsuz bir nesnel zemin üzerinde de olsa ulusal ve toplumsal kurtuluş amacıyla ortaya çıkmak, elbetteki tarihi öneme sahip olaydır.

Ancak ileri bir adım da olsa bu, sadece bir başlangıçtı ve esas sorun, adeta kupkuru olan bu topraklara, tohum halinde serpilip yeşerebilmekti. Bu, elbetteki kolay başarılabildi bir olay değildi ve böyle de olmadı.

Herşeyden önce hangi tohum atılsa çok bağlamasına fırsat vermeden kurutacak kadar çorak olan bu topraklara, serpilecek tohumların kurumaması için nemlendirme gerekiyordu. Bu ise, sadece düşmanın baskısı yüzünden değil, daha çok da bu olumsuz nesnel gerçeklik nedeniyle özgün bir mücadeleye hazırlanmayı, özgün cesaretle ve fedakârlık örnekleri sunmayı zorunlu kılıyordu.

PKK'nin 1973'lerden başlayarak, ancak böylesine fırsat vermeden kurutacak kadar çorak olan bu topraklara, serpilecek tohumların kurumaması için nemlendirme gerekiyordu. Bu ise, sadece düşmanın baskısı yüzünden değil, daha çok da bu olumsuz nesnel gerçeklik nedeniyle özgün bir mücadeleye hazırlanmayı, özgün cesaretle ve fedakârlık örnekleri sunmayı zorunlu kılıyordu.

Fakat yine bilinmektedir ki, sırf bu nedenle PKK daha ortaya çıktığı ilk günden beri çeşitli saldırılara uğramaktadır.

Sömürgeci başlangıçta Hareketimizi davasından tehlihte uzaklaştırmaya çalıştı. Bu nedenle daha 1974-75'lerde, "geçmişe bakıp ibret alınmalıdır, bunlar bir avuçturlar, ezersiz" diyen sömürgeci bizi, korkuyla bu alanı terketmeye zorluyorlardı. Ailelerde yaratılan psikoloji de bu yönlüydü ve bunlar da bize, birer "kurbanlık koyun" gözüyle bakmaktadırlar.

Sömürgeci şantaj ve tehditlerini, 1977'de, Haki Yoldaşın olayı

ile siyasal cinayetler düzeyine vardırı. TC ve işbirlikçilerinin bundan sonraki katliam ve suçları bilinmektedir.

PKK'nin bu özgün çıkışına saldırılar sömürgeciğin doğrudan saldırıları ile sınırlı kalmadı, sosyal-şöven akımlar ile reformist yerel milliyetçilik de, tam da bu dönemde sömürgeciğin saldırılarına bir başka cepheden katılarak hareketimize karşı çok yönlü bir cihad başlattılar. Bilindiği gibi, daha 1977'de Aydın GÜL yoldaşın, HK eli ile katledildi olayı vardır. Bu akımlar daha sonraki yıllarda PKK'ye yönelik saldırılarını çok daha geniş boyutlarda sürdürdüler ve daha pek çok maddi ve manevi cinayeti işlediler.

Evete, açık ki bu gelişmeler son derece anlamlıydı. Bu güçler tüm bu saldırılarını şu iddialara dayanıyor ve bu amaçlarını gerçekleştirirken istiyorlardı: Sömürgeci, "onlarca yıldan beridir üstünü betonlayıp, dünyaya da hallettiğini kabul ettirdiği bir sorunu, siz hangi cüretle yeniden gündeme getirebilirsiniz? Bu betonun çatlaması size hayat olanığı sunamaz, çok kötü bir yanlış içindedir. Bu yanlışın üstünüze bir ton beton daha döküp, varlığınıza daha derinlere gömerek size ispatlayacağız" diyor.

Sosyal-şöven ve teslimiyetçi küçük-burjuva yerel akımların ise, farklı biçimde de dile getirilecek, ortak düşünce ve amaçları şuydu: "Kürdistan'daki mevcut en büyük tehlike PKK adıyla şekillenen bu yeni akım ve gücü, PKK'ileri, Kürdistan adına yola çıktıklarını söylesele de, insan iradesini zorlayarak halkı uçurum kenarına getirmekte, onu sosyal çevresinden, eğlence ve zevklerinden uzaklaştırarak sosyal bir yaşama zorlamakta, çoluk-cocuklarını ise, elleire silah vererek sağa-sola dağıtmakta ve böylece Kürdistan'da yaşamı cehenneme çevirmektedirler. Dolayısıyla Kürdistan'da mevcut en tehlikeli olay PKK'nin ortaya çıkışıdır." Bilinmektedir ki, bunların bir kısmı, kendilerini tutamayarak Hareketimize "Kürdistan'ın faşistleri" ve Parti önderimiz de "Doğunun Türkiye" bile dediler. Devletin resmi sözcülerinden Aydinlik, HK, ve Özgürlük Yolu'na kadar uzanan saldırı hattında, bu konuda adeta ortak bir literatür oluşmuştu ve bu literatürde PKK, "eşkiya çetesi", "provokasyon hareketi" diye anılmaktaydı.

PKK, tüm bu saldırılara, ağır kayıplarına da olsa başarıyla karşı koydu. Ama, bunun tüm mensupları nezdinde aynı ruh ve bilince gerçekleştirebiliş söylemek güçtür. Mücadeleye her yerleriyle katılmamış, onu tüm yönleriyle kavrayıp özümsememiş küçük-burjuva kökenli ya da geri unsurlar bu çok yönlü saldırılar karşısında bocaladılar ve tereddüt düştüler.

Bunlar, ister itiraf etsinler ister etmesinler, "acaba biz gerçekten neyle oynadığımızı bilmiyen bir güç müyüz? Biz bu kadar ağır bir yük kaldırabilir miyiz? Durum bu kadar karışık ve ne olacağı da belli olmadığına göre, işlere fazla sızı sarılmamızın gereği var mıdır?" vb. gibi düşüncelere kapıldılar.

Nesnel etkenler yanında bu eğilimin gelişmesine yolaçan diğer bir etken de şüphesiz ki dönemin zorluklarıdır. Dönem böyle bir yapıyı sürekli tahrik etmekte ve ona sayısız malzeme ve mazeret sunmaktadır.

Partimizin tecrübesizliği ve henüz güçlü bir devrimci mücadele döneminin başlatılmaması olması da bu eğilimi besleyen ve tutucu kılan bir diğer etkenidir.

Ama bu eğilime kaynaklık eden dış (subjektif) etkenlerin başında, gerek dışta ve gerekse içte; Parti düşmanları ve yıkıcılarının bu eğilime kol-kanat getirmesi ve onu

tahrik etmesi gelmektedir. Son provokasyon hareketinde açıkça ortaya konulduğu gibi, yıkıcılık bu yapıyı Partiyeye karşı ayaklanmaya çağırmakta ve onu örgütlemeye çalışmaktadır.

Parti yıkıcılığı Hareketimiz içindeki coşkulu yapıya ve devrimci eğilime en sert darbeleri indirirken, durgunluğa ve geriliğe övgüler dizi-miş ve onlara dolaylı ya da dolaysız olarak şu düşünceleri telkin etmiştir: "PKK sizi anlamsız bir şeyin içinde tüketiyor, o nedenle direniş falan deyip, pratiğe hesapsızca atılan Partinin size önerdiklerini çıkarlarınıza göre değerlendirin, aklınızı kullanın ve işleri ağırda alın; sosyal yaşantınızı geliştirin, zor günlerin geçmesini bekleyin, ve biraz kendinizi ön plana çıkarın; iradeniz Parti tarafından oldukça zorlanıyor, oysa bu, insan tabiatına aykırı bir şeydir; direniş direniş diyerek nereye varacaksınız? Biraz gerçekçi olun; biraz da ananızı, babanızı düşünün ve onlara layık olun; evlerimizde rahat bir yaşam sürdürüyorduk, fakat bunları yaşamamızın üzerine bir karabasan gibi köktüler" vb. vb.

Evete, ister Parti içinde, isterse dışında, Parti düşmanları ve yıkıcıları bu düşünceleri güçlerini yettiği oranda işlediler. Şüphesiz ki, bu yıkıcı güçlerin amaçları bakımından anlaşılır bir şeydir, fakat garip olan, Parti içindeki bir kısım unsurların buna kulak kabartmasıdır. Acı bir gerçek ki, bu bir kısım unsurlar, "yüzde yüz Kemalizm patentini" bu iddia ve çağrılara kulak kabartmaktan kalmadılar, bunlara taraftar durumuna da geldiler. Bunlar, apaçık parti yıkıcılarını "parti kurtarıcıları" olarak adlandırmaya başladılar. Peki bu neyle izah edilmelidir? Parti yıkıcılarının ve durgunluk teorisi sahiplerinin, humurlarında dile getirdikleri sahte gerekçelere biz de kulak kabartmayacak, bunları ister nesnel gerçekler, ister düşmanın durumu ve isterse Hareketimize ait gerekçelerinin, mevcut gerçeklik karşısındaki dayanıksızlığını, yüzlerine açıkça haykırmak zorundayız.

Bir kez, bu güçlerin, özellikle dönemin zorlukları ve düşmanın güçlüğüne yönelik direkt ve dolaylı iddialar, çıkardıkları sonuçlar bakımından tamamen asılsız ve ardiyetlidir. Bunların, sömürgeciğin 12 Eylül faşizmi ile kendini yenilediği, daha da uyanıldığı ve taze kan aldığı biçimindeki iddialar, kendi teslimiyetçiliklerini ve kaçkınlıklarını meşru göstermek çabalarının bir ürünüdür. Yoksa Türk sömürgeciliği ve kemalist diktatörlük bugün, tarihinin en zayıf dönemini yaşamaktadır, teşhir ve tecrit olmuştur ve salt kaba kuvvetle ayakta durmaktadır.

İkincisi; Kürdistan halkı tarihinin en güçlü eylemine omuz verecek bir noktadadır. Bunları güçlü tezlerle kanıtlamaya gerek yoktur. Halkın arasında biraz dolaşınlar bunu rahatlıkla görebilmekteyiz. Halkımız, bugün gerçekten de, birçok Parti kadrosunu geride bırakan bir eylemlilik talebi içindedir ve böyle bir eylemi omuzlamak için, tüm azim, kararlılık ve cesaretini ortaya koymuş bulunmaktadır.

Üçüncüsü ve en önemlisi de; Partimiz, geçmişte attığı tarihi adımlar yanında, günümüzde de büyük bir devrimci eylem başlatmış ve geliştirmek için gerekli bir çok kuvveti biriktirmiş ve bunu tüm devrimci güçlerin emrine vermiştir. Bunun geleceğimizin yaratılmasındaki büyük anlamı ve yüceliği, devrim davası olan herkes için son derece açıktır.

Evete, bunlar da açığa çıkmış gerçekler olduğuna göre, parti içindeki sağ belirtirlerin maddi temelinin daha başka yerde aramak ve daha derinliğine kavramak gerekir.

Durumu yeterince kavramamış

ve önemini gereği gibi bilince çıkar-ması olan bir kısım yoldaşlar sorunu abarttığımızı, söz konusu belirtirlerin, bir eğilim olarak (ideolojik, politik ve pratik olarak sistemli bir bütüne ulaşmış olması anlamında) ortaya çıktıklarını ileri sürerek, bunların "olağan yetersizlik ve hatalar" olarak görülmesi gerektiğini düşünebilirler. Ama biz bu kamda değiliz. Özelliklerini yukarıda çok genel olsa da belirttik, Partimizi çeşitli sorunlarla yüzüye getiren ve onu sürekli olarak kösteklemeye çalışan saflarımızdaki sağ belirtirler, en başta bu tür belirtirleri taşıyan unsurların iddia ettikleri gibi bireysel, kendine has özelliklerle izah edilebilecek bir olgu değildir. Stalin, SBKP-Bolşevik içindeki sağ eğilimi benzer özelliklerle tanımlayıp, eğilimin özünü ve kaynaklandığı objektif etkenleri görmeyenleri eleştirirken şöyle diyor:

"Öyle sanıyorum ki yoldaşlar, bizi düşündürüp duran sağ sapma sorununu çözümlenemeyen için ufak ayrıntılar, kişisel etkenleri vb. bir yana bırakmak gerekir. Partimiz içinde bir sağ tehlike bir oportünist tehlike var mıdır? Böyle bir tehlikeyi kolaylaştıran nesnel koşullar var mıdır? Bugün karışmaya çıkan sorunlar bunlardır. Ne var ki eğer biz bu sorunu onun içinde topaklanma ve onun özünü anlamamızı engelleyen bütün bu ufak ayrıntılarla ve yanlı olarak anlamamızı engelleyen bütün bu ufak ayrıntılarla, yabancı öğelerden ayıklayıp açığa çıkarmazsak, sorunu da çözümlenemeyiz."

Zopolski sağ sapma sorununun benlenmedi bir sorun olduğunu inanmakta haklı değil. O, burada herşeyin, sağ sapma içinde olmadığını, kişisel kaugalar, tezuir icması, kişisel entrikalar içinde vb. bulunduğunu öne sürüyor. Bir an için kabul edelim ki, tezvirler, kişisel entrikalar, herhangi bir başka mücadelede olduğu gibi burada da belli bir rol oynuyor. Ama, herşeyi tezvirle açıklamak istemek ve onların gerisinde sorunun özünü görmemek, doğru yoldan, marksist yoldan ayrılmak demektir..." (Lenin'in Sorunları, Stalin)

Parti ve mücadele gerçekliğimiz ve özellikle de son provokasyon hareketinin Partimize dayattığı tasfiyecilik gözünüze getirildiğinde; Şahin-Yıldırım, Semir provokasyonunun da açıkça ortaya koyduğu gibi düşman, PKK saflarında sağ bir eğilimi hortlatma ve hatta onu Partiyeye hakim kılma çabasına boşuna girişmedi. Yine gerek düşman, gerekçe dışımızdaki uzlaşmacı, teslimiyetçi sağ güçler, PKK içindeki bu belirtirle boşuna umut bağlamadılar. Düşmanın, Semir provokatörüne eliyle, bu belirtirle malul unsurlara yaptığı çağrılar hatırlanrsa, henüz örgütlenememiş ve oldukça sekiliz vaziyette de olsa, içimizdeki sağcılığın son derece ciddi bir tehlike olarak görülüp, kaynaklarının maddi temelinin açığa çıkarılması ve bunun zaman geçirilmeden tasfiyesi için gerekli herşeyin yapılması zorunludur.

PKK içindeki sağcılığın, henüz kendi teorilerini ve politikalarını bulamadığı ve henüz örgütlenme araçlarını yaratamadığı doğrudur. Dışımızdaki sağ bile uluslararası gericiğin doğrudan veya dolaylı bir yükün desteğine rağmen, bun günümüzde dek henüz yeterince başlamış değildir. Bu eğilimin Kürdistan devriminin doğası gereği ülkemizde başarı şansının son derece zayıf olması nedeniyle, özellikle proletarya partisi saflarında ideolojik politik bir güç haline gelmesi bu parti ve devrimci eğilim imha edilmeden olanaksızdır. Saflarımızdaki sağcılığın temsilcileri proletaryanın örgütleyiciliği, eylemciliği ve her bakımdan üstünlüğü karşısında ezilmektedirler. Ama, tüm bu gerçeklerle birlikte bunlar, azınlıkta da olsa, saflarımız-

daki küçük-burjuvaziyi temsil etmektedirler.

Ulusal ve sosyal kuruluşun bir mücadelede son derece susamış olan ve hatta artık bu anlamda çoraklaşmaya başladığından sözcüğümlerimiz Kürdistan topraklarında Hareketimizin önderliğinde gelişen bu mücadele, çok kısa sürede büyük bir kitle hareketi haline aldı. Böyle bir ortamda ortaya koyduğu gibi, bunlar; ortada somurgencilik ve yerel gericilikten gördüğü zarar yüzünden, öfkeyle mücadeleye atılan bir kısım küçük-burjuvalar daha çok güncel amaç ve istemler uğruna, Hareketimizin yükselen karakterine ve o dönemde nispeten rahat koşullarına bakarak, hesapsızca öne atıldılar. Fakat Marx'ın ünlü tanımında ortaya koyduğu gibi, bunlar; "daima kazanılan birlikte olduklarından" zor koşullar gelip çıktığında ve 12 Eylül faşizmi, somurgencilik biraz bastırıldığında umutsuzluğa ve inançsızlığa kapılarak, erkenden geriye çekilmeğe çalıştılar. Hele hele sınıf intiharından geçmeleri gereken şartlarda artık daha fazla ileri gidemeyceklerini açıkça ortaya koydular.

Parti saflarındaki sağ eğilimin temsilcileri, doğal olarak desifre olmuş Parti dışı sağ'a pek bulaşmak istememektedirler. Bunlar arasında, kendini dışa vurmuş sağla, elçileri göndererek ya da bizzat başvurarak uzlaşmak isteyenler ve hatta onlara sığınanlar da çıkmadı değil; ama bunlar Partinin kattığı gelişme karşısında partizindeki sağ eğilimin bir hiç olduğunu çok iyi gördüklerinden, büyük çoğunlukla ondan uzak durmaya çalışmakta, ya da böyle görünmeye özen göstermektedirler.

Bunlar daha çok "acaba bir küçük-burjuva devrimciliği tutturabilir miyim?", "PKK'yi bu konuda kullanabilir miyim?" hesabı içinde-diler. PKK içinde kalıp, Parti emekçilerinin ve proleter devrimcilerin sırtından ve de Partinin her alanındaki olanaklarından yararlanarak, kendilerini "gelecek günlerin küçük-burjuva devrimci PKK'sine" saklamaya(!) çalışmaktadırlar. Elbetki bunlar bu emellerini yükselen bir PKK içinde gerçekleştirmezler. Onlar çeşitli belirtiler halinde bulunan taşkınlara sağ hastalıkları, bir eğilime (sapmaya) dönüş-türmek için, PKK'nin darboğazlarına karşı karşıya kalmışın beklemektedirler.

Bu eğilim Partimizde ancak böylesi koşullarda örgütlenebilir. Söz konusu durum sadece Partimiz açısından geçerli olan bir gerçek de değildir. Dünya çapındaki belli başlı devrim hareketlerinde de görüldüğü gibi, sağlıcsız hakim bir eğilim haline gelmiş, ancak devrimci hareketin ciddi darboğazlara girmesi ve ağır yenilgiler almaya sonuca mümkün olabilmıştır. Bizdeki sağ eğilim henüz bu denli önemli bir tehlike olmaktan çok uzaktır. Ancak böylesine sapmalar için elverişli zemin yaratıldığı için dikkatle gözlemlenmesi, tasfiye edilmesi yada etkisiz kılınması gerekir.

Parti içindeki sağ belirtilerin gelişmişini mücadelemizin başlan-gıcına kadar uzatmak mümkündür. Hareketimizin daha ilk gelişim dönemi ile birlikte ortaya çıkan "davayı kolayca terk etme", "birkaç ay çalışıp, sonra bırakma" biçimindeki eğilim ve tutumlar, esasta sağ bir eğilim tezahürleridir. Söz konusu dönemde bu tür bir durumla hemen her bölgede karşılaşmış; başlangıçta epey "göz dolduran" ve isimleri halen hatırlarda olan bir kısım unsurlar, böylesi tutumlarla saflardan uzaklaşmışlardı. Bunlar düpedüz küçük-burjuva, ya da feodal kökenli unsurlardı. Mevcut yapılarıyla ne Parti saflarımız, ne de

mücadele alanımız içinde yer almayacaklarını gören bu unsurlar, saflarımız hızla terk ettiler. İdeolojik grup aşaması olan 1973'ten 1977'ye kadar Hareketimiz bu tipten epey insanla tanıştı. 1977-79 yılları arasında devrimci mücadelenin koşulları ve Parti çalışmalarını giderek ağırlaştığından, saflarımızdaki sağ belirtiler, kendisini yaygın bir "geri çekilme" biçiminde gösterdi. Bu da, hemen her bölgede gözlemlenebilen bir oluydu. Özellikle 1979-80'lerde açık kaçma biçiminde görülen bu geri çekilme eğilimi içinde, yine bilinen, tamnan epey unsur ve isim vardır.

Bu dönemde, içimizdeki sağcılık kendisini dışarda bu biçimde açığa vururken; haphisanelerde de açık teslimiyetçilik biçiminde şekillendi. Şahin dönengi önderliğindeki ihanet akımı, çeşitli yöntemlerle bunlardan epey kişiyi biraraya getirmeyi başardı ve hatta sadece bunlardan oluşan koşullar oluşturuldu. Bunlardan çoğu daha sonra "ihanet akımı ile sonuna dek yürümeye karşı çıkararak, bir kısmı "Partiye ve mücadeleye zarar vermemek", diğer bir kısmı ise direniş katılmayolunu seçtiler. Ama buna rağmen, belirtmek gerekir ki, bunlar taşkınlara sağ olumsuzluklardan ötürü genel anlamda Partiyi çok zarar verdiler. Ve açık ki ona sahip çıkmadılar.

Bu dönemde haphisane ve dışarda ortaya çıkan bu açık geri çekilme yanında, daha örtülü bir diğer kaçış ve geri çekilme biçimi de, 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte Parti saflarındaki bazı unsurların işleri "oluruna" bakarak ya da tamamen bir kenara iterek canlarını kurtarma telaşı içine düşmeleri-ydi. Bunların çoğu, mücadelenin en zor döneminde Partinin tamamen güç biriktirme ve mücadele amacıyla yönlendiği yurtdışındaki alanlara, bu en soysuz kaçış olan canlarını kurtarma amacıyla yönel-diler. Bir kısmı daha kişisla beraber, "Partinin" devrimi garantiye alması amaç ve çabalarına rağmen kendi yaşamlarını garantiye alma amaçlarını açıkça dile getirdiler. Diğer bir kısmı ise, bu amaçlarını, Partinin yurtdışında tüm ihtimam ile sürdürdüğü çaba ve desteğine rağmen, kendini geliştirmekte ve eğitmekte ısrar ederek ve işleri durgunlaştırarak ortaya koydular. Bunlar dönem zorluklarını ve yurtdışı koşullarını esnek, özenli ve dikkatli ele alınması zorunlu özelliklerini istismar ederek, bu amaçlarını gerçekleştirmeğe çalıştılar. Bunu Partiyeye kabul ettire-meyeceklerini gören bir kısım düpedüz kaçarak, şu ya da bu güce sığınıp, kişisel yaşamlarını kur-tarma yoluna gittiler, ihtimamla eğitilen daha az hastalıklı diğer bir kesimi düzeldiler, her ikisini de beceremeyen diğer bir kesimi ise, işleri ve kendini tamamen koy-verme gibi, bir tutumla bu olumsuz belirtileri göstermeye devam ettirdiler. Bunlar sözde PKK'li görünen, ama öзде onunla uzak yakın bir alakaları kalmamış olan unsurlardır.

Bu belirtilerin gelecek için arzet-tiği tehlike ve eğer tedavi edilmez-se yolaçağı olumsuz sonuçlar nelerdir? Parti içindeki ve dışındaki yıkıcılara hangi malzemeleri sunmaktadırlar? Partinin olumlu yönde gelişmesini önüne hangi engeller dikmektedirler? Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, sağ belirtilerle malül olanlar, düşmanın yenilebileceğini ve direnişin zafer kazanacağını lafta kabul etmelerine karşın, öзде buna inanmamaktadırlar. Bu yüzden de geleceğe karşı karamsar ve kayıtsızdılar, geleceğin güçlü ya-ratılabilmesine dair inançları za-yıftır. Bu nedenle de pratik adımları çok gevşek ve istikrarsızdır. Planlama ve diğer örgütlenmeden yok-sundurlar ve geleceğe hükmetmede

oldukça güçsüzdürler.

Halkın engin gücüne, Partinin güç kaynağı olduğuna, siyasal çiz-ginin yaratıcı özelliklerine inan-mama, inanılsa bile onu hayata geçirmede yetersiz kalma biçiminde kendini ortaya koyan saflarımızdaki mevcut olumsuzluğu, varlığını tehdit eden yakın bir tehlike değil, ama Partiyi içten kemirerek, sağ bir eğilime zemin hazırladığını, düşman güçlere malzeme sun-duğu ve parti olanaklarını heder edip, onu yönlendiği için, daha çok geleceği (turalı) gelişmelerle olduğu gibi, daha büyük zorluklarla da yüklü olan) tehdit eden en tehlikeli bir sağcılık olarak değerlendirmek gerekir.

Özelliklerini saydığımız belirtiler, daha önce ifade ettiğimiz gibi, kişisel özellikler ya da salt nesnel etkenlerle izah edilemezler. Kaldı ki PKK'nin daha çok da önder şehitlerinin şahsında sonlanmış kolektif ruhunu temsil etme ve buna ulaşma yerine, bunlara dayanarak zayıflayan bir çok belirtilerini, gelişmemenin ve PKK içinde "kişiyi özgü" devrimciliği sürdürmenin gerekçesi olarak koymak en az yıkıcılık kadar tehlikeli bir durum-du. Bunu da kapsayan, Parti içine-deki olumsuzlukları tehlikeli sağ belirtiler olarak değerlendirmek ve bunun etkisi altında kalan ne kadar çevre ve kişi varsa, bunların sağ hastalıklarla malül olduklarını belirtmek zorunludur.

Söz konusu sağ belirtilerini, Partimizi karşı karşıya bıraktığı tehlike ve sorunların başında gelen düşman müdahalelerine zemin hazırlama, buna olanak ve malzeme sunma özelliklerini, sorunun öneminden ötürü biraz daha yakından görmek gerekir.

Daha önce de dolaylı olarak belirttiğimiz gibi, Partimizin her renkten düşmanları, Hareketimizin mevcut darbogazi bu yapıyla geçemeyeceğini inanarak, Partiyi tasfiye etmekte, bu eğilimden medet ummakta ve ona umut bağlamaktadırlar. O nedenle de çağrı üzerine çağrı yayımlayarak bu yapıyı ayak-landırmaya çalışmaktadırlar. Parti yıkıcıları ailelerine seslenerek "çocuklarımızı kurtarın" derken, bu tip unsurların kendilerine de PKK denilen şeyi terk edin, eğer bunu fay-dasız görürsünüz, onu ilmlilaştırın, direniş adimlarını zayıflatın; zavalıllar gibi otorite altına alının-dı, kandırılmış, vazgeçin" çağrı-ları yapmaktadırlar. Bunlara göre "aslında PKK'ye bu sağcılar hakim olmalıdır" ve bunlar "eğer biraz zorlarsanız ve bir-iki çağrı yaparsanız" bu yapıyı Partiyeye karşı isyana kaldıracaklarını ve böylece Partiyi dağıtacaklarını düşünmekte-diler.

Elbetki Parti düşmanları, ken-dilerini, bunları düşünüp tasarla-makla sınırlamadılar. Beklentile-rini gerçekleştirme için bu yapıya yönelik ilginç yöntemler uyguladı- ve yine ilginç çağrılarda bulundular. Partimiz içindeki olumsuz ve yetersiz yapıyı ciddi bir gözleme tabi tutarak, denebilir ki hemen her unsur kendi yetmezlik, zaaf ve özellikleri temelinde bazı istem ve beklentilerle Partiyeye karşı harekete geçirmeye çalışan Parti düşman-ları, bir yandan bu tür unsurlara çoğu geri sorunlar çıkartarak hareketi uğraştırmaya ve oyalama-yaya çalışırken; diğer yandan önüne koyduğu "Partiyi direnişin vazgeçirmez, olmazsa tasfiye etme" görevi için, bu olumsuz yapıya meşruyet kazandıran ve onu "isyana" kaldırmaya çalışan teorik malzemeler oluşturup yayma faa-liyetlerine giriştiler. Onlar tüm faaliyet planları ve uygulamaya ko-tulurken, "maceracı" (sonuç alama-yacakları bir işe girişmek anlamında) bir yapılaşımın çok, bu olumsuz yapıdan sonuç alacak-larına inanarak sistimli bir bi-

çimde çalıştılar. Bunların, Parti-mizdeki direnişçi, gelişkin ve uyan-ık ögelere değil de Partimiz i-çerisindeki gelişmemiş, tortu ve zor dönemde işleri sırtüstü bırakacak olan kesime seslenmeleri bunu kanıtlar. Ayrıca sözkonusu kesimin de yine gelebilecek bazı olumlu özelliklerini değil de, daha çok zayıf ve yetersiz yanlarını işlemeleri; onları direnişe karşı, teslimiyete; örgütlülüğe karşı örgütsüzlüğe sev-kimleri yine böylesi sistimli ve sonuç alıcı bir çabanın ürünüdür.

Parti düşmanlarının amacı, O'nu, bu tür unsurları harekete geçirecek sağa çekmeyi başarmaktı. Nitekim zindanlarda, bu platform, Şahin ve Yıldırım hainleri önderliğinde, Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşları ve Onların şahsında da Partimize açıkça dayatıldı. Dışarda da aynı şey, başka biçim-lerde, Partiyeye dayatılmaya çalışıldı. Açık ki Parti düşmanları bu amaç-larını doğrudan ifade ve yöntem-lerle ortaya koymadılar. Bunlar, işe özellikle başlangıçta, ince hile-lerle başladılar. Cezaevlerinde, "PKK bizi bu halimize kabul etsin, yaptıklarımıza ihanet demesin, biz de yine PKK'liyiz diyelim" di-yerek; dışardakiler ise "parti bazı yönleriyle çok seker ve iradeci, demokratik yönüne daha fazla ağırlık vermek gerekir." "Demokratik bir PKK yaratmak istiyoruz" iddia-ları ile amaçlarını gerçekleştirme-yeye çalıştılar. Bugün artık çok iyi bilin-mektedir ki bunların yaratmak iste-dikleri PKK, sağcılığın ve liberalizmin ve tüm olanakları iki günde tüket-menin adidir. Bir başka deyişle Devrimci PKK'yi bitirmenin adidir.

Parti yıkıcılığının bu konuda çok gözlem sahibi olduğu ve daha 1975'lerden başlayarak, Partinin kuruluşu ile de giderek hızlanan sözkonusu sağ eğilimi, Partiyi tasfiye amacıyla örgütlemek için siste-memli bir çaba yürüttüğü bugün artık açıkça bilinmektedir. Dışımızdaki sağ, reformist, tesli-miyetçi güçler de saflarımızdaki sağ belirtileri geliştirmeye ve Partiyeye hakim bir eğilim haline getirmek için yoğun çaba sarfettiler. Gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan solun-daki sağ, uzlaşmacı güçler, bu amaçla saflarımızdaki sözkonusu unsurlara çeşitli çağrılar yaptılar ve fiili destek sağladılar. Bu çağrı-ların başında reformist-uzlaşma-cılığın ülkemizdeki uzmanı Kemal Burak'ın, bir kitapta yaptığı çağrı gelir. Çağrılarını ile bunlar, Partimiz-deki büyük çoğunluğu arkaalardan sürükleyeceklerini sandılar. Her-tü bu, PKK'deki birkaç kökünü ve düşkün tip ile sınırlı kaldığını görünce, PKK'den kaçmaya karşı-lık Avrupa'ya götürmek vb. gibi "ödüller" koyarak bu tip unsurları kaçınılması özendirme-yeye çalıştılar. Nitekim inandırıcılıklarını kanıtla-mak için, bunlardan bir kaçını tüm hazırlıkları ile bir günde "İsveç'e ulaştırma" başarısını gösterdiler.

Evet, bütün bu gerçekler kar-şısında Partimizdeki sağ belirtilerinin fazla tehlikeli bir şey olmadığını söyle-nebilir mi? Açık ki hayır. Eğer Parti özellikle devrimci direniş hat-tını ihtimamla örgütlemeye, pratiğe aktarmazsa, dar boğazları aşamazsa, sözkonusu sağcı belirti-leri karşı yerinde ve zamanında uygun yöntemlerle savaşımı iyi sür-düremeye ve bunlar dışardaki mü-tedimlere ile ilişkilerini geliştirme şansı ve başarısına ulaşırlarsa, o zaman elbette ki ciddi bir tehlike haline gelecektir. Eğer, özellikle parti yıkıcılığı yaşamış olsaydı bun-lar diğer etkenlerin de birleşmesiyle giderek örgütlenebilir, kendilerine uygun bir PKK eleştirisi geliştire-rek, hedefe oldukça yaklaşabi-lerlerdi. Ancak tüm bu etkenler Partimizin devrimci kararlılıkla yürüt-tüğü çok çeşitli mücadelelerle bir araya gelemediği için bu belirtiler mevcut koşullarda ciddi bir ideo-

lojik ve politik tehlike olarak geliş-me-z. Gelişmesi için sözü edilen öz-gün koşullar ya da etkenlerin birleş-mesi ve elverişli hale gelmesi gere-kir. Bunlar, amaçlarını gerçekleşt-irmek için özellikle direniş hat-tı-mızın kesin iflasını beklemektedirler.

Ancak, şimdi gelececek bir tehlike değildir, veya öyle olmaktan uzaktır diye, tehlikenin öneminin küçüm-senmemesi gerekir. Sağın asıl zar-arları kendisini şu noktada gös-termektedir; PKK'nin gerçekleştir-diği tarihi hamle, yani PKK'nin şanlı geçişine soysuz, yetersiz ve du-yarsız yaklaşma; yürütülen gün-lük pratiğe güçlü bir biçimde katıl-mama; geleceğe umutla bakmama, ya da bu konuda umutsuzluğa yayma. Zararları yanında bu eğilim, direnişin rahatsız olma konumunu dolaylı biçimlerde göstermesi, açık savasılması, merçte, yığıtçe orta-ya çıkması ve dolayısı ile birçok kişilerin bunu kavrayama-ması nedenleriyle son derece teh-likeli bir durum da yaratmaktadır. Ayrıca birçok kişinin, bu konuda, bu belirtilerin etkisi altında ya da buna tam olanın kendisiyle ve çevresiy-le savasılması da önemli bir tehlike arz etmektedir. Hemen belirtmek gerekir ki, sağ belirtilerini, ilkelikle, amatörlikle ve nesnel orantımla sıkı bir ilişkisi vardır. Bunlarla savas-mamaktan ötürü de Parti faaliyet-leri önemli zararlar görmekte ve tehlikelerle karşılaşmaktadır. Öze-likle amatörlikle savasarak, ken-dini profesyonel devrimci haline getirmemek; bu konuda eğitiminin tamamlanamaması, dolayısıyla gele-ceğin üzerine dönem özellikleri-yle uygun bir biçimde yürüye-memek; bir kapalılık ve izahsızlık içinde bulunmak; köklü bir özeleş-tiriye yönelmemek Partimizin pro-fesyonelleşmesini engelleydiği için ciddi bir tehlike olarak başgöster-mektedirler. Evet, saflarımızdaki sağcılık açık bir fraksiyon haline gelebilmiş değil, açık ve cepheden saldırmıyor ama; olumsuz bir çok belirtiyi Partide canlı tutmak iste-diği için tehlike arz ediyor. O halde tüm bu belirtiler ve buna kaynaklık eden etkenlerle ciddi biçimde sava-dılması gerektirir. Eğer şanlı bir gelecek yaratmak istiyorsak bu ayak bağlarından kurtulmam gerek-ir. Bunda tereddüt düşmek Partiyi her bakımdan zayıf düşürecektir. Çünkü bu belirtilerin varlığını sür-dürmesi düşmana umut veriyor, parti yıkıcılına olanak sunuyor, düşü-mizdeki her türlü sağ ve her türlü sosyal-sovnen, burjuva kuyruk-çu hareketlere cesaret veriyor; Türkiye ve Kürdistan devrimlerine yönelmememiz gerektiğine dair sahte gerekçeler yaratıyor. Evet, bu belirtiler ve eğilimlerin üzerine bu atılan yürümler, bu açıdan işi bitirilmelidir. O halde zararlarını ve tehlikesini bu denli belirlettirmiş bu sağ belirtilerinin üzerine nasıl gidilecektir? Buna karşı mücadelede han-gi tavır takınılacak, yöntem ve ted-birler ne olacaktır?

Herşeyden önce, tehlikeyi yeni-den belirtmek, ortaya koymak, bu tutum ve davranış veya bu belirtileri iyice açıkça çıkarmak ve teşhir etmek; ardından da bunların, öz-lüce giderilmesi gerektiği konusunda çağrı yapmak gerekir. Bu tür belirti-leri taşımamız ya da geliştirmenin kabul edilemezliğini açıkça belirt-mek gerekir. Bu açıklama bilince çıkarılıp tamamlandıktan sonra bazılarına eğitime, iknaya ve bazı-larına ise uygun örgütlenmeye ken-dilerini yenilemeleri için uygun tedbirler altında gereken fırsat ve-rilmelidir. (Yani sıradan bir yurt-sever olmaktan tutulmuş sıradan bir partili olmaya kadar uygun yöntem-lerle ve onu örgütlendirerek yard-ımcı olunmalı.) Ama tüm bunlara rağmen, ayak dizenler, işleri geri-letirken kesinlikle etkisiz duruma

Karakoçan'ın Yeniden İşgali Sömürgecilere Pahalya Maloldu: 8 Ölü, 9 Yaralı!

Baştafı 1. sayfada

geci güçler, yerine göre 30 ar, 40 ar, 50'er sayıdaki birliklerle aynı tarihte alanın dağıtımını, taşınmasını aramaya başladılar. Daha operasyonun ilk gününde "devrimcileri barındırıyor, onlara yardım ediyorsunuz" diye geniş bir tutuklama kampanyasına giriştiler. Tutukladıkları suçsuz günahsız halktan yüzlerce masum insanı il ve ilçe merkezlerine götürürlerken, başta devrimci çevrelerin olduğu köyler olmak üzere çoğu köyleri işkence merkezi haline getirdiler.

Operasyonun üçüncü gününde Karakoçan'ın ilçe merkezinde yaklaşık olarak 10 km. uzaklığındaki Çille dağında yeni yağın kardan faydalanarak bir izi takip edip, dağda kalan bir grup devrimciyi çembere almak isteyen sömürgeci kolluk kuvvetleri ile devrimciler arasında çatışma çıktı. İzi takip eden sömürgeci güçlerin büyük sayı farkına karşı, izlerini takip edilerek çembere alındıklarını fark eden devrimciler, hiç zaman kaybetmeden serinkanlı bir şekilde toparlanıp, "teslim ol" çağrılarına karşılık, açtıkları ateşle cevap vererek girdikleri çatışmada, ilk etapta birliğin komutanını ve ardından da kendilerine isabetli ateş etmekte olan iki eri öldürüp, diğerlerini de geri püskürttü. Çatışma alanında hiçbir ipucu bırakmadan uzaklaşmış ve izlerini ustalıkla kaybetmeyi başarmışlardır. Gündüz öğlen saatlerine doğru yarım saati aşkın bir süre devam eden çatışmada silah seslerinin çevrede işitilmesi üzerine, ilçe genelinde operasyonu sürdürmekte olan tüm birlikler, çatışmanın çıktığı dağa koştuğu gibi çevre il ve ilçelerden de takviye birlikleri istenmiştir. Binlerce askerle çatışmanın çıktığı dağı abluğa altına almaya giden sömürgecilerin kapıldığı panik yüzünden yolun iki ayrı yerinde meydana gelen trafik kazasında toplam 5 asker ölüyor, 9'u da yaralanmıştır. Böylece ikinci bir darbeyi de aynı anda yaşayan sömürgeciler, tam bir yenilgi almışlar ve can korkusunun verdiği telaşa komutanından erine kadar moralieri sifra imiştir. Her şey gündüz ve halkın gözleri önünde cereyan ediyordu. Hiçbir şey gizlenemezdi. Onlar için geriye sayı olarak küçük devrimci bir grup karşısında sayıları binlere varan ordunun başarısızlığı kabul etmek kalmıştı. Zaten sömürgecilerin her davranışı, böyle psikolojiyi bir yapıyı yansıtıyordu.

Alanda bir daha devrimcilerin izlerine rastlamayan sömürgeci güçler, intikamlarını almak amacıyla suçsuz ve savunmasız insanlara yöneldiler. Tüm köy ilkokullarını boşaltarak getirdikleri askeri birlikleri yerleştirdiler. Her ne vesile ile olursa olsun köylülerin dağa çıkmasını yasaklayarak aksi durumda vuracaklarını söyleyen sömürgeciler, köylere giriş-çıkışları da gündüz olmak koşuluyla izne tabi tuttular. Son on günde yaşamın büyük oranda durdurulduğu Karakoçan'da, bu durum daha ne kadar devam edeceği ve gerek çatışma öncesi ve gerekse çatışma sonrası tutuklanan yüzlerce masum insanın akıbetleri hakkında hiçbir bilgi alınmamaktadır.

On günü aşkın süreden beri devam eden operasyonun, faşist Türk sömürgecilerinin uygulamalarının niteliğine ve kapsamına burada detaylı olarak değinmeye gerek görmüyoruz. Çünkü, tek tek komralardan küçük mezralara kadar basılarak didik didik arananın bir tek yerleşim merkezi engel görülmez. Yine daha operasyonun ilk gününde birçok işkence aracının bazı köylere götürüldüğü dikkate alınrsa, cereyan eden olayların ardından yapılan

işkence boyutunu tahmin etmenin pek de zor olmadığını sanıyoruz. Bu nedenle de basılan yerleşim merkezi ve uygulamaları maruz kalan insan sayısını belirlemenin bir anlamı olmadığını söylüyoruz. İşkence metodları konusunda ise, öteden beri uygulanan kaba dayak ve aşağılayıcı tavırlara ek olarak, getirilen işkence araçları ile şimdiye kadar kapalı yerlerde kullandıkları ince metodların açık ve kırsal kesimde uygulanmasıdır. Buna rağmen sayı vermek gerekirse, koma halinde doktora kaldırılan insan sayısı belirtilebilir.

Aynı tarzda olmasa bile benzer biçimdeki operasyonların yoremiz Karakoçan'da yılda birkaç kez yada daha doğrusu her mevsim koşullarında tekrarlanarak yapılması nedeniyle, akla gelen neden başka bir yer değil de Karakoçan? sorusunu kısaca da olsa yanıtlamanın daha yararlı olacağı anlayışıyla bazı özelliklerine değinmeye çalışacağız.

Aradık Peri suyunu rağmen, sosyal ilişkilerinin ilçe merkezinde yoğunlaştığı dolayısıyla Karakoçan'ın doğal bir parçası olan Mazgirt, Nazimiyi, Kiği ve hatta Palu'nun bazı kesimlerini hesaba katmasa bile, küçük bir kasaba olan Karakoçan, mezarlarıyla birlikte yüzü aşkın yerleşim merkezini kapsamaktadır. Tarım ve hayvancılığın temel geçim kaynağı olduğu yöremizde oldukça elverişli araziye sahip olmasına rağmen, coğrafik arazinin nüfus yoğunluğuna oranla dar olması nedeniyle temel ihtiyaca cevap verecek düzeyde değildir. Bu da yöre halkını erkenden bazı arayışlar içine itmştir. Daha 1960'larda, yakın alanlarda yapılan yol, tünel, köprü gibi işlerde mevsimlik işçilik yaparak sağladıkları yan gelirle geçimini sağlayan yöre halkı, daha sonra bir bütün olarak bağlarını kesmemek koşuluyla, Elazığ'dan İstanbul-İzmir'e kadar çeşitli metropol kentlere dağılmış durumda kalmışlardır. Fakat yaşam koşullarının her geçen gün daha da kötüleşmesi, nüfus potansiyelinin hızla artması, halkı daha ciddi arayışlar içine itmştir. Ama bu kez yalnızca metropol kentlere değil, her türlü bağıni koparmaya pahasına da olsa Afrika'dan Avrupa'ya kadar değişik ülkelere serpilme durumunda bırakılmışlardır. Böylece yaşam için her kapıyı çalma yoremizin halkına çok erkenden nasip olmuştur.

Halkın sosyal, siyasal, yaşamını, bu el kapılarında ömür çürütenlerden ayrı ele almak hiç mi hiç mümkün değildir. Bir yandan işsizlik hüküm sürerken, diğer yandan yüzlerce hatta binlerce km. yurdundan uzak alanlarda çalıştığı en tortu işlerde yıpranarak emeğinin karşılığını alamayışı ve horlanması, yurt, aile ve bir arada yaşama özlemi ile birleşince içinde bulunduğu kötü yaşam koşullarının nedenini farketmekte pek gecikmemiştir. Palu-Genç-Hani ve daha sonra ise Dersim isyanlarında yakından etkilenmesi, çeşitli düzeylerde olanaklarını isyancı güçlere sunması nedenlerinden ötürü tüm çabalara rağmen, milli duyguların bir bütünüyle yok edilemediği bir alandır.

Karakoçan halkı, suni, alevi olmak üzere, farklı mezheplere bağlı ve Zaza, Kurmanc olmak üzere, Kürtçenin değişik lehçelerini konuşur. Ama mezhep farklılığı, düşmanın birçok çabasına rağmen, hiçbir tarihte halkı birbirinden ayıran set durumuna gelmemiş, dil ayrımı anlaşılabilmenin önünde engel teşkil etmemiştir. Aynı yaşam koşulları, karşılıklı saygı temelinde halkı kaynaştırmıştır.

İşte, gerek halkın sınıf konumu

ve gittiği alanların etkisiyle erkenden sınıf bilincine erişmesi, gerek milli duyguların tümden yok edilememesi, gerekse sömürgecilerin burada açtıkları asimilasyon yuvalarında yoğun bir aydın tabakanın şekillenmesinden ötürü daha 1970'li yılların ortalarına doğru Kürdistan'da ideolojik alanda şekillenmeye başlayan bağımsızlık Hareketiminden etkilenmemesi mümkün değildi. Nitekim, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi daha nüve halinde olmasına rağmen, aynı yıllarda etkisini yörede hissettirmek pek de gecikmedi. Özellikle gençlik tarafından benimsenen bağımsızlık ideolojisi 1977-78 yıllarında yaygınlık kazandı. Ve, yoremiz, o dönemde sürdürülen ideolojik mücadelenin yoğunlaştığı alanlardan biri durumuna geldi.

PKK'nin doğru ideolojisi karşısında, halkın çıkarlarını yansıtmayan, Kürdistan'a yabancı akımların tutunmasını mümkün olmadığı gibi, halkın yığınları halinde doğru bir ideoloji etrafında kenetlenmesi en doğal gelişmeydi. Ama bir yandan faşist akımların sömürgeci güçlerden aldıkları destekle örgütlenmeye çalıştığı, diğer yandan sosyal-söven çevrelerin alanı kendi kaleleri olarak ilan ettiği bir ortamda etkin bir mücadeleyle girişilmeden kayda

karargâhı durumuna getirildi. Sıradan herkes Apocu gösterilerek, en sadık uşaklarını bile güvenilmez ilan ettiler. İlçe ve ardından köyler basılarak, halk korkunç bir baskıya maruz bırakılırken, haklarında hiçbir bilgi alamadıkları devrimcileri yakalayabilmek için başlarına miltonlar koydular. Kuşatma altına alınmış daracık alanda fakat, en zor koşullar altında her ne pahasına da olsa halkın devrimcileri korumada kendisini siper etmesi, sömürgecilerin seferberliğini boşa çıkararak, kuşku duyan kafaları aynı tonda şaşırttı.

Halkın yakından tanıdığı, bağımsızlık mücadelesinin alanda geliştirilmesinde büyük katkısı olan mücadelenin en değerli komutanlarından Delil Doğan'ın 1980'in sonlarına doğru sömürgeci güçlerle girdiği çatışmada büyük bir kahramanlık sergileyerek şehit düşmesi, yığınları ile sömürgeciler arasındaki çelişkiyi iyice derinleştirmiş ve sömürgecilerle karşı tavırın ne olması gerektiği konusunda en büyük örnek olmuştur. Aynı davanın takipçileri olan Baki Kahraman ve ardından Zeki Yıldız, sömürgeci güçlere karşı koydukları tavır ile Partiyeye yakışır direniş alanda gelenekselleştirerek, doruğa çıkardılar. Yeni doğan çocuklara isimleri veri-

PKK partizanları Kürdistan dağlarının doruklarında.

değer bir gelişmenin sağlanamayacağı da açıktı. Nitekim faşist akımların sivri beyinlerine vurulan darbelerle gerici yapı dağıtıldığı ve yoğunlaştırılan ideolojik mücadele ile sosyal-söven çevreler teşhir edildiği oranda devrimci ideoloji yığınları içinde kök salmaya başladı. Ve böylece haklı olarak Karakoçan "Apoculuğun kalesi" olarak çevrede tanınmaya başlandı. Bu nedenle de yöre, sömürgeci güçlerin hedefi durumuna gelmekte pek de gecikmedi. Gelişmelerin önüne geçmek amacıyla ilçe polis baskısı ve tutuklamaya günlük uğraş haline getirilirdi sömürgeciler.

PKK'nin resmen ilanı alanda büyük bir yankı uyandırdı. Yıllardan beri olan beklentinin gerçekleşmesi ortamı iyice canlandırmıştı. Böyle bir ortamda dönem taktiğine uygun olarak sürdürülen mücadele ilçe merkezinin sınırlarını aşarak, hızla köylülüğü kucaklamaya başladı. Artık mücadeleyi sürdüren yalnızca okul gençliği değildi. Yığınlar halinde yoksul kesim, mücadeleye sahip çıkararak olanaklarını devrime sunuyorlardı. Sömürgeciler oluşturdukları ajan-muhbir yapı ile gelişmeleri kontrolleri altına almak istediyseler de ajan-muhbir yapıya vurulan darbe, bunu olanaksızlaştırdı.

Faşist askeri cunta yönetime el koyduğu günlerde küçükük kasaba, sömürgeci güçlerce faşist ordunun

kadar değişik vesileler göstermeye çalıştıysalar da aslında tek bir amaçları vardı: sessizliğin hükümettiği bu yıllarda, şiddet yöntemi ile halkı sindirmekti. Bunun için de operasyonlarda insanlık dışı uygulamaları biricik seçenekleriydi.

Fakat 4 yıllık baskı ve zulüm, sömürgeci güçler açısından pek de olumlu bir sonuç yaratmamıştı. Kitleler sömürgeciliği yakından tanımış ve kör şiddete karşı iyice kinlenip, öfkelenmişlerdi. Zindanlardaki devrimcilerin başegme tutum yığınları yakından etkileyerek zafere olan inancın pekiştiriyordu. Sessizliğin aşılması en büyük talep durumuna gelmişti. Vahşiliklerin dizginlenmesinin direnişle mümkün olduğunu pratik yaşamın kendisi kavratmıştı. Nitekim 15 Ağustos direniş eylemlerini halk birbirine müdeleyerek, duyuruyordu.

Aynı tarihte Karakoçan'ın Köşe bucağını tutan sömürgeciler, halkın durumunu gördükçe telaşları iyice artmış, 4 yıllık uygulamaların kendilerine karşı kin ve öfkeyi geliştirmekte başka bir sonuç vermediğini paylayarak ilk silahlardan ardından işyeri kapatmışlardı. Eylem alanları yüzlerce km. uzaklıkta olmasına rağmen, 8. Koldurduan büyük bir birliğini seferber etmesi, korkularını açıkça ortaya koymuştu. Fakat yaz koşullarında sonuç alamayınca "kiş da gelir" dercesine sömürgeciler pusuya yatarak, yaklaşacak olan kiş karlarından medet ummaya başladılar. İşte 15 Aralık bekledikleri gündü. Yağın karlar iz takibine büyük bir fırsat tanımıştı. Özel olarak yetiştirilmiş bir vurucu timin yönetiminde Hozat Jandarma Alayı başta olmak üzere, çevre il ve ilçelerden binlerce sayılı bir gücü ilçeyle getirenler akşamdan alanı abluğaya almışlardı. Onlara göre, akşamdan sarılan yerleşim merkezleri gündüz gözü ile yoklandıktan sonra, dağılık alanlar aranacaktı. Köylere veya dağlarda alandaki devrimciler büyük ihtimalle ele geçirilip, kaldıkları yerler de sürgüne tabi tutulacaktı. Böylece 4 yıldan beri alamadıkları sonuç bir veya birkaç gün içinde alınacaktı. Ne var ki bu, sadece subjektif bir niyetti. Her şey olması gerektiği gibi oldu. Gerçekten de ani düşen kar, bir anlamda düşmana ipucu vermişti. Fakat her şey kar demek değildi. PKK'nin ruhuna yakışır tarzda direnmemek de vardı işin içinde. Ve bu direniş ruhu tüm oyun ve entrikaları boşa çıkardığı gibi, bekledikleri bir anda büyük bir şamar da indirdi onlara.

Ama görünen odur ki sömürgeci güçler, baskı ve terörden hâlâ medet umuyor ve bu yöntemle sonuç alabileceğini sanıyorlar. Bu anlamda vahşiliklerin sergilenmesi pek de uzak bir ihtimal değildir. Fakat biz sessizliğin hükümetmekte olduğu 4 yıldan bu yana arksız uygulanan tek taraflı kördüşetin bile yığınların mevcut yönetime karşı hoşnutsuzluğunu daha da arttırmaktan başka bir sonuç vermediğini hatırlatarak, Partimizin açtığı yeni direniş döneminde her adımda bizi halk olarak karşılarında bulacaklarını belirtmekle yetinelim.

* Yaşamın halkımızın PKK öncülüğünde vasaşan silahlı örgütlü gücü HRK!

Kahramanca Çarpıştı ve Şehit Düştü!

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, Partimizin 15 Ağustos devrimci atılımından sonra, daha örgütlü, daha savaşkan ve daha kitlesel boyutlanıyor. Mücadelenin içinde yeni direniş kaleleri yaratılırken geçmişte kazanılan mevziler, daha da sağlamlaştırılıyor. Yeni direnişlerle birlikte yeni kahramanlık örnekleri sergileniyor, yeni dönemin militan kişilikleri, bu direnişlerde abideleşiyorlar. Düşmanı çıldırtacak düzeyde ve anlamda eylemler gerçekleştiriliyor.

İşte, 24 Ekim 1984 günü Şirnak'ın Gündikê Mellê köyü karakoluna baskın düzenleyen HRK güçleri arasında yer alan Çetin AKKURT, (Musa) yoldaşımız büyük kahramanlık göstererek şehit düşmüştür. O'nun faşist düşman askerlerini imha etmek için ortaya koyduğu fedakarlık, cesaret ve inanç, bir PKK savaşçısının, savaş meydanlarında düşman karşısında nasıl hareket etmesi gerektiğinin sağlam ve güçlü ölçülerinin somut ifadesi oldu. Çetin AKKURT yoldaşımız, en zor bir anda gösterdiği bu eşsiz kahramanlıkla, şanlı 15 Ağustos devrimci atılımının sömren kızıl bir meşalesi olarak süreklî yanacaktır.

Partimizin önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine, sömürgeci egemenlik ve aşiretçi-feodal yapının en çok tahribat yarattığı Mardin yöresinde ezilmişliğin derin izlerini taşıyarak ve düşmana karşı köklü bir kin duyarak katılan Çetin yoldaşın mücadelede yaşama, kuzgun bir çatışma ortamında geçti. O'nun mücadelesi kişiliği de böyle bir ortamda şekillenmeye başladı.

1961 yılında Mardin'in Kızıltepe ilçesinin Altıca köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünya yaya gelen Çetin yoldaşın aile yaşamı, korkunç yoksulluk ve acılar üzerinde kurulmuştu. Kürdistan halkının yüzyıllık acı, keder, ızdırıp ve yoksulluktan ibaret olan köle yaşamının en kahredici örneği, Çetin yoldaşın ailesinde boyanıyordu. Topraksızlık, ailenin boynunu bükmiş, ağaya-tefeciyeye kul-köle yapmıştı. Aşiretçi-feodal yapının etkilerinin güçlü şekilde yaşadığı Mardin yöresinde tüm Kürdistan genelinde olduğu gibi, insanların açlık, yokluk ve acı içinde kıvrınmaları, adeta bir kader haline getirilmişti. Çetin yoldaşın ailesi de böyle bir yaşamın kurbanları arasındaydı.

Çocukluğunu büyük bir sefillik içinde, okul yüzü görmeden geçiren Çetin yoldaş devrimci mücadeleye atılmış, 1978 yılında rastlar. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ideolojisi ve politikasının Kürdistan sahında yaygın olarak toplumsal yarıya nüfuz etmesiyle, uyanmaya başlayan kitlelerin, sömürgeci köleliğe karşı mücadelede aktif olarak toplandığı bir dönemde, Partimizin kuruluş ilanı böyle bir gelişmeyi daha da hızlandırmıştı. Devrimci gelişmelerin en erkenden ortaya çıktığı alanlardan biri de Mardin yöresi oldu. Yıllardır sömürgeci, feodal-komprador egemenlik altında insanlıktan çıkarılan kitleler, ancak bir ulusal ve sınıfsal bilinç alır almaz, düzene karşı tavır alıyorlardı. Çetin yoldaş, bu dönemde Partimizin ideolojik-politik eğilimini tanıtarak, büyük bir istek ve azimle mücadeleye katıldı. Kısa sürede çalışmalarında gösterdiği başarılarla çeşitli sorumluluklar üstlendi. 1979 yılında KUK hareketinin, Partimize yönelik saldırıların sırasında tütcünü gücünü ortaya koyarak Partimizi korumaya çalıştı. Kısa sürede KUK hareketinin yöredeki hedefi olan yoldaşımızın, askeri alandaki yeteneklerini usta biçimde

kullanmasıyla, Partimizin varlığına yönelik saldırıları geri püskürttü. Bu arada Partimizin taraftarlarından olan yurtsever bir ağabeyi, KUK'çular tarafından katledildi. Olayın, üzerinde yarattığı derin etki bütün benliğiyle mücadeleye girmesine, düşmana ve usaklarına karşı büyük bir kin ve nefret duygusuyla dolmasına neden oldu. Bu arada Nusaybin askeri sorumluluğu görevine getirildi ve pek çok eylemi başarıyla gerçekleştirdi. Düşmana karşı acımasız özelliği, bu dönemde şekillenmeye başladı. Mücadelemizin coş-

yürütücüsü durumuna geldi. Askeri alandaki yeteneğini daha da geliştiren Çetin yoldaş, korkusuz cesareti ve fedakar yapısıyla her zaman en zor işlere aday olmuştur.

Yurt dışına çıkış yapan diğer kadrolar gibi, Çetin yoldaşta pek çok eksik ve yetersizlik içinde olmuş, fakat bunların üzerine yürümede örnek davranışlar göstermiştir. Yoldaşlarının eksiklik ve hatalarına, her zaman eleştirel yaklaşarak, onları giderme konusunda büyük çaba sarfederdi. Ancak üzerinde atamadığı bazı

Çetin Akkurt yoldaş, Filistin eğitim kamplarındayken.

kun kabarcığının ardından 1979'ların ortalarından itibaren örgütsel yapımızda ortaya çıkan kriz, çalışmanın hızını düşürmesine rağmen, ideolojik-siyasi olarak fazla gelişkin olmasa da canlı bir mücadele içinde olan Çetin yoldaş, bulunduğu alanda en sıcak ortamlarda militanca döğüştü. Ta ki, yurtdışına çıkıncaya kadar.

Kürdistan'ın ulusal-toplumsal ve siyasal çehresini hızla değiştirmeye, bölgedeki stratejik-coğrafik önemini ön plana çıkarmaya başlayan bu devrimci gelişmelerin, düşman ve her türden usak ve uzantıları tarafından saldırıya uğraması karşısında çok sayıda militan kadrosunu düşmana kapıtrın ya da şehit veren Partimizin faaliyetlerinin 1979'ların ortalarından itibaren gerilemeye başlaması ve insiyatifin düşmanın eline geçmesiyle birlikte daha fazla kayıp yaşamak ve tümden imha olmamak için Partimiz geri çekilme kararı alarak yurtdışına çıkış yaptı. Bu karardan sonra ülkenin çeşitli alanlarında bulunan kadrolar ve sempatizanlarının ağırlıklı bir kısmını yurtdışına çıkardı. Faşizmin kanlı çizimleri altında gerçekleştirilen bu geri çekilme ile Parti tarihimize yeni bir dönem açıldı. Yurtdışına çıkarılan kadro ve kadrolar adayları ideolojik-siyasi-askeri olarak eğitilecek, Parti, kendisini yeniden inşa edecek ve ülkede bu hazırlık temelinde yeniden mücadeleye devam edilecekti. Yurtdışına çıkarılanlardan biri de, ulusal kurtuluş mücadelemizin en coşkulu döneminde mücadeleye atılmış ve kusa da olsa militanca mücadele etmiş Çetin yoldaş idi.

Partimizin büyük zorluklar altında gerçekleştirdiği devrime hazırlık faaliyetlerine, büyük bir coşku ve istekle katılan Çetin yoldaş, işe önce okuma-yazma öğrenmekle başladı. Kısa sürede, okuyup yazmaya başlayarak marksist klasikleri incelemeye başladı. Bu arada Partimizin gerçekleştirdiği ideolojik-siyasi-askeri eğitime katıldı. Kısa sürede yapısındaki amatörlüğü ykararak, kişiliğinde büyük gelişmeler yarattı. Çalışmalar içindeki canlı coşku, istek ve azimli tutumıyla kısa sürede pratik bazı işlerin

özellikleri nedeniyle de zaman zaman tahammülsüz ve tepkici tutumlara düşmekteydi. Parti saflarında kadrolarda görülen çeşitli hatalara büyük öfke duymakla beraber, kendisi de bu yetersizliklerini aşamamıştı.

Partimizin, yurtdışındaki hazırlıkların tamamlayarak ülkeye dönüş hareketini başlattığı dönemde, ilk dönemler arasında yer alan Çetin yoldaş, bir aya yakın süren ve büyük zorluklar içinde geçen uzun yürüyüşünde, zorlukların adamı olduğunu kanıtlanmıştı. Lübnan'dan sonra görevlendirildiği alan, Doğu Kürdistan oldu.

Doğu Kürdistan'daki faaliyetleri sırasında, kısa sürede halkın sevip saydığı bir kişi haline geldi. Alçakgönüllülüğü, halka derin sevgi ve saygı duyması, ülke sevgisi en bariz yanlarını oluşturuyordu.

Ancak, görevli olarak bulunduğu bu alandaki çalışmalar sırasında kendi eğitimini sürdürmede gereken çabayı yeterince harcamadı. Dolayısıyla aldığı görevlerin gerekleri uygun bir gelişmeyi sürükleyemedi. Bu durum, süreç içinde Onda, pratik darlığıyla çözümlenmedi ve daha başarılı çalışmalar yaratmasını engellemişti. Pratik faaliyet içinde ortaya çıkan yetersizliklerini aşamama, sorunlara doğru çözüm getirememesi, O'nu zaman zaman bunalmış hale getirdi. Oysa, partimizin içine girdiği bu yeni dönem özellikleri kesinlikle amatör çalışmaya, ilkelliğe, yetersizliğe, eksikliğe izin vermemekteydi.

Çetin yoldaş, geride gelişmeyi kendi yapısında yeterince gösteremeyince görevlerin altından kalkamaz hale geldi ve bunun için eziklik duymaya başladı. Nitekim, bu durumu Parti içine kalmamasını doğurmadığına kanaat getirenler anı bir kararına örgütten uzaklaştı.

Açık ki, yeni mücadele dönemi, güçlü, yetkin militan kişiliklerle anlam bulacaktı. Hiçbir yetersizlik meşru görülemezdi. Tersine yetersizlikler, Parti faaliyetlerimizi engeller bir rol oynamaktadırlar.

Bu nedenle ne pahasına olursa olsun yok edilmesi gereken durumlardı. Çetin yoldaş, bir türlü aşamadığı durumuyla örgüt içinde

kaldıkça, onu zayıf düşürceğine inanıyordu. Partiden uzaklaşmasını nedeni de buydu. Partiyeye zarar vermek istemiyordu. Fakat özerk halk ve ülke sevgisi yaşadıkça bir kişinin örgütten uzun süre ayrı kalamayacağı da bir gerçektir. Eğer öze ihanet ve teslimiyet ruhu taşınmıyorsa, eğer en soylu değerlere ihanet edilmemişse, mücadelenin dışında kalmak olanaksızdır.

Nitekim kısa bir ayrılıktan sonra Çetin yoldaş, yeniden örgütle bütünleşti. Çünkü O'nun özü, Parti dışı kalmamasıyla geliyordu. Bir anlık kararlar içine girdiği bu tutumun hatalı bir tutum olduğu, zorlukların altından kalkamama, profesyonel ölçülere yeterince ulaşamama, amatör devrimciliğin yarattığı pratik darlığın bir sonucu olduğu açıktı.

Çetin yoldaş, örgütle yeniden ilişkiye geçtiğinde yaptıklarının parti ve mücadele gerçekliği ile bağdaşmadığını, hatalı bir tutum içine girdiğini belirtmiş, hatalarının özleştirilmesini pratikte vermek için büyük çaba harcamıştır. O, son yazılarında birinde kendi durumunu şöyle izah ediyordu: «Geçmişten beri taşıdığım yanlış anlayışlar vardı. Sabırsızlık, iyi düşünmeden karar vermek, bir işe girerken kestirme yollara başvurmak, aceleci olmak ve sektelek gibi anlayışlar. Bunlar proletar anlayışlar değildir, küçük-burjuva anlayışlardır. O kadar eğitime rağmen bu anlayışlardan kurtulamamışım, kendimi arındıramamışım. Belli bir süre örgütünden

uzaklaştım, suç işledim. Belki ülkeye gitmeyi hak etmedim. Ama Hareketin bana son bir fırsat tanımasını istiyorum. Ülkede büyük işler başaracağım veya kahramanlıklar yaratacağım diye bir iddiam yok. Ancak üzerine düşen görevi tüm gücümle yerine getirmeye çalışacağım.»

Ve gerçekten de partiyle yeniden ilişki kurduğunda, içine girdiği hatalı tutum nedeniyle partisine, halkına ve yoldaşlarına özleştirilme vermeye çalıştı. Bu konuda açık olmaktan çekinmedi. Olumsuzlukların farkına vararak, köklü bir şekilde kendisini yönelde ve acımasız oldu. Yeniden güven vermek, düşmana karşı yeniden güçlü, militan mücadele yaratmak için tüm gücünü ortaya koydu. Yüreginde taşıdığı büyük ülke ve halk sevgisini yeniden güçlü şekilde göstermek için, her türlü fedakarlığa hazır oldu. Partinin 15 Ağustos atılımı, Çetin yoldaşın yapısında da büyük atılım yarattı. Bilincini, kinini, öfkesini bildi. Yeniden güçlü bir mücadeleye gireceğine dair kendisine ve partisine güveniyordu. Ve tanınacak her fırsatı en güçlü ve örnek bir şekilde değerlendirmeye kararlıydı. Belki kahramanlık yaratma iddiasında bulunmadı, ama son eyleminde gerçek bir kahraman gibi doğuşerek ulusal kurtuluş şehitleri arasına katıldı. Tüm militanların ders çıkarması, örnek alınması gereken bu direnişle Çetin AKKURT yoldaş, mücadelemizde süreklî yaşayacaktır.

Elim Bir Kaza ve Kürdistan Halkına Adanmış Bir Canın Kaybı

Bir ay öncesinde bacağına uku ağır yaraya rağmen, dağda mücadeleye sürülen, yoldaşlarına kavuşma arzusu ile dopdolu, adeta hastalığı yenmek için boşuğun coşkulu bir yüreğin, devrilen bir gaz sobasından çıkan alevler içerisinde yanarak son kez atacağını kim tahmin edebilirdi?

Mücadeleye katılmış olmanın verdiği heyecanla, askeri ve siyasi eğitimini tamamlayarak faaliyet bölgesine daha güçlü girebilme

tiimsiz olmasına rağmen, bu yıllarda akranlarıyla birlikte okulda, mahallede faşistlerin çabalarına karşı durdu.

Faşist çetelerin tüm engellemelerine ve küçük-burjuva reformizminin oyunlarına rağmen bu alanda da gelişen ulusal kurtuluş düşüncesi Necip arkadaşta etkiledi ve 79 sonrası sürdürdüğü mücadelesinde bu düşünce belirleyici oldu. Ulusal kurtuluş mücadelesine katılımının nedenlerini kendi raporunda şöyle dile getiriyor: «Partinin (PKK'nin) sömürgeçiliği, onun yerli işbirlikçilerine karşı mücadelesi ve Parti militanlarının yüce direnişleri beni sınırsız ölçüde etkilemiştir. Diğer yandan, Türk sömürgeçiliğinin halk üzerindeki yoğun ve aralıksız baskıları olmuştur.»

Evet, Kürdistan'da namuslu ve onurlu bir yaşamın ancak PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesine katılmakla, kurtuluşun ancak bu yolla sağlanabileceğini kavrayarak mücadeleye atılan binlerce Kürdistanlıdan biri Necip Alptekin. Sömürgeçiliğin tüm başkalaştırma ve yıldırma çabalarına rağmen, yurtseverlik özünü yitirmeyen Necip arkadaş, tanıdığı ilk anda atıldığı bu mücadeleye daha sonraları aylarca, yıllarca ilişkiyi korumasına rağmen, inancını yitirmedi.

1980'ın başlarında askere alınan Necip arkadaş, bu süreyi değerlendirerek çevresinde bulunan insanlara, özellikle Kürdistan'dan toplanmış kişilere dolurulan Kürt gençlerin elinden geldiği, dilinin döndüğü kadar, devleti, baskıyı, sömürgeçiliği ve Kürdistan'ı anlattı; onların bu kısla eğitiminden beyinleri Türk- lük ruhıyla doldurulmuş birer robot olarak ayırmalarına enel

Necip ALPTEKİN

in alan değiştirirken, karanlık bir mahlukun açtığı ateş sonucu yaralanan Necip arkadaşın, hiçbir yüreğin kabul edemeyeceği kahrolası bir yangın kazasında kaybettik. Yaralı olduğu için yurtdışına kalmayarak yoldaşımızın çabalarına rağmen yangından kurtarılamadı.

Brusk kod adıyla tanınan Necip Alptekin, Ağrı merkezi Leylakpınar mahallesinde yoksul bir belediye memurunun 3. çocuğu olarak dünyaya geldi. Daha küçük yaşlarda yoksulluğun ve sömürgeci baskının ağır etkisiyle karşılaşan Necip arkadaş, gençlik yıllarına varır varmaz, sömürgeci devlet politikasını sivil kurumlarla yürütmeye çalışan yerel faşist beslemelere karşı mücadeleye girişti. Örgütsüz ve dona-

Şenkaya'da Sömürgeci-Faşist Kolluk Kuvvetleriyle Çıkan Çatışmada İki Yoldaşımız Şehit Düştü, İki Muhbir Öldürüldü!

olmaya çalıştı. Necip arkadaş, aynı sayfalarda bu çalışmalarını şöyle anlatıyor: «12 Eylül geldiğinde ben 6 aylık askerdim. O gece, alay içerisindeki çalışmaların bilinmesinden dolayı benimle birlikte 36 kişiyi bölücüler diye sabaha karşı saat 4 sıralarında koğuşa çeken silahlı jandarmalarla arabalara bindirip Keşan'dan 46. Piyade Alay'ına götürdüler. Oraya gittiğimizde yüzlerce kişiyi tutuklamışlardı. Hepimiz yemekhaneye doldurdular. O gün öğleye doğru tümen komutanı geldi. 'Bunları gereken yerlere gönderin' dedi. Bizim gruba 55. Zirhli Alay'a gönderdiler. 26 gün çeşitli ağır işkenceler gördük. 5 kişi çözüldü, çözülenlerin hepsi de benim üzerine ifade veriyor, 'bizleri Necip kandırdı' diyorlardı. Dayak yiye yiye artık ücudum ağrıyordu... Her gün biraz daha kin duyuyordum. Kin duyduka konuşmamaya daha çok kararlı oluyordum. Benden bir şey alamayınca 26. gün bizi bağli bulunduğumuz alaya getirdiler...»

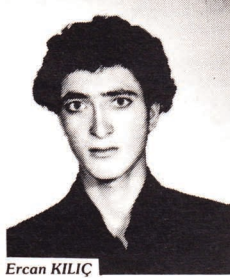
Hareketimizin gelişimi ile birlikte ulusal uyanışı yaşayan Necip arkadaş, askerlik yıllarında sömürgeciliği daha yakından tanıma fırsatını bulmuş, kinini belirtmiştir. Askerlik bitiminin hemen ardından Ağrı'ya gelerek bu andan itibaren Hareket ile ilişkiye geçmek, mücadeleye atılmak için çaba sarfetti. Onu, bu çabasının ardından sömürgeciliğe karşı tüm kinini kusmak için güçlü bir militan olma fırsatını bulduğu bir dönemde yitirdik.

Açık ki, bu arkadaşımızın yaşamı tüm çabalara rağmen, TC'nin namuslu Kürt insanını teslim alamadığını, bu insanların ele geçirdikleri ilk fırsatta ulusal direniş güçlerine katılacaklarını net bir biçimde ortaya koymaktadır.

Birçok reformist küçük-burjuvannın hatta direniş mücadelesinde yeralmış geçici yol arkadaşlarının, baskıdan yılan, mücadele alanını en içreç karşıları ile terkedene tutumlarına karşın Necip arkadaş, yılmayan, kavgaya atılmak için hazır bekleyen dinamik Kürdistan gençliğini temsil ediyordu. Ayrıca O, sömürgeci-faşizmin MİT ve kontrgerilla eliyle, öteden beri, stratejik konumu nedeni ile bu alanda geliştirmeye çalıştığı ajan yapıya karşı da partinin yürüttüğü mücadeleyi tüm gücüyle destekliyor ve bu konuda aktif görev üstlenmek istediğini çeşitli biçimlerde dile getiriyordu. Onun en büyük arzusu, geçmişte güçlü bir mücadele atılımı yapmasını engelleyen yetersizliklerini hızla gidermek ve PKK'nin açtığı Ulusal Direniş Mücadelesinde bir savaşçı olarak yerini almak.

Onu, böylesine bir mücadeleye atılmak için hazır olduğu, dinamik bir çağında kaybetmenin acısı içerisinde anıyor ve diyoruz ki: Ülken ve halkın için, kendi deyiminde asker olmaya hazırlanmanın heyecanlı bekleyiş içerisinde yitirdik seni. Acımız büyük. Ancak şundan emin ol ki, senin çeşitli talihsizlikler nedeniyle bir türlü omuzlamak fırsatı bulamadığın bu kavga; sömürgeciliğin her türlü politikasına, baskı ve katliamlarına rağmen gün geçtikçe daha yoğun bir biçimde ulusal direniş safılarına yer alan Kürdistan gençliği tarafından sürdürülecek, PKK önderliğinde kurultuş kavgasına atılan halkımız mutlaka zafere ulaşacaktır.

13 Ekim 1984 akşamı Erzurum'un Şenkaya ilçesine bağlı Dokuzelma köyünde bir ihbar sonucu bulundukları evi kuşatan sömürgeci-faşist kolluk kuvvetlerinin "teslim ol" çağrılarını silahla cevap veren Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ yoldaşlar, ihbarı yapan iki ihbarcıyı da öldürdükleri çatışmada şehit düştüler ve kahramanca direnişleriyle Ulusal Direniş Mücadelemizin tarihine isimlerini altın harflerle yazdırdılar.

Ercan KILIÇ

15 Ağustos devrimci atılımıyla Ulusal Direniş Mücadelemizin duyduğu korkunun ve eylemler karşısında önce düştükleri acizliğin de vermiş olduğu kudurganlıkla sağa sola saldıran salt devrimci eylemlerin geliştiği alanlarda değil, ülkemizin her köşesinde halkımıza ve Partimiz önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı yoğun bir karşı-devrimci savaş ve operasyonlara girişen sömürgeci-faşist güçler, hincını gecicilik ve barbarlığın oluşturduğu faşist ordularıyla tek başına başarılı olamayacaklarını bildiklerinden ikinci bir güç olarak ajan-muhbir ve milis örgütlenmesini hızlandırmaktan da geri kalmadılar. Ordularının azeliyle örgütlemiş oldukları bu güçler (ajan-muhbirler, milisler) vasıtasıyla sonuc almaya çalıştılar. 15 Ağustos devrimci eylemlerinden sonra sömürgeci güçlerin üzerinde en çok durdukları bir alan da, elverişli bir coğrafyaya sahip ve önemli bir kitle desteğinden bulunduğu Şenkaya yöresi oldu. Zaten irili-ufaklı birçok sömürgeci-faşist elebaşının peşpeşe yöreyi "ziyaret etmeleri" de sömürgecilerin yörede birtakım oyunların peşinde olduklarını gösteriyordu. Nitekim iki yoldaşımızın şehit düştüğü olay da tam bu sırada meydana geldi.

Birçok yönden öğretici ve ibret verici derslerle dolu olan olayın gelişimi ise kısaca şöyle oluyor: uğradıkları evin sahibi (adı, Tahsin'dir) de dahil, köyde devletin ajan-milisiğine oynayan birkaç hain, bir yandan yoldaşlarımızı lafa tutup oyalarken, diğer yandan da devlete haber veriyorlar. Takriben üç saat sonra köyü kordon altına alan sömürgeci ordu mensupları, evin etrafı sarılı olduğu ve yoldaşlarımızın büyük silahları (G3 ve otomatik tabanca) yemek esnasında aynı zamanda ajan-muhbir olan ev sahibi tarafından gizlice (yoldaşlarımızdan habersiz) alınıp dışarı çıkarıldıkları halde, içeri girmeye cesaret edemiyorlar. Efendilerinin devrimcilerden duyduğu korkuyu bir türlü anlayamayan ve kendisini üç metelge satmış bir zavallı olan ihbarcı Şef-fer, (Aynı zamanda köyün bekçisidir) hemen öne atılarak "ulan sizde Türk kamı yoktur, çok korkak adamlarımızsınız verin silahı da ben içeri gireyim" diyor ve kapıldığı bir silahla önde kendisi, arkada ise askerler birlikte içeri girip arkadaşları teslim almaya çalışıyor. Fakat beynini ve ruhunu çoktan satmış bu beynsizler, en zor koşullarda ve ölüm karşısında da olsa PKK militanlarının ölümde nasıl yaşamı ve ölümsüzlüğü yaratıklarını ve abideleştiklerini görmekte gecikmiyorlar. Düşmanın "teslim ol" çağrısına üzerindeki tabancayı çekerek karşılık veren ve ihbarcılardan Şeref adlı köy bekçisi ile Oltulu faşist öğretmeni cezalandırmayı başaran yoldaşlarımızdan Kazım Demirtaş olay sırasında Ercan yoldaş ise yaralı olarak çemberi yarıdıktan sonra, kan kaybından şehit düşüyor.

Ulusal Direniş Mücadelemizin verdiği boyutları bir gereği olarak Şenkaya ve Erzurum yöresinde en zor koşullar altında faaliyet yürüten Kazım ve Ercan yoldaşlar, halkın sevgi ve saygı duydukları örnek bir kişilik ve mücadele sergilediler. Kararlılık ve fedakarlıklarıyla geniş halk yığınlarını devrimci direniş mücadelemizin etrafında birleştiren yoldaşlarımızın katledilmesi, kitlelerde derin bir nefretle karşılanırken, direnişleri de büyük bir coşku, sevinç ve devrimci Hareketimize karşı sarılmaz bir güven yarattı, faşist sömürgeciler ve işbirlikçi-hain, ajan-muhbir kesimlerde ise büyük bir korkuya neden olmuştur.

1977 yılında Dersim'de Hareketimizle ilişki kuran Kazım yoldaş, kısa sürede kendini etkilemek için faaliyetlerinde aktif rol alarak yürüten yoldaşlardan biri durumuna geldi. O yıllarda yörede, hareketimize karşı yürütülen sömürgeci güçlerin karşı-devrimci faaliyetleri ile paralellik içinde çeşitli sosyal-şöven güçler tarafından yoğun saldırılar yapılmaktaydı. Faşist-sömürgeci düşmana karşı büyük bir kin ve nefretle dolu olan Kazım yoldaş, aynı zamanda her türden sapmanın, revizyonist, reformist ve sosyal-şöven anlayışın da amansız düşmanıydı. Kazım yoldaş, Hareketimizin politik

talimatı üzerine bölgeden ayrılarak Urfa yöresine gitti. O dönemde Urfa ve çevresinde feodal eşkiya çetelerine ve faşist milislere karşı girişilen birçok eyleme katıldı ve verilen görevleri başarıyla yerine getirdi. Urfa'da kaldığı müddet boyunca mücadelede olsun, eylemlerde olsun gösterdiği kararlı, fedakar, cesur ve disiplinli tutumuyla yoldaşlar arasında her yönüyle örnek bir kişilik durumuna geldi. O, pratiğiyle tüm aile, kabile, bölge vb. geri ilişkilerle itibar etmeyen ve bu tür gerici anlayışların amansız düşmanı olan yüce bir kişilik olduğunu ispatlamış, Kürdistan'ın değişik bölgelerinde sonuna kadar görevinin başında kalarak devrimci görevini yerine getirmiş azimli devrimcilerden biriydi.

12 Eylül faşist cuntasından sonra Parti tarafından yurtdışına çıkarılan Kazım yoldaş, bu alanda da örnek devrimci kişiliğini gösterdi ve bu alanda en iyi deneyimlenen yoldaşların arasında yer aldı. II. Kongreden sonra ülkeye giren ilk grupların içinde de yine O vardı. Ülkede katettiği muazzam gelişime ile mücadeleye yeni katılan birçok devrimci eğitimde -özellikle büyük bir bilgi ve beceri sahibi olduğu askeri eğitimlerinde- etkin bir rol oynadı. Diğer birçok yoldaşın yanısıra birlikte şehit düştükleri Ercan yoldaş yetiştiren de O'ydü.

Kazım yoldaş savaş arkadaşlarıyla birlikte...

ve pratik bir mücadele dönemini yaşadığı 1979'larda yörede gelişen yoğun düşman baskıların ve toplu tutulmaların rahat günlerin bol lafeden küçük-burjuva öğelerinde yarattığı korku ve yıldıgnın yolaçtığı teslimiyet ve kaçışların bolca görüldüğü bir dönemde ailesinden kopup Parti-

Olay sırasında Kazım yoldaşla birlikte şehit düşen ve gösterdiği direnişle proletar yurtseverliğini ve ihtilalciliğini şahsında somutlaştıran Ercan KILIÇ yoldaş, 1965 yılında Kars'ın Selim ilçesine bağlı Taygun köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesinin karşı-

laştığı geçim zorlukları ve evin en büyük çocuğu olmasının verdiği sorumluluk duygusuyla daha ortaokul sıralarında iken okulu terk edip metro-pol kentlerde mevsimlik işçi olarak çalışmaya başladı. Daha küçük yaşta iken ezilip horlandığı için sömürgeci düzene karşı büyük bir kinle dolu idi. Yeni dönemde kendi yörelerinde devrimci mücadelenin yeniden gelişip canlanmasından ilk etkilenenlerden biri oldu. Kısa bir süre sonra eğitim amacıyla yurtdışına çıkan Ercan yoldaş, askeri ve siyasi eğitimini tamamladıktan sonra bir grup yoldaşıyla birlikte yeni dönemde Devrimci Direniş Mücadelemizin kendilerine yüklediği örgütsel-pratik görevleri yerine getirmek için görevi olarak tekrar ülkeye döndü. Kendisi yeni ve genç olmasına, siyasi olarak fazla gelişkin olmamasına rağmen ülkede verilen görevleri harfiyen yerine getirdiği gibi devrimci mücadelenin doğal bir ögesi olan zorluklar karşısında teslimiyete ve ihanete kaçan birçok küçük-burjuvannın tersine, gelişmiş olduğu sınıf kökenine (proleterya) ve halka bağlılığını kahramanca direnişleriyle ispatlayan Ercan yoldaş, eksikliklerini hızla gidererek güden gün büyümelerini ve yücelmesini bildi.

Şüphesiz, yoldaşlarımızın aramızdan ayrılmaları büyük bir kayıptır, acımız büyüktür. Yüce devrimci tarihi de göstermiştir ki, hiçbir devrimde zafer, kolay, kentiğilinden ve kansız elde edilmemiştir. Bugün bağımsızlığımızı ve özgürlüğümüzü yaşayan, sosyalizm yolunda ilerleyen her halk, ancak büyük fedakarlıklar, acılar ve kayıplar sonucu bu merhaleye ulaşabilmiştir. Hele Kürdistan gibi çagın dışına atılmış, en vahşi, barbar bir düşmanla dişe diş bir mücadele veren bir ülke söz konusu edilmişse, bu gerçek daha çok geçerlidir. Ulusal Direniş Mücadelemizin kısa ama direniş dolu tarihi de bunu bariz bir biçimde ispatlamıştır. Bu açıdan gerek Kazım ve Ercan yoldaşlar ve gerekse şehit düşmüş diğer değerli yoldaşlarımızın aşımına bağli gösterilmek ve onlara layık olmak isteniyorsa onların uğruna büyük fedakarlıklara, acılara katlandıkları ve yaşamlarını feda ettikleri mücadelemizi zafere götürmek, bunun dayattığı devrimci ölçüleri tutturmak gerekir. O halde yeni dönem dayattığı militan devrimciliğe, ulaşalım.

● Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ Yoldaşların Kahramanca Direniş Onurumuz, Onların Yolu Dönülmüz Yolumuzdur!
● Yaşasın Ulusal Direniş Mücadelemiz ve Önderimiz PKK!
11.12.1984
CAFER
(Bir Mücadele Arkadaşı)

İsyanın püskürdüğü volkanı
Mangal yürekli gladyatörler
Cesurca dizildiler sıradagılar halinde
Güneş ülkesinin yoluna
Maratonu oldular amansız tirmanışın hey!

Balandı kokuşmuş batac
Sarsıldı saltanatı insan kanına müptela timsahın ve
titredi bataklar sineği korkaklar gürühu,
İhanetin yerşerdiği ovalara döndüler.

Zulmün köhneşi tarihi
Cesesi boyunduruktan nasırlanmış
Topel caddesinde ilk havarinin
diyor ve kapıldığı bir silahla önde kendisi,
arkada ise askerler birlikte içeri girip arkadaşları teslim almaya çalışıyor.

Sırttı insanlık öncesi yamyam
"Öz, gez, arpacık vuruştu hedefte
Ne hazin öykülerin türküsü sustu
Ve ne de çelik potalarda eritilen kurşun;

Her akasya gölgesinde bir meçhul asker
yatarken cansız

Yazgımızda ecelsiz bir ölüm olsa yetmez.
Zira ovada esaret ve işkence şaha kalktıkkça.

Mezarımız Karacurum mahlesinde
Umudumuz Kırbaşı köyünde kaldı oy!
Cenazelerimizde zılgıt attı analarımız.
Bağrımıza narlı bir ateş gömüldü.
Amed'de bugün
Adalesi gerilsin kollarımızın hey!
Parmagımız asılsın asılacak tetiğe

Yeryüzündeki nebat dile geldi de
Bir sürgünlük kem küm etti nedense!
Hazırlansın kız kundak
Yağmurla geliyor!

Dokuz yıl, 10 aylık özlemi halkımız
Tabur bölük bölük
Düşmana korku salarak.

20.3.1983
YASER

KÜRDİSTAN HALKININ UMUDU SÖNMEYECEK

PARTİZANIN MEKTUBU

Biraz sağduyu sahibi bir insanın rahatlıkla görebileceği gibi Kürdistan ve Kürdistan halkı her özelliğiyle mücadelenin fişkırmasına uygun konumdadır. Faşist cuntanın 4 yıllık baskılarını her yönüne hissedilen ve bugün de alabildiğince askeri baskı ve ekonomik talan altında olan Kürdistan halkı, bu durumun getirdiği panik, korku ve yılmınlık ortamından sıyrılmış ve sömürgeçiliği tepkilerini ve mücadelemelerini dile getirmeye başlamışlardır. Halktaki bu hızlı kıvılcımların parti faaliyetlerine denk düşmesi ve halkın bu yığın atmosferinde kurtuluşuna önemli ölçüde devrimci faaliyetlerinin de etken olması, faşist-rejimin baskının daha telaşlı bir hal almasına ve bu yönlü baskı, gövde gösterileri ve tehditlerin artmasına rağmen, halk bilinçli yönelimi ısrarla sürdürmekte ve devrimcileri daha yoğun mücadeleye davet etmektedir. Bir anlamda halkımız nesnel durumunun dayanılmazlığını mücadele için elverişliliğine, özel alanda da halkın ulusal kurtuluş taleplerinin ve bu doğrultuda mücadele istem ve katkılarının ileri boyutlarda olması; halkın bu kutsal istemini gölemeye çalışan ve mücadeleye getirmek için her türlü kılıfı takınan grup ve kişilerin ihaneti ve PKK'yi bu mücadeleyi örgütlemek için alıkoymak için denedikleri binbir yolla halkın istemleriyle ne kadar açık çelişkiler ve bu tavırlarına nasıl bir suç işledikleri insanı ürktürüyor bir an için.

Bu gerçekleri vurgulamak için derin derin teorik tahliiller yapmaya ya da siyasi gerekçeleri vurgulamaya gerek yoktur. Devrimci görev gereği yaptığımız uzun bir geziden edindiğimiz izlenimleri aktarmak ve izlenimlerimizi bazı noktaları çeşitli görünüşleriyle açıklamak yeterlidir.

Önce kalabalık bir grup olarak, yalan olduğu her yönüyle Kürdistan gerçeklerine onanan ve zorla çizilen sınırlardan geçmenin hazırlıklarını yapıyoruz. Grubumuz kalabalık olduğundan alandan iki yerli yurtsever kilavuzluğumuzla ilerliyoruz. Sınırlarıda işlenmeye cesaret edemeyen ve yüzlerce askerin geçemediği bekledikleri pusulaları çok yakın mesafeden geçiriyoruz. Geçiş bazı tehlikeleri içerse de büyük bir olay değil. Çünkü biz yüksüz olarak geçiriyoruz. Halbuki her gece yüzlerce koyun ve keçiyle ve yük hayvanlarıyla insanlarımız üstelik çatışarak ve pusuları ezerek gelip geçiriyor. Bu gerçeğin farkında olabilecekler ki askerler korkundan pusularını belirtir tarzda sesli konuşuyorlar. Rehberimiz bu durumu şöyle izah ediyor: "Bu durum faşist subayları kudurtuyor. Son günlerde gövde gösterilerini ve baskılarını arttırdılar. Uludere'de ajan ve işbirlikçilerin cezalandırılması onlarda panik yarattı. Her köyde toplantılar yapıyorlar. Köylüleri devrimcilere yardım yapmaya itham ediyorlar. Hayvan tapınanları ajanların elinde yoğunlaştırıyorlar. Ama durumun bilen halk bu duruma gülüyor. Çünkü sömürgeçilerde bu telaşa yolağan şeyin, devrimci mücadele olduğunu kavramıştı. Subayların yeni muhbir kazanma politikaları ise birkalın sonuç vermiyor, korkudan vb. birtakım nedenlerden muh-

birlik yapan bir sürü insan köy camilerinde halkın önünde artık muhbirlik yapmayacağına dair söz veriyor."

Kısa bir dinlenmeden sonra, geceyinin dört-beş saat geçen engin bir dağ aşmaya çalışıyoruz. Sabaha karşı vardığımız dağın doruğunda oldukça soğuk bir havayla karşılaşyoruz. Dağın eteklerinin çoğu yaz sıcaklarında kar dolu. Ateş yakıp ısınıyoruz. Çevre aşiretlerin yayla yerleri olan bu dağ (Tenine), sömürgeçler, gelen geçen devrimcilere yardım ediyorlar diye yasaklamış. Bu yüzden de hayvanlar yaylaya çıkarılmadığından sıcakta önemli bir kesimi telef olmuş. Bu bile halkın tepkisinin derecesini göstermeye yetiyor. Yaylalarda kakak olarak heliz toplayan ve keçi otlatan köylülere rastlıyoruz. Bize bolca süttükram ediyorlar ve beraber kalıvaltı edip, sohbet dalyyoruz. Köylülerden tamamen Kuzey-Batı Kürdistan'ın sınırlarında olan dağın aşılmasını yasak olduğunu öğreniyoruz ve hayretlerimiz artıyor. Sınırlar dışında bu defa da geçit yerleri yasak bölge yapıyorlar. Halilü Kürdistan'ın adeta bir cezaevi haline getirilmeye çalışıldığı ve bunun yalın gerçeği geliyor aklımıza. Köylülerden biri Uludere'de ajan yapıldığı panik ve devrimcilerin onları cezalandırmasını halkta yarattığı sevinci anlatıyor. Xeloyê Hacı, Huseynê Nado cezalandırılıp, Casim Casim'in devrimcilerce tutuklanmasından sonra ajanlardan ve askerlerle telaş başladı. Ahmedê Repini evini askerler ve kurt köpekleriyle koruyor. Korkudan dışarı çıkmıyor. Bazen askerlerle kazaya geliyor. Sevincini gizleyemeyen halk sürekli ona laf atarak korkularını arttırıyorlar. Derwêşê Alo cezalandırma olaylarıyla korkudan evini Diyarbakır'a taşıdı. Abdulkirimê Şêx Mahmud, ticaret ortağını öldürdüğünden tutuklandı - artık kimse ajanlığı cesaret edemiyor. Etse bile, halk bunlardan artık korkmuyor; çünkü cezalandırılacaklarını biliyor.

Aksama doğru sohbetimizi bitirip, hareket ediyoruz. Gideceğimiz köye doğru bizimle gelen yaşlı bir amca bizimle konuşmayı derinleştirdi. "İki gün önce Çeman taburundan binbaşı ikiyüz askerle köyü bastı. Hepimizi topladı. Çoğumuz dövdü. Bizi tehdit etti. Hakaret etti. Devrimciler köyünüze geliyor, onlara yardım ediyorunuz. Halbuki onlar 'atanımızı bölmek istiyorlar', onlara yardım etmeyin, onları yakalayın, onları öldürün, silahları sizde kalsın." Hepimiz bu alçak tekliften ürktük. Çünkü daha dün bize yapılan işkenceleri biliyoruz. "Dağ geçitlerinde dikkat edin, düşmandır, belli olmaz" diye bizi uyardı. Karanlıkta köye indirdiğimiz köylüler, büyük bir itina ve işbirliği ile bize yardım ediyorlar. Düşmanın baskılarını bu kadar bilinçli bir davranışla karşılamaları bizi hayrete düşürüyor.

Sabaha kadar olan uzun bir yürüyüşle pusula kurulabilecek vadilere aşıp, nihayet Kado yaylalarına ulaşıyoruz. Süslemeli çadırları, milli kıyafetleri ve yufka ekmeği, yoğurt ve engin misafirperverlikleriyle aşiret birimleri karşıyor bizi. Yakından tanıdığımız bu insanlar ailelerinin bireyleri gibi karşıyorlar bizi. Yaylaya ancak yazın gelebilen ve son dönemde sık sık askeri araçların geldiği yola nöbetçi koyup bizi evlere taksim ediyorlar. Sohbetle dalyıp, gelişmeleri aktarıyoruz. Oluşmuş gelişmeleri sevinçle karşıyorlar. Mücadele istemlerini belirtiyorlar. Söz birbirini kovalıyor ve askerlerin köy baskınlarına ve yapılan düşman propagandasına sıra geliyor. Bir genç "onlar ancak arabayla bu yolun bittiği yere kadar

gelebiliyorlar. Yolun bittiği yerden iki saat yürüdüklerinde hepsi bitkin düşüyorlar. Yaptıkları tehditler sefil durumlarıyla çelişiyor. Hep devrimcileri sordukları halde, sizlerle karşılaşmadıkları zamanlar sevinçlerini gizleyemiyorlar" dedi. Her taraftan akan buz gibi sular, büyük çukurlara biriken suların oluşturduğu mavi, enfes gökçülük ve koyun, keçi sürüleriyile cenneti andıran yaylalarda göçerlerin yurtseverliği ve canlılığı insanı hayranlık içinde bırakıyor. Etrafımızı saran göçerler, yaylanın kapışıyorlar. Silopi ve Cizre'deki olumlu gelişmelerini aktarıyorlar ve alanlarına yeterince gelmemizden şikayetçi oluyorlar. Ve hepsi de Ahmet Biryân'ın suçlarını ve mutlaka cezalandırılması gerektiğini anlatıyor.

Aksama vardığımız bir köyde yaylaya çıkmayan köylülere yaptığımız konuşmada, köylüler, hayat pahalılığı, değerini bulmayan üretim zorlukları ve son dönemde artan asker baskılarını anlattı. "Artık 10-15 askerle köylere geliyoruz. 150-200 askerle köylere devrimler. Artık hepimizin ilk suçu devrimcilerle yardım etmek oluyor. Bunun ne demek olduğunu bildiğimizden, bu suçlamadan onur duyuyoruz."

Nihayet serin Uludere-Beytüşşebab yaylalarından inip sıcak Şırnak vadilerine geliyoruz. Büyük bir kısmı dağlık olan Şırnak alanının köylüleri suların çok az olduğu derinleri kenarında çilo'dan yapılan bannaklarda kümelenmişler. Geçimleri tamamen hayvancılık ve hayvan ürünlerine bağlı olan ve yoksullukları her yönüyle belli olan Şırnak köylülüyü, engin yurtseverliği ile bu durumu geziyor. Devlet çok az ücret verdiği ve Güney Kürdistan'da hayvan ücretlerinin düşük oluşundan tüccarların hayvan almaya yanaşmaması, hepsini düşündürüyor. Çünkü hepsinin geliri tanesi 3000-3500 TL'ndan satacağı 50-60 keçiye, 20-30 kilo penceye ve yüne bağlı. Şeker, çay, yağ, un, pirinç vb. bütün temel tüketim maddelerini almak mecburiyetinde. Üstelik ülkeye olmadığımız kadar katır ve atlarla tüccarları vasıtasıyla alana aktarılan bu ürünler, çok daha pahalı olmasına neden oluyor.

Karabela adlı faşist yüzbaşının vurulmasından sonra alana yoğun baskılar yapılmıştı. Ancak köylülük arasında bunun izi yok. Tam aksine sömürgeçiliği yönelimimizi istiyorlar. Gelen baskıları karşılamaya hazır olduklarını her fırsatta belirtiyorlardı. Zaten durumları bu gerçeği yansıtırıyor. Aksamları gizli gittikmiş evlere toplanarak gelişmeler ve mücadeleye konusundaki derin tartışmalara giriyorlar. Dağıtılan Başkanın resimlerini kapışıyorlardı. Sevinçten gözyaşlarını tutamayanlar yüzlerini saklıyorlardı ve fotoğrafları alırlar bile sevinçten birbirine gösteriyorlardı. Gece geç saatlere kadar yapılan toplantılara doymayan köylüler, gündüzleri gizlendiğimiz ormana tek tek gelip, "merhaba heval" deyip, toplantıları orada da devam ettiriyorlardı.

Uzun yıllar, milliyetçi ve küçük-burjuva örgütlerin sömürdüğü mücadelesiz alan halkı, bunları tanımanın hırsıyla Parti etrafında daha da kümeleniyorlardı. Kısa sürede izlerine rastlanmayan KIK vb. örgütler, taktik olarak ancak kendilerini yasıyorlardı.

Ailelerin devrimci propagandaya açılmasıyla gençlerden hızla mücadeleye katılanların çoğaldığı Şırnak alanı bu görünümüyle sömürgeçilerin korktuğu alan haline geldi. Çocukların mücadeleye katılmasıyla aileleri tatlı bir telaş kucakladı. Zorunlu olarak toplantılar yapıldı. Toplantılara yaşlılar ve

diğer alanların aksine kadınlar katılıyordu. Bir yaşlı yurtseverliğinin ölçüsünü göstermek için, "ben Kürdistan'ı Mekke'de ve Siirt halında da savundum" demesi kalabalığın gülmesine yolaçtı. Aynı yaşlı gençlere hitaben "hele günü gelsin, siz mi sağlamsınız, bizler mi...?" demesi, gençlerle yaşlılar arasında oldukça derin bir tartışmaya yolaçtı. Bizde tartışmayı izlemekle yetindik, ama çok derinleşince müdahale ettik ve tatlıya bağladık. Ancak her defasında şu gerçek bizi düşündürdü; bu kadar baskı altında tutulan bir halktan daha ne beklenirdi ki?

Engin Herekol eteklerini aşıyoruz. Bizi gören adamlar yolumuzun kesip zorla alkoymaya çalışıyor ve belki açıştı diye soğuk ayan ve çökekle, devrimcilerin soyismi adını taktıkları çortan'ı ikram ediyor. İşimizin acele olduğunu belirtip ancak ikna edebiliyoruz. Yolda mola verdiğimiz bir zuman sahip-leri itinayla aşımızı mola yerine getiriyorlar ve hemen gelişmeleri anlatmamızı istiyor biri, diğeri müdahale edin "yorgunlar, acele etme, yemek yesinler, dinlensinler" deyince, diğeri "ne yapayım, ajanlardan ve asker baskısından bezdik, artık mücadele yoğunlaştırılmı" dedi. Yemekle beraber sohbeti derinleştirdik. Yayın ve Başkanın resmini aldılar. Biri Karabela'nın durumunu aktardı. "Karabela'nın bonnu çik kalmış, herkes bu duruma Kürdistan hediyesi diyor, dansı diğerlerinin başına" dedi ve Alihan Tatar, Nazim Nazmi Tatar ile Ahmet Biryân'ın usaklıklarını anlattı ve sömürgeçilerin cezasızlığını şöyle anlattı: "Karabela Türk ordusu vahşi ve aptal diyor. Komutanlar bize devrimcileri yakalayan diyor. Biz ise çeşmelerle pusula kurup, köylere baskı yapıyoruz. Halbuki sadece Şırnak'ta binlerce çeşme var, köylü de baskından bıkmıyor, üstelik ne kadar bu baskılara dayanırlar ki diyor" dedi. Evet artık katlanmıyoruz, silahları artık partilardan diye takılmaya başladı. Ve devam etti: "Simdi de başlarına Şırnak çıktı. Çünkü kazada devrimci mücadele yoğunlaştı. Her tarafta parti yazıları okunuyor. Kahvede, bakkalda son gelişmeler konuşuluyor. Bunun üzerine şehirlerdeki polis karakolu amirlik durumuna getirildi, MİT faaliyeti arttı, ama gelişmeleri durduramıyoruz." Yolumuzun uzaklığından bir daha uğrama sözü vererek ayrıldık.

Yolda yakaladığımız dört kekkik yavrusunu "büyüyen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşçısı olacağı" isteğini kabul ettirmiş bir çocuğa vererek, geceyinin, pusula kurulan asfalt yola vardık. Asfalt yolu geçtikten sonra mola verdiğimiz vadide yayladan dönen göçerlere rastladık. Beraber yenen yemekle konuşmaya daldık. Onlardan karakolun korkudan köylülere nöbet tutturduğunu öğrendik.

Üç-dört saatlik trmanışın sonra dört-beş çadırılık yayla zomlarına vardık. Cadırlarda erkek olmadıktan ötürü daha çekingen davranışlarımızı görünce kadınlar, bizi zorla oturturlar. Hemen yemek hazırlandı. Güzelliyini övdükleri nefis ayanlarını ikram ettiler ve erkeklerin ekin biçmeye gittiklerini söylediler. Etrafımızı sarıp gelişmeleri aktarmamızı istedikler. Kadınların bu yakınlığı dinci taassup ve kadına uygulanan tutucu kuralları aşıyordu. Daha önce devrimcileri görmüş ve tanışmışlardı. Bu yüzden bizden öğreniyorlardı. Anlatılanları sevinçle birbirine aktarıyorlardı.

Artık yüksek dağın, sık ormanları, derin vadileri ve büyük köylülerle Eruh alanındaydık. Köyler derin vadilerde su başlarına sık

olarak kurulmuş. Köylerin hemen hemen çoğunda okul yapılmış, ancak yollar yeni yapıyorlar. Yurtseverliğin canlı olduğu alanlar, eski direnme odakları. Feodal öncülükli aşiret direnmeleri zamanı yerini bireysel tepkilere bırakmış ve sömürgeçilerin eşkiya adını verdikleri bu insanlar yıllarca sömürgeçilere karşı direnmişler. 1970'e kadar yaygın olan bu durum henüz devrimci bir mücadele olmadıktan dolayı değerlendirilememiştir. Yüksek dağlarda bir kale görünümünü sunan alan, ancak belli yerlerdeki dar vadilerden ovalara açılıyor. Yıllarca köylere hiçbir hizmet getirmeyen sömürgeçler, alanın stratejik öneminden vadilerden hızla yollarını alana sokuyorlar. Bu yollarla feodallerin olduğu köyleri aşmaktadırlar. Olayısıyla geçimleri hayvancılık, binbir zorlukla oldukça engelbi alanda yapılan sınırlı tarım ve bahçeciliğe dayanan Eruh köylülüğü, yoksulluğun pençesinde dir. Eruh ve Şırnak kazaları köy ürünleri için pazar olamadığından, köylüler, Cizre'ye gitmektedirler. On, oniki saatlik yola yolculuğu ise sadece yaz ve bahar mevsimlerinde yapılabilmektedir. Hele hastaların doktora getirilmesi ise mucize olarak kabul edilmektedir. Köylünün kütanaka kendi kendine yeter doğal köy üretimi olmazsa, yoksulluktan alan adeta boşalacak. Bol suyu olan köylerin tütün ekimci yapmaları ya engellenmekte ya da sürekli surette ruhsat verilmektedir. Dolayısıyla köylülerin gözünde Türk devleti denilince asker baskısı, rüşvet ve pahalılık akla gelmektedir. Kalabalık nüfus, uygun coğrafya ile birleşince, köylü yurtseverliğinin oluşturduğu potansiyel tarumar etmek için sömürgeçler baskı yanında, çeşitli yöntemler uygulamaktadırlar. Otoriteleri önemli ölçüde azalan feodalier vasıtasıyla köylülüğü parçalamaktadırlar. Konuştuğumuz bütün köylüler bu durumdan şikayetçi idi. Nitekim köylülerden biri "eğer ağaların oyununa gelmeyip, birbirimizi şikayet etmesek yıllarca asker köye uğramayacak" sözyle bu gerçeği en iyi şekilde yansıtırıyor. Devrimcilerin bu durumu önlemek için faaliyet yürüttüklerini görüldüğü destek vaadediyorlar. Alanlarda böyle çelişkileri olan ve neredeseyse çatışma durumunda gelen bir köydeki köylüler mınıtında olduğumuz duyunca ısrarla bizi köye davet edip, aralarındaki çelişkiyi çözmelerine yardımcı olmamızı istedikler.

Alanın genelinde egemen olan bu çelişkiler önemli oranda giderilmesine rağmen, sömürgeçler kul birbiri kıldırma devam etmektedir. Köylülük arasındaki çelişkilerde barşolı oynayan Alihan Tatar ailesi, Mihemedê Hessa ve Şêx İsmet olmaktadır. Mihemedê Hessa'nın neden olduğu bu çatışmalar yüzünden Xurbe, Zivingahalı isimli köyler yarıyaya boşalmış, harabe görünümü sunmaktadırlar. Köylüler bu oyunların farkında olduğundan sömürgeçlere kinleri daha büyümektedir. Uzaktan bizi silahlı görüp, düşmanları sanan köylüler, yolumuzun yanlışlıkla kesip durumu anlamaları üzerine, büyük bir utanc ve üzüntü duyuyorlar. Bu tür çatışmaların anlamsızlığını önlemek adına yaradığımız belirtmemiz bütün köylülere onaylanmamızdır. Çatışmalardan çıkarılan birkaç dışında hepsi Mihemedê Hessa'nın ve sömürgeçlerden kaynaklanan bu çatışmalara hayıflanıyorlar.

Devrimci propaganda ve eylemin yoğunlaşmasını köylülükte varattığı umut ve hareketlenmişliği ve uzantılarının halk üz-

Devamı 22. sayfa

FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ BARBARLIKLAR HALKIMIZIN KİNİNİ ARTTIRMAYA DEVAM EDİYOR!

Bitlis yöremiz, Kürdistan'ın Orta-Kuzey-Batı bölümünde önemli bir alan durumundadır. Tarihi, geçmişte Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarını birbirine bağlayan kervan güzergahını, günümüzde ise, uluslararası kara ulaşımının önemli bir geçiş noktasıdır.

Doğu, batı, kuzeyden uzanan sıradagların ve sarp ormanlık vadilerin çakıştığı, güneyde Torosların kıvrılı kıvrılı paralel geçtiği, kısaca bir gövdenin damarlarının düğümlediği bir görünüm arz etmektedir. Bu özellikleriyle Bitlis, adeta Kürdistan'ın önemli bir merkezi görünümündedir. Bir yaz mevsiminde coğrafik yapısına bir göz attığımızda yüksek dağları ve yaylalarıyla uçuz bucaksız ormanları, vadi ve ovalarıyla, başta pırnc ve tütün olmak üzere ekilen çeşitli zenginlik kaynaklarıyla tıpkı güzel dokunmuş bir halının üzerindeki rengarenk nakış işlemlerine benzemektedir.

Tarih boyunca hakim sınıflarının işbirlikçi ve ihanetçi karakterleri, ne denli ünlü ve yaygın ise, halk kesimlerinin de elverişli arazi koşullarına dayanarak ve geri aşiretçi ve kabilesel düzeye kalsa bile işgalci ve sömürgeci güçlere karşı sürekli direniş sergilemesi bir o kadar gerçekçidir. Nitekim bugün, halen canlı ulusal değerleri bağırlandırma taşına ve bu özelliklerini yitirmeye gerçekliğini bir direnmele bağlamak gerekiyor. Doğal olarak bu durum günümüz koşullarında gelişen PKK öncülüğündeki ulusal kurultuş süreciyle tam bir uyumluk arz etmekte ve üzerine düşen tarihsel görevleri yerine getirmeye rolünü oynamaya aday gözükmektedir.

Yöre halkının ekonomik durumunu değerlendirmeye çalıştığımızda, Kürdistan'ın genelinde olduğu olumsuzluklar, bu yöremizde de varlığını sürdürmektedir. Açlık, yoksulluk, işsizlik, işkence, sömürü, zorunlu göç olayları ve hertürlü keyfi sömürgeci uygulamalar vb. halkımızın günlük ve sıradan bir yaşam parçası haline gelmiştir. Alanda bir kaç iri feodal ve kompradör-burjuva dışında, geriyek kalan orta ve yoksul kesimlerin ekonomik, sosyal vb. yaşam sorunları her geçen gün zorlaşmakta ve vahimleşmektedir. Şehir merkezinde, kümeleşmiş bulunan küçük-burjuvazinin de imkanları sürekli daralmakta zarar, iflas vb. günlük olaylarla sınıf olarak dağılmaya başlamaktadır. Yöre halkının en önemli geçim kaynağı durumundaki tütün, pırnc ve hayvancılıkta yaşama gerekli katkıyı sağlayamamakta, daha doğrusu sömürgeci talan politikasının acımasız yasaları ile halkımız, bu kahırlı yaşama reva görülmektedir.

Alanda çok kaliteli tütün üretilmesine rağmen, üreticinin eline çok düşük bir karşılık geçmektedir. Tekel, tüccarlar, devlet işletmeleri esas parayı toplamakta, ürünler halkın elinden zorla gaspedilmektedir. Söz gelimi bu yıl tütün baş fiyatı; 550 TL'ni geçmemiştir. Ayrıca ürünün 1/3'lük bölümünü çürük göstermiş, %10'luk bir vergi kesintisi gibi sahtekar ve sömürücü yöntemleri ise, işin tuzu-biberi olmuştur. Pırnc ve hayvan besiciliğinde de durum farklı değildir. Halkın ürünlerinin polihassasına ve zoraki bir talan politikasıyla alınması hükümünü sürdürmektedir. Yine diğer bir uygulama da, devletin son çıkardığı bir kararname ile ormanların "konumasi" ve kesimlerinin halka yasaklanmasıdır. Oysa halkın hayvancılıkla uğraşması durumunda, ormandan önemli ölçüde yararlanması gerekmektedir.

Mal, mülk, ev hayvan vb. herşeye getirilen ağır vergilendirme, halkımızın belini bükken ekonomik zorluklardan da olsa kırsal ve şehir merkezlerinde göç olaylarının büyük boyutlarda olacağını tahmin etmek zor olmayacaktır. Üretim çok dar, yetersiz ve ilkel yöntem-

lerle gerçekleştirilmesi, sosyal gerilik ve sosyal hizmetlerin bilinçli ihmal edilmesi, yılın her mevsiminde basit hastalıkların dahi yüzlerce insanımızın yaşamına son vermesine yaşlı-kadın ve çocukların bu olumsuz durumdaki en fazla etkilendiği bir kesim olmasına yol açmaktadır.

Faşist sömürgeciliğin yöre halkı üzerindeki baskı ve çeşitli uygulamaları da -genelde olduğu gibi- acımasız ve sınırsızdır. Şehir merkezlerinde ve kırsal alanda MIT, ajan, muhbir, işkenceci, ordu ve polis gücünü devreye sokarak, takip, tutuklama, işkence, öldürme, kortutma, sindirme vb. uygulamalarla halkı canından bezdirmektedir.

Öncelikle gençlik üzerinde her türlü pasifikasyon, yıldırma ve yıpratma faaliyetlerini yaygınlaştıran pasifikasyonla sıradan insanları dahi aksam yakalayıp sabaha kadar işkenceye tabi tutmaktadır. İşkence sonrası insanlar, derin fiziki ve ruhsal rahatsızlıklar yaşamaktadır. Geçen Mayıs ayında şehire inerek evlenme muamelesi yaptırmak isteyen köylü bir genç, herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin göz altına alınarak yoğun işkenceye tabi tutulmuştur. İşkence sonrası hafızasını yitiren ve sakat kalan genç insanın kin ve öfkesini dikkate alan sömürgeciler, onu Doğan karakolu işbirliğiyle öldürerek, Bitlis suyanına atmışlardır. Gençin cesedi bulduğunda olaya, intihar süsü verilmiş istenmişse de işkence yapıldığı tespit edilmiştir.

Kuşkusuz, halkın devrimi örgütlenmesi gerçekleştiği oranda bu tür olayların teşhiri en geniş biçimde yapılacak ve hesabı sorulacaktır.

Sömürgeci faşist yönetimin mahkeme, adliye vb. kurumlarını nasıl yönlendirdiği ve halka zulmetmeye nasıl birer araç olarak kullandıkları konusunda da aşağıda verdiğimiz örneğin, konuya belli oranda izah getireceği inancındayız. Atalarının direnişçi geleneğini sürdüren ve sırtını yalnız kavalıklara dayamış olan bir köyde, 60 yaşlarında bir ihtiyar amcaya, sömürgeci faşist uygulamaları anlatıyoruz. Sürekli tasdik ediyor ve başından geçen bir olayı bize anlatmadan edemiyor:

"Henüz baharın ilk ayı idi ve hayvanlarımız yaylaya çıkarılmadığından ağıllarda kalıyordu. Bir gece, içinde 80 kadar küçük baş hayvanım bulunduğum ağılım yandığını gördüm. Köylülerin yardımıyla yanğını söndürmeye çalıştıysakta maalesef söndüremedik ve gözlerimin önünde çocuklarının tek gelir kaynağı olan 80 baş hayvanım çayır çayır yanarak heba oldu. Bu kaynaktan böylece kurumuş oldu. Yanğının niçin, neden ve kimler tarafından olduğunu halen de öğrenmiş değilim. Düşmanların yaptı desem düşmanım yoktu. Çocuklarını yaptı desem onlar da böyle birşey yapmazlardı. Olayın ne kasti ve ne de kazanın olduğu halen de

bilinmemektedir. Bir kaç köylünün teşvikiyle ve biraz yardım alabilirim umuduyla devlet görevlilerine müracaat ettim. Ve durumu jandarma karakoluna bildirdim. Karakol komutanı, beni sıkıştırarak olayı birilerinin boynuna yıkmamı istedi. Vicdanıma dayanarak kimseye yüklemem. Bu olayı devlete bildirmekle başıma bela açtığımı anladım. Fakat iş isten geçmişti artık. Çünkü olay mahkemeye intikal etmişti ve hakim karşısına çıkarıldım. Hakim de beni bu konuda sıkıştırdı ve bağırıp çığırarak 'olayı başkalarına yükleyeceksin, yoksa seni içeri attırır çürütürüm' diyerek tehdit etti. Bu durum karışında daha da çıkmaza girecektim

ve mecburen olayı, 11 yaşındaki oğlumla yükledim. Oğlumla alıp hem nüfus dairesinde yaş kontrolünü, hem de doktor muayenesinden geçirmek esas yaş tespitini öğrenmeye çalıştım. Bu işlem sonucunda oğlum, nüfus kütüğünde 4 yaşını gösteriyordu. Esas yaş ise kontrol sonucu 11 gösteriyordu. Oğlum yaşı doğru yazdırmışım diye tekniği mahkemeye verdim ve yine hakim beni azarlayıp kızarak içeri atacağını söyledi. Ben de öfkemi engelleyemeyerek çıkış yaptım ve 'istediğin kadar içeride tut, istediğin kadar ceza ver, umurumda değil,

HRK savaşçıları, halkımızın özgür geleceğini teminatdır.

çünkü hayatım zindandan farkıdır. Zaten her günümü böyle geçiyor, bundan dolayı da hiç bir şeyden korkmuyorum" diyerek içimi boşalttım. Mahkeme halen devam etmektedir. Her gidış gelişimde bir yiğit para masrafım oluyor. Görüldüğü gibi umut ettiğim 'devlet babadan' yardım alma (!) hikayesi başıma düşman babadan büyük bir bela açılarak karşılığın bulmuşum. Derin derin içine çekti ihtiyar amca, olayları tekrar hatırlamanın kin ve öfkesini bir hayli sınırlanmıştı. Evet, bu olay da sömürgeci faşist devletin, sivil faşist kurumların bu keyfi uygulamalarıyla halkımızın sindirme ve bitirilişin

eşiğine nasıl getirildiğini kanıtlar niteliktedir.

Yeri gelmişken faşist sömürgeci ordunun soysuz subaylarının halk üzerindeki baskı, sömürü, rüşvet gibi sıradan ve keyfi uygulamalarına da değinmekte yarar vardır. Arazi, hayvancılık ve göçer kabileleri için, yerleşime elverişli olduğundan, bahar ve yaz aylarında Bitlis yöresine çevre il ve ilçelerden binlerce aile gelir. Bu ailelerle yerli halk arasında mera ve araziye kulnama karşılığında para, hayvan vs. ödemeler mevcuttur. (Bu paraya kod deniyor) Fakat, bu sene köylülerin eline geçmesi gereken arazi karşılıkları paralar, karakol komutanları, subay, onbaşılar vb.'lerince zorla alınmış yöredeki halk açlık ve yoksullukla bir de böyle bir cephe-ye karşılaşmıştır.

Göçer aileler üzerindeki baskı ve uygulamalar da had safaya çıkarılmıştır. Her yıl hayvan sürülür, Bitlis-Diyarbakır karayolundan götürülür, aileler ise yol boyunca konaklayarak yaylalara ulaşırlardı. Bu yıl ise, ne sürülerin ve ne de halkın yol boyunca konaklamasına izin verilmiştir. Çok uzuz ve göçer ailelerin sürekli kullandıkları bu yöntem yasaklanmış, yüzlerce asker yolu tutarak sürülerin ve ailelerin kamyonlara doldurularak götürülmesinin sağlanmışlardır. Büyük masraflar karşılığında ve zoraki bir uygulama olduğundan bu durum, göçer ailelerin büyük tepkisiyle karşılaşmıştır. Hatta bazı aileler bu uygulamaya karşı direnmiş, ancak bu aileler meydan dayandığından geçirilerek para cezalarına çarptırılmışlar, bazı aile fertleri de tutuklanarak işkencelerden geçirilmişlerdir. Göçer aileler üzerindeki uygulamalar olan baskı, rüşvet, ceza kesme vb. gibi keyfi yöntemler halkın maddi ve manevi yaşamını daha da zorlaştırmaktadır.

Devletin kırsal alanda geliştirdiği bitmez tükenmez keyfi ve faşist uygulamalara da değinmeden geçemeyeceğiz. Köy muhtarlıklarına iletilen son talimatnamelerde, şu noktalar dikkati çekmektedir. "Ormanlar hiç bir sürele köylülere kesilmeyecek, odunluk, yaş yaprak kesimi vb. kesilmesi durumunda hakkındaki soruşturma açılarak cezal tedbirler uygulanacaktır."

dirilmektedir. Ayrıca çok önceleri çıkarılan ve sıkıyönetim komutanlıklarıyla sürekli denetlenerek uygulatılmak istenen bir karar da, "köylere gelen yabancılara hakkında yapılması gereken işlemler"

İflah olmaz küçük-burjuva örgütlerin yöredeki eski faaliyetleri ve bugünkü vardıkları noktayı da bir ifret tablosu olarak aktarmak istiyoruz: Geçmişte parlamentoya adam gönderme, dernek kurma, iznil yürüyüş yapma gibi "müthiş" eylemlilikleri ile halkın ulusal kurultuşa duyduğu özlem ve yakınlığı, PKK şahsında görmelerini sürekli engellemek istemiş olan bu iflah olmaz örgütlerin, (DDKD, ÖY, KUK vb.) kakavan sözcüleri ve rahat günün kahramanları beyaz gömlek ve kravatlarıyla derneklerde bol keseden nutuk atmışlar ve PKK hakkında, "Apostolar kana susamışlardır...Onlar halktan ve devrimcilerden herkesi vuruyorlar... Onlar öldürmeden duramazlar, terörist, ajanlardır us vs..." gibi iğrenç demagogiler yapmışlardır. Halka ise, ulusal kurultuşun saf ve onurlu düşüncelerini iletmek yerine kendi reformist, modern işbirlikçi anlayışlarını empoze etmeye çalışmışlardır. Fakat, yöre halkı, uzaktan ve ulusal çitleniş PKK şahsında somutlaşan ulusal kurultuşa sempati beslemeye devam etmiştir.

Bu rezil ve utanmaz politikalarını halka da buluşturmuş ve onları kendi çıkarlarına alet etmek için verdiğimiz örnekte bir yurtseverin şu sözleri dikkate de-ğerdin: "12 Eylül öncesi bir gün çarşıda geziyor, bir örgütün derneği önünden geçmekteydim, birkaç kişi önüme çıktı beni derneğe davet ettiler, 'bunun abi bizim derneğe gidelim, seni de kaydedelim, biz de Kürdüz, siz de Kürtsünüz' diyerek konuşmaya başladılar. Ben onların bu isteğini reddettim. Bu yöntem ve çalışmaların doğru olmadığını söyleyeyim geleceği yoktur dedim. Bu duruma sinirlenen sözde devrimci-ler, sonraları beni hainlik ve Kürt olmamakla suçlayarak, neredeyse işi dövmeye kadar götürdüler. Sindi işi, bunlarla karşılaştığımda kafalarını önlere eğip, utanarak gezmektedirler. Böylece onlar hakkındaki görüşlerim doğrulanmış oluyor." Geçmişte halka birşey vermeyen, saygılı olmayan bu küçük-burjuvaların mevcut koşullarda başka yapacak birşeyleri de kalmamıştır. 12 Eylül sonrası faşist cuntanın uygulamalarına karşı selameti kaçmakta bulan "örgüti ileri gelenleri" bu gün Kürdistan'dan uzakta ve sosyal-demokratıyan yamanına uşaklığı içinde bulunurken, bir kesimi yerel işbirlikçilerin fedaileri olmakla, diğer kesimi ise metropol kentlere kaçarak kişisel yaşamı örgütlemeye il meşguldürler. İçlerinde dürist ve yurtsever olanlar ise mevcut yapının zorlukları karşısında kendit kabuğuna çekilmiş, bu durum olumsuzluklarını yaşamaktadırlar. Mevcut konuları böyle olan yurtsever ve dürist kesimlerin Partimiz saflarında bütünleşmeleri yeni dönem mücadele sürecine hızla katılmaları gerekmektedir.

Sonuç itibarıyla yaptığımız bu kısa açıklama ve örneklendirme de anlaşılacağı üzere Bitlis yöresi çok önemli elverişli konumu, derin yurtseverlik duygularıyla mücadelenin önümüzdeki dönemine gelişkin bir adım atacaktır. Bütün sorun halkımızın Partisi ve onurlu savaşını sürdüren halkımız öncülüğünde kenetlenmek, onun ideolojisi örgüt-sel, askeri, politik hattını hayata geçiren, gücünü halkımızın Ulusal Direniş Cephesini en geniş biçimde yaratmaya veren militan çalışmaları gerçekleştirmektedir.

Genelde yürütülecek böylesi kapsamlı çabalar halkımızın başarısızlığa doğru ilerlemesini hızlandıracak ve zafer, hiç bir engel ve güçlerce durdurulamayacak gerçeklik haline olacaktır.

● Militan Direnişçiliği ve Halk Savaşını Yükseltelim!
● Yaşasın Ulusal Direniş Mücademizi ve Şanlı PKK Savaşçılığı!
● Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeçleri, Yerli İşbirlikçileri ve Emperyalizmi!

26.7.1984

ORTADOĞU VE DÜNYA

Çelişkilerin alabildiğine kızıştığı, karşı tarafların mevcut yapıya zora göstermeyeceği dengeli lehlerine çevirmeye için amansız mücadeleye yürüttüğü, gelişmelerin buna uyularak sorun süratle yaşandığı, bölgeyi tümden etkileyecek büyük çalkantıların ve patlamaların meydana gelmesinin bir an meselesi olduğu, buna işaret eden çanların çalması başladığı bölgemiz, yaşayan halkların kaderini omulu ve olumsuz yönde etkileyen canlı gelişmelerin birine daha tanık olmaktadır.

Bölgemiz sorunlarının gündeminde uzun yıllardır hiç imyeyen Filistin sorunu, sun günlerde dikkatleri üzerine çeken olaylardan kuşkusuz en önemlilerindedir. Filistin devrimi vardığı aşamada, en tehlikeli olarak kabul edilen, çetrefilli bir çıkma girip mevcut güçlerle atlatılması güç, büyük bir bunalmış yaşamaktadır. FKO bölünmüş, bölünecek tartışmaları sürüp giderken 4.11.1984'te Aralaf yarışı yakın üyenin protesto ettiği Yürütme Komitesi toplayarak, Filistin Ulusal Meclisini 22.11.1984 tarihinde Ürdün'ün başkenti Amman'da toplanmaya resmen çağırıldı. İşte bir halkın devrimini, kaderini yakından etkileyen bu gelişmeler, trafıca ele alıp işlemek konunun ana fikrini oluşturmaktadır.

Aşında parti yayınlarının hemen hemen tümünde detaylı olarak ele alınıp değerlendirilmesi yapılan Ortadoğu'nun durumuna tekpar kabiliinde de olsa konuya ışık tutacağından, kısaca değinmek, gelişmeleri bilince çıkararak açısından gerekli ve yararlıdır.

Ortadoğu defalarca izah edildiği üzere bir yanda çözümünü dayatan, öte yandan çözümünü ağırlaştırın derin ulusal, toplumsal ve tarihsel etmenlerin bulunduğu bir dizi sorundan muzdariptir.

Kapitalizmin bu alanda geç doğması, daha sonra emperyalizmle uzlaşarak egemenliğini günümüze kadar sürdürmesi, halkları ortaçağ karanlığında tutmuş; bu nedenle toplumsal alanda geri yapı ile gerici çağdışı ideoloji ve düşünceler etkisini bugüne dek sürdürmüştür, stratejik bir konuma sahip olmasından dolayı Ortadoğu emperyalizmin sürekliliğini çekerken, onun paylaşımına uğramış, emperyalizmin yerini alan emperyalist egemenlik, önceleri klasik ve yan sömürgecilik, ardından Kemalizm, siyonizm, sağlık ve Arap gericiliğine dayanılarak yeni sömürgecilik biçiminde en katı bir şekilde sürmüştür. Böylece halkların ulusal ve toplumsal gelişimi zorla engellenmiştir.

İşte insanlığın normal ve doğal seyri içerisinde öze dinamiklerine dayanarak ortaya çıkması gereken çağdaş gelişmeler, yani ulusal ve toplumsal gelişim yasa ve bu gelişmelerin rotasını tayin edip ilerleten modern sınıfların ortaya çıkıp tarihi rollerini oynamalarını tamamlama ifade ettiğimiz bu ulusal-toplumsal tarihsel nedenler engellenmiştir. Bölgede içiçe geçmiş kördüğüm oluşturan çelişkiler ve ağır sorunlar, bu halkların sırtında artık sökülüp atılması gereken bir kambur durumundadır.

Bunalmış derinleştiği, sistemin artık kendisini yenileyemediği koşullarda, dünyayı yarıyı yapısını devam ettirmek için savaş macerasına sürükleyen emperyalizme karşı proletaryanın önderliğinde büyük ekim devrimi zafere ulaşmış, diğer halklarda ekim devriminin yakın etkisi ve rehberliğinde başta proletaryaya olmak üzere savaş esnasında ve sonrasında ulusal ve sınıfsal kuruluşları için önemli mesafeler katadip, sistemde onanılmaz değişiklikler açarken, yukarıda belirttiğimiz nedenlerden ötürü Ortadoğu'ya bu gelişmeler yansımıştır.

Savaşın sonra bölgeyi aralarında paylaşan İngiliz ve Fransız emperyalizmi, Osmanlı yerine kendi ordularını bölgeye sürerek klasik sömürgecilik temelinde egemenliklerini tesis ederken, fiili işgale karşı çılız ve

güdüklü kalan Anadolu'daki ulusal kurtuluş hareketi dışında kayda değer bir gelişme ortaya çıkmamıştır. Bu egemenlik koşullarında feodalizm tasfiye edilmediği, tam bir işbirliği görüldü. Sosyal ayırmanın ortaya çıkmadığı böylesi koşullarda halklar elbette dışı dokunur bir gelişme kaydedemedi. Günümüzün canlı diye nitelendirildiğimiz gelişmelerin temeli esasla II. Dünya savaşından sonraki gelişmelere dayanır. Güçten düşen İngiliz ve Fransızlar aslında daha sonra ABD önderliğinde geliştirilen yeni sömürgecilik bir protipi biçiminde bölgeyi kendi çıkarları temelinde bölecek, bölükleri her parçada kendi işbirliklerini yönetime getirip keşildiler. Bu yeni işbirlikler altında belli düzeylerde kapitalist ilişkiler geliştirmeye başlayıp, toplumsal yapıda ayırılmalar ortaya çıktı; çok çılız bir işçi sınıfına karşılık yaygın bir küçük burjuvazi bile alanlarda ticaret burjuvazisi doğdu.

Bu yıllardan günümüze kadar süren bölgedeki küçük-burjuva hareketi bu toplumsal temele dayanmaktadır. Proletarya ve büyük burjuvazinin gelişmesiyle, başta belirttiğimiz sorunların kökten çözüme gücüne yettirmeye, ama çıkan boşlukları ötürü baş gösteren toplumsal ve ulusal muhalefetin sözcüğüne küçük burjuvazinin yapması sonucunu doğurmıştır. Fihli işgal koşullarının bulunduğu Cezayir'de Fransız emperyalizmine Filistin'de siyonizme ve gerisindeki İngilizlere karşı bir halk hareketi biçiminde küçük-burjuvazinin önderliğinde gelişen bu iki istisna örnek dışında, radikal küçük-burjuva hareketi genelde işbirlikçi yönetimlerin baskısı altında bu muhalefeti örgütleyemediklerinden ötürü ordu içindeki subayların darbeleri biçiminde şekillendi. 1952 Nasır Hareketi Mısır'da, daha sonra Baas'ın Irak'ta 1958'de, Suriye'de 1963'de, Kaddafi'nin ise 1969'da iktidara gelmeleri böyledir.

Araplarda böyle sonuçlanan küçük-burjuva hareketi, Suriye ve İran'da başları koşullarının elverişsizliğinden ötürü daha farklı oldu. İran'da milli burjuvazi Mussaddik önderliğinde 1953'te iktidara geldi ise de zayıf emelinden ötürü belirli varlık göstermeden CIA'nın desteğindeki Şahın yaptığı bir darbeyele iktidardan uzaklaştırıldı. Türkiye'de küçük-burjuvazi ve orta burjuvazinin bir tepkisi olan 1960 darbesi 1961 anayasasının ortaya çıkardığı da, ekonomik ve toplumsal temelini zayıf olması nedeniyle sonuçta işbirlikçi tekeli burjuvaziyi güçlendirmekten öteye gidemedi. Kapitalizmin tekelleştirdiği ülkelerde bir varlık göstermeyen küçük-burjuva hareketine karşılık, kapitalizmin tekelleşemediği ülkelerde, bu yönetimlerin ömrü daha uzun oldu.

Her ne kadar küçük-burjuva önderlikleri yemzelliği söz konusuysa bile, o, yukarıdaki tabloyu çizmiştir. 1960 ortalarından itibaren etkisini sürdüren Nasır'ı ve Baas hareketinin yanısıra emperyalizme karşı daha radikal yeni güçler sahneye çıkmıştır. Başta Filistin devrimi olmak üzere, Türkiye'de, İran ve Arap aleminde bu güçler tezahür etmiştir. Anti-siyonist, anti-emperyalist temeldeki Suriye'deki yönetim bu yıllarda daha da radikalleşmiştir. Bu gelişmelerin bir ürünü olarak Direniş ve Karşıkoyma Cephesi doğmuştur.

Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, İran'daki halk hareketi, Afganistan devrimi gibi yeni gelişmeler birlikte 1980'lere gelindiğinde emperyalizmin lehindeki dengesi bozmuştur.

Tam da gelinen bu noktada, emperyalizmin çıkarlarını sarsan bu hareketlere müdahalede bulunmuştur. Sertlik yanlısı ve savaş hesaplarını yapan, halkları katliamdan çekinmeyen Reagan yönetimin başına getirilmiştir. Daha dün etkilerini hâlâ canlı olarak yaşadığımız karşı-devrimci girişim ve çabaları şöyle sırala-

abilir: 1980'in Ekim'inde Irak-İran'a saldırtmış (bugün bir körfez savaşına dönüştürülmek istenmekte), 12 Eylül 1980'de faşist cunta işbaşına getirilmiş, Pakistan faşist yönetimine ve Afganlı gerillere açtık destek verilerik Afganistan devrimine müdahale edilmeye çalışılmış, ilericiler yönetimler karşı darbe girişiminde bulunmuş (Suriye, Libya), ABD Libya'ya açtık sataşarak bu yönetimi devirmek istemiş, 1982'nin Haziran'ında en güvenilir maşası İsrail siyonizmi eliyle Filistin devrimini tasfiye etmek, Lübnan'da faşist bir yönetimi işbaşına oturtmak, Suriye'yi çökertmek için saldırdı bulunmuş, İsrail Lübnan'a zor gücüyle 17 Mayıs antlaşmasını imzalatmıştır. Emperyalizm, öden vermezsin, saldırgan bir tutum izlemekte, uygulamaları tüm bu girişimleriyle 1960'ta sağladığı ve günümüzde aleyhine bozulan dengesi eskisinden daha sağlam ve halklara kan kusturan faşist rejimleri iktidara getirecek lehine çevirmek istemektedir. Böylesi koşullarda, yemzelliği artık tartışma götürmez bir biçimde yakın pratikte de görüldüğü gibi sınımdan açığı çıkmış mevcut önderliklerle, emperyalizmi geriletip darbe vurmak mümkün olmamaktadır.

Siyonist esir kamplarında geleceklere umutla bakan Filistin çocukları.

«Buradan hareketle bütün bu güdüler emperyalizmi belli ölçülerde durdurmanın mümkün olduğu söylenebilir. Ancak bununla emperyalizmi aleyhine bir denge yaratmak mümkün olmayacaktır. Bunu başarabilmek için herşeyden önce belirtildiği gibi özellikle Arap, Fars, Türk ve Kürt halkları başta olmak üzere, bölge halklarının bünyesindeki devrimci halk güçlerinin tarih sahnesine etkin bir şekilde girmesi gerekmektedir.» ÖBSE, s:31

Ortadoğu değerlendirilmesinin geniş bir tarzda bu yazımızda ele almak mümkün değildir. Ancak bu konular «Ortadoğu Bölgesel Savaşın Eşliğinde mi?» adlı broşürde net ve detaylı konulmuştur.

FİLİSTİN SORUNU

Emperyalistlerin siyonistleri topraklarına yerleştirip, kendilerinin büyük bir çoğunluğunu öz vatanlarından kovduğu Filistin halkı, daha önceleri yüzyıllarca Osmanlı egemenliğinde kalmış, bölge uyarlığını yaratılmasında büyük katkıları olan, kökleri Kenanilere kadar dayanan köklü ve kaderi halkımızın kaderine benzenen mazlum bir halktır.

I. Dünya Vaylaşım Savaşında Osmanlı imparatorluğu ve Almanların ittifak güçlerine yenilmesinden sonra Fransızlar ve İngilizler arasında yapılan Şahip Piko antlaşmasıyla Arap toprakları bu güçler arasında bölüştü.

Bu paylaşımında Suriye, Lübnan bir bütün olarak Fransızlara, Irak, Ürdün ve Filistin ise İngilizlere verildi.

Önceleri dini etnik topluluklar biçiminde dünyanın dört bir yanına dağılmış bulunan yahudilerle özellikle Avrupa'da gelişen kapitalizme birlikte bir burjuvazi sınıfı oluştu. Oluşan bu burjuvazinin gelişimi hem bulunduğu yerin burjuvazisini taciz eden genelde yahudi düşmanlığı doğurmakta, öte yandan yahudi burjuvazisinin gelişim istegi bir yurda sahip olmaması nedeniyle engellendiğinden

sorun oluşturmakta. İşte bu durum iki tarafın çıkarına hizmet edecek bir plan üzerinde düşünmeye itti. İlk olarak emperyalizmin desteğiyle yahudilere yurt arayan siyonist hareket, yahudi burjuvazisinin İngiltere'de 1882 yılında yaptıkları bir kongreye ilan edildi. Siyonist hareket, yahudi dininin -Beni İsraililerle sınırlı kaldığından, milli onur olması nedeniyle, eylemine böyle milli bir biçim kazandırarak bulunduğ vaaletlerle yahudi toplulukları için de çekici olabilmştir. Egemenlikleri altında bir yerde yahudilerde kalırsa sorun teşkil edecek yahudilere yer verilmesinin aynı zamanda emperyalizmin stratejik çıkarlarına da hizmet edeceği düşünüldü.

Yurt aramasında çeşitli tarihi temelleri bahane edilebilecek en uygun yer olarak Filistin seçildi ve böylece 1911 sonlarına doğru çeşitli ülkelerden yahudiler siyonist hareketin aracılığıyla Filistin'e göçe başladı. Emperyalizmin finanse ettiği siyonist hareketin yardımıyla göç edenler, hareketin uzun vadeli çıkarlarına hizmet temelinde yerli Arap halkın geniş arazilerini satın aldılar. Diğer yandan hemen burada yerleşik yahudi azınlığıyla birlikte örgütlenmeye başladılar. Kısa bir süre sonra bu örgütlenmeye çeteler oluşturular. Sultası

Filistin topraklarının %75'ini işgal eden İsrail'e 1949'da barış imzalamak zorunda kaldı. Öte yandan İsrail tüm Filistin topraklarını işgal ettiği 1967 savaşına kadar, Ürdün'ün 1948 yılında Amman'da topladığı Filistin Ulusal Kongresi ile aynı yılın Aralık ayında yapılan Eriha kongresiyeye Ürdün kralı Abdullaf'a Filistin sorunu hakkında tasarruf hakkı verilerik 1950'de Ürdün'ün aldığı bir kararla geriye kalan %25'lik topraklardan Batı Şeria Ürdün'le birleştirildi. Gazza ise Mısır idaresine bırakıldı.

Zorla civar ülkeler göç ettirilen Filistin halkının %36.5'u BM'nin denetiminde tüm haklarından yoksun olarak iltica kamplarında yaşarken, kalan diğer kısmı ise monarşik yönetimlerin izledikleri baskı ve komplo politikaları altında kimliksiz, medeni ve mülk edinmek hakkından yoksun bir yaşantıya maruz bırakıldı. Filistin halkının, yurtsuz devuguların, ülkelerine dönme özemlerini sürekliliğe baktarıb bu objektif durum. Arap aleminde ortaya çıkan yeni duruma paralel olarak vey bir kopması biçiminde, bugünkü gelişmelere zemin hazırlayan örgütlenmelerin subjektif plana 1950'lerin ortalarından itibaren yansımaya başladı.

Bu yıllarda Araplarda radikal küçük-burjuvazi önderliğinde toplumsal ve ulusal hareketlerin başlaması, Filistin'de eski önderliklerin aşılmasına, yeni temellerde, daha çok kendisinin önderlik ettiği bir hareketin doğmasına direkt etkide bulunmuştur. Kurtuluş ve uzlaşma çizgileri arasında Filistin programı adlı kitabında Abdullaf En-Nessey bu durumu şöyle izah ediyor: «Eger 1950-57 yıllarında Filistin halkının ulusal hüviyeti gelişimi zayıf kaldıysa daha sonraki yıllarda (1957-64) derin gelişmeler yaşadı. Bunun başlıca nedenleri:

Birincisi: Bölgenin o dönemde önemli büyük olaylara tanık olması.

İkincisi: Filistinlilerin, kendi ulusunun kurtuluşunda özel rollerinin önemini kavrama şuurunun doğması.

Üçüncüsü: Filistin halkının bu dönemde çok kötü siyasi, ekonomik ve sosyal bir durumu yaşaması, özellikle Ürdün'de yurtsuz hareketin gelişmesi, siyasi partilerin fesh edilmesi (Nisan 1957), Filistinli ve Ürdün'lü yüzlerce yurtsuzların tutulup caezavine doldurulmasıdır.»

Filistin devriminin ilk örgütleri olarak bilinen «Feth'in örgütsel başlangıcı 1957'de dayanır. Çeşitli siyasi eğilimlerin (Müstakim, Kadeşler, Komünistler, Baaslar ve diğerleri) 1956'daki siyonist işgale karşı direniş tecrübeleri, bu direnişçilerden sayısız olmayan bir bölümünde işgalin sona erdirilmesine dek ortak faaliyet sürdürme düşüncesini oluşturdu ve 1958'de Feth'in örgütünü ilk gizli hücre oluşturuldu.» İsa Eş-Şa'abi-Filistin Varlığı, s: 52

Küveyt ve Halic ülkelerinde Feth'in kuruluş tarihine yakın bir zamanda Suriye ordusundan ayrılan Ahmet Cibril ve arkadaşları Filistin Kurtuluş Cephesi'ni kurdular. Bu örgüt 1967'de «Dönüşün Bahramları, Devrimci Gençlik ve Kağımsız Narsırcılar gruplarıyla birlikte Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni kurdu. (Simgeli liderliğim Dr. George rraoof yapmaktadır) Ama Ahmet Cibril'in kendisi cepheden ertesi yıl ayrılarak FKHC-Genel Komutanlık'ı kurdu. Bu örgüt 1976'da tekrar bölünecek, ayrılanlar Filistin Kurtuluş Cephesi'ni kurdular. Yine içinde 1959'da Toprak Hareketi kuruldu. 1958'de Irak kralı'nın gün yıkılmasıyla Mısır ve Irak yeni yönetimleri arasında çıkan görüş ayrılıklarından sonra, El-Ha'c Emin El-Hüseyni Arap Yükeş Hareketi'nin kurtuluşuna katkıları için 1960'ta Kahire'den Bagdad'a taşındı. 1960'ta Filistin Kurtuluş Tuğacı kuruldu. 1958'de ise Mısır'ın anaoyaklı Filistin Arap Ulusal Birliği kuruldu. Nasır Hareketi, kendii içinde 1958'de 100 milliyetçileri harekete-Filistin Komünistleri'nin kurdu. daha sonra 60'ın ikinci yarısında bunlar Arap Milletleri Hareketi'nden ayrılarak Filistin Halk Mücadele Cephesi'ni kurdular. Irak Baas'ın kurduğu Arap Kurtuluş Cephesi'nden kopan Halk Cephesi'nden ayrılan bir grup Filistin Demokratik Cephesi'ni kurdu. Suriye Baas, Halk Kurtuluş Savaşını Öncülerini Yıldırım güçleri kurulu. Tüm bunlar işaret ettiği gibi, politik uyumlu bir ortamda yaşanan gelişmelerdir.

Devamı 23. sayfa

Ülkemiz Kürdistan üzerinde tarihin derinliklerinden buyana, süregelen sömürü ve talan uygulamaları, özellikle de Türk barbar boylarının bu alana gelmelerinden sonra hızlanmış, Türk, Arap, Fars sömürgeci güçlerinin sömürü ve baskısı altında olan halkımız; bırakalım kültürel ve siyasi yapısını geliştirmeyi, onu koruyup bugüne ulaştırmakta dahi büyük zorluklar çekmiştir. Feodal dönemde başlayan ve gün geçtikçe daha da derinleştirilen sömürü ve talan uygulamaları dünyada eşine ender rastlanan bir politikayla hayata geçirilmiştir. Özellikle de TC'nin kurulmasından arından sistemleştirilen ve böylelikle ülkemizde ekonominin kültüre ve siyasete de dahil her sahada yoğunlaştırılan talan siyasi haritadan silinen Kürdistan, tam bir hammadde kaynağı olarak görülmüştür. Bu talan gerçekliği en çok da -doğal olarak- kendisini ekonomik hayatta göstermektedir. Biz konumuza aldığımız tütün alımı ve gerçekleşen talan anlatırken, genelde bu politikaların dayanacağını, tarihi kaynağını ve ortaya çıkardığı sonuçları da irdelemeye çalışacağız.

Bu korkunç talanın, bu utanmazca çapulun sebebi nedir? Niçin yapıyor? Esasen bu sorulara doğru cevaplar verebilmek için, TC'nin dününü ve bugünü bilmenin, anlamının yanı sıra, Kürdistan ile olan ilişkisinin özünü ve biçimini çok iyi kavramak gerekmektedir.

Talan ve çapul Türk egemen sınıflarının en çok korumaya çalıştıkları tarihsel mirasıdır. Onların tarihlerinin en belirgin öğelerinden biri vahşi katliamcılık ise, bir diğeri de talan ve çapuldur. Zaten bu iki öge Türk egemen sınıflarında daha çok iç güdüseldir. Ve bu iki öge birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. O at sırtında elinde kılıç ve kalkan ile ya bir çapul ve talan seferine giderken, ya da dönerken gözlerini dünyaya açar ve yine at sırtında elinde kılıç ve kalkan ile bir talan ve çapul seferine hayata veda eder. Türk egemen sınıflarının tarihlerine biraz göz gezdirmiş olanlar bunu rahatlıkla görebilirler. Ve kendileri de bu durumu bir iftihar vesilesi olarak anlatırlar. Tarihte Orta Asya'da çarıkarak, iki koldan Avrupa ve Ön Asya'ya yayırlarken yollarının üzerinde yerleşik ve medeni halkları tam bir vahşet ve barbarlıkla talan ettiler. Ön Asya'ya yayılanların kiteller halinde ve hiçbir dayatma olmadan müslüman olmaları dahi talan ve çapul hesapları üzerindedir. Osmanlı devletinin oluşumunda katliam ve talan, temel harcıdır. Ve yine imparatorluk döken kanın, talan edilen mal ve mülkün büyüklüğü ile doğru orantılı olarak gelişir, büyür. Osmanlı imparatorluğu egemenliği altındaki halklara talan ve katliamdan başka bir şey sunmamıştır. Kısaca değindiğimiz bu belirlenimlerin belgeleri Türklerin resmi tarih kitaplarında bile mevcuttur. "Çağdaş" Türkiye Cumhuriyeti'nin oluşumu ve gelişimi de öz olarak Osmanlılıktankinden farklı değildir. Özellikle de katliamcılık, talancılık hususunda... Yakın dönemde Ermeni, Rum ve Kürt halklarının nasıl kiteller halinde katledildikleri, mal varlıklarının nasıl talan edildiklerinin belgeleri bir yana, halen yaşayan tanıkları vardır.

Sömürgeci-faşist TC'nin katliamcılığının ve talancılığının tarihsel temelinden başka onun tavırını sürdürmesinin güçlü bir sınıfsal temeli de vardır. Bugün işbaşında yapay bir burjuva sınıfının olması ve bu sınıfın emperyalizmle yeni sömürgecilik temelinde bağlara sahip olması, talancılığı ve katliamcılığı had safhaya vardırmasının bir başka sebebi. Bilindiği gibi yeni sömürgecilik modeli 1970'lerde tam bir çöküş aşamasına girdi ve

Talan Politikası ve Bitlis-Siirt-Muş Yöresindeki Tütün Alımı Üzerine

hiçbir koşul altında kendi kendini üretmez oldu. Bunun karşısında emperyalizm yöntemde, yeni sömürgecilik modelinde biçim değişikliğine gitmeyi yeni sömürgecilerde son çare olarak yaygınlaştırdı. Bu geliştirilmiş yeni sömürgeci model siyasal planda çıplak askeri faşist zoru ve bu zor altında ise tam bir ekonomik talanı içerir. Sömürgeci-faşist TC yönetimi de özellikle son dört yıldır, tam da böyle bir uygulamanın başındadır. Son dört yıldır, çıplak askeri bir zor ile bütün ağzılara kilit vurulmuş her türlü karşı koyuş tam bir katliamcılık ile bastırılmış, işçi-köylü bütün halk kesimlerinin varı yoğu talan edilmiş, açlık ve sefaletin kucağına itilmiştir. Tüm emekçi sınıf ve tabakaların her türden sosyal ve siyasal hakları gaspedilmiştir.

Kısacası sömürgeci-faşist TC yönetimi tarihsel karakteri ile sınıfsal karakterinin bütünlük arzemesinden doğan bir gönül rahatlığı ile katliam ve talan seferini başlatmış bulunmaktadır. Bu haliyle bir Şili, Pakistan, Filipin vb. yönetimlerinden çok daha vahşi ve barbar uygulamalar sergilemektedir.

Talan ve Çapul Nedir?

Talanı ve katliamı tarihsel miras olarak devralan ve yeni sömürgeci ilişkilerinden dolayı da bu anlayışlara "çağdaş" bir içerik ve anlam kazandıran sömürgeci-faşist TC yönetiminin talan ve katliam politikasını Kürdistan koşullarında nasıl uygulamaya koyduğunu tahmin etmek fazla zor olmayacaktır.

Türk egemen sınıflarının Kürdistan üzerindeki politikalarının talan ve katliama dayanmış olması yalnız bugüne has bir durum değildir. Onlar Kürdistan topraklarına ayak bastıkları günden beridir bu politikalarını başlıca olarak Kürdistan'a giren ilk akıncı boyları geliştirmiş yapı karşısında fazla tutunuyorlardı. Elekten geçen gibi akıp Anadolu içlerine geçiyorlardı. Ancak müslümanlığı kabul edip Anadolu'da bulunan bazı hristiyan halkları katlederek, mallarını talan edip ve bu temelde Osmanlı imparatorluğunu inşa ettikten sonradır ki yeniden Kürdistan topraklarına talan ve çapul için yönelmişlerdir. Talan ve çapul alanları tek tek elden çıktıkça da Kürdistan'daki bu yönlü politikalarının dozunu artırdılar. XIX. yüzyılda ise hemen hemen tüm talan ve asker devşirme alanlarını kaybettikleri için, Kürdistan'a yüklenmiş yüklenildiler. Bu amaçla sayısız katliamlar tertiplenildi. Bu durum XX. yüzyılın başlarında daha da derinleşti devam etti. Hemen hemen tüm alanlar elden çıkmış, ancak Kürdistan'ın büyük bir bölümünü halen denetimlerinde tutmaktadırlar. Orada da I. Dünya Savaşı sonrasında askeri denetimini yitirmiş gibidir. Fakat M. Kemal ve arkadaşlarının çeşitli hile ve entrikalarına aldanan Kürdistan'ın işbirliği ve uşak feodalleri, M. Kemal hareketinin çevresinde kümelendiler. Bu güçlerin de desteğini alan M. Kemal içte ve dışta bazı boşluklardan yararlanarak TC'yi inşa etmeyi başardı. Fakat oluşturulan TC'nin toplumsal temeli o kadar zayıf ki, Misaki Milli sınırları içinde bulunan halklar ve azınlıklar (Türklerin dışında) ya katlederek ya da yok sayarak her türden değerlerini kendi çıkarlarına değiştirip, temel olarak doğup gelişmeye çalıştı.

Türk egemen sınıfları XX. yüzyılın başlarına kadar at sırtından imediklerinden elle tutulur, toplumsal bir değer de yaratamamışlardı. "Çağdaş" bir cumhuriyet kurmak gerektiğinde ise belli oran-

da bir toplumsal değer bütünlüğü gerekiyordu. O halde olmayan değerler, talan edilerek kazanılması gerekiyordu. Ama yapılan Talan kervan soygunlarına pek benzemeyecekti. Bunu kısmen de olsa kamufle etmek zordu. Onun için sahiplerini ya katletmek gerekiyordu ya da bütün dünyanın gözlerinin içine baka baka varlığını inkar etmek gerekiyordu. Bu yok sayma uzun sürede işleri bozabilirdi. Onun için onları hıza başkalaşıma uğratmak gerekiyordu. Tabii her türlü yöntemi mübah sayarak... Bundan dolayı da cumhuriyet tarihinde Kürt halkının değerleri Türk uluslaşmasına aldıkları toplumsal değerleriyle temel harcı yapılmıştır. İşte hâlâ Kürdistan'da yapılan talan ve katliamın özünü bu anlayış teşkil ediyor.

Halkımızın geçim kaynağı tütünü gaspeden sömürgeci talancılar.

Talan ve katliamın biçimine gelince: Denilebilir ki bunun için dünyanın en tehlikeli ve barbar yöntemleri kullanılıyor. Kendi yazılığının en büyük belirtisi de her zaman bir ördüncü dayanmış olmaları ve bu temelde yaşamalarıdır.

Kendisini II. Atatürk ilan eden bugünkü sömürgeci-faşist cuntanın başı da elbette Atatürk'ün yolunu takip edecektir. Özde ve biçimde Atatürk döneminin yöntemlerini kullanacaktır. Sömürgeci-faşist cunta son dört yıldır Kürdistan'da öyle bir politika sergilemiştir ki M. Kemal'e bile parmak ısırtacak cinstendir. Onun uygulamalarının gündeminde Kürdistan toplumunu atomlarına kadar parçalayıp dağıtmak, tüm toplumsal değerlerini yok etmek vardır. Bu uygulamalarının tümünü ve bütün yönlerini burada ele almak imkansız. Ancak bir yazımızda Muş, Bitlis ve Siirt yörelerinde tütün alımında at altında südüdüren talan politikasına kısaca da olsa değinerek bazı uygulamaları gözler önüne sermek istiyoruz.

Bilindiği gibi adı geçen illerde halkın büyük bir bölümü tütün üreticiliği yapıyor. Şimdi, bu üretim nasıl yapılır; üretilen ürün nasıl pazarlanır? Ona kısaca göz değdirelim. Türkiye genelinde olduğu gibi bu alanlarda da üretilen şark tütünüdür. Şark tütünü, üretiminde emek ve yoğun bir üretim faaliyetini gerektirir. Yani şark tütününde sermaye ya da teknoloji pek para etmez, para eden iş emektir. Bunun için de aile işletmeciliğini ön plana çıkarmıştır. Üretim yapılan saba aile bireylerinin sayısıyla doğru orantılıdır. Bir ailenin çalışabilir bireyleri ne kadar çöksa o kadar çok alana tütün ekimi yapılabilir. Daha somut ifade etmek gerekirse bir kişi ancak 700 m²lik bir alanın bakımını yapabilir. Dolayısıyla 10 kişilik çalışabilecek nüfusa sahip bir aile toprağı ne kadar çok olursa olsun ancak 7 dönümlük bir

kesimine tütün ekebilir. Her dönüm de ortalama 100 kg tütün verebilir. Biz 5 kişilik çalışabilir nüfusa sahip bir aile düşünelim. Varsa toprağı 5 dönümlük bir sahaya tütün ekecektir ve yıl sonunda 500 kg tütün elde edecektir. Tütünün satışa hazır hale gelmesi en az yılın 12 ayında hizmet gerektirir. Hatta bazı alanlarda 13-14 aylık bir hizmet de gerektirebilir. Yine günlük çalışma süresi yılın büyük bir bölümünde 12 ile 14 saat arasındadır. Bu açıklamalar satışa hazır 1 kg tütünde ne kadar emeğin yoğunlaştığı hakkında ana bir fikir vermiştir sanırız.

Gelelim genelde Kürdistan'da özde Bitlis, Muş ve Siirt'te satışa hazır hale getirilen tütünün pazarlanmasına olayına. Türkiye'den farklı olarak Kürdistan'da üretilen tütünün

lur. Aracının yaptığı kâr ise yerel yöneticilere paylaştırılır. Direkt üreticinin başına gelen bununla da kalmaz. Teslim edilen tütününün %10'u bozuk diye yakılır. %5'i çürüdüğü diye fire payı düşülür, %5 geliri vergisine çıkar. Böylece bizim 500 kg tütün üreten beş kişilik ailenin, eğer tütününü 200 liradan teslim etmeyi başarmışsa eline net 80 bin TL geçer. Sonuç olarak aile bireylerinin günlük ortalama kazancı 40 TL olur.

Bir kilo ekmeğin 80 liraya çıktığı günümüzde 40 TL günlük gelir komik görülebilir. Ama TC'nin talancı karakterine ancak böyleleri yakışır. Sömürgeci-faşist TC den başka bir tavır da bekenemez.

Kürdistan'da her türlü ekonomik faaliyetin özünü talan oluşturur. Bu bir politikadır. Yönetimin sosyal temeli bunu gerektiriyor. Egemenlerin tarihsel karakterleri böyle bir uygulamayı icap ettiriyor. Uygulama alanının Kürdistan olması bu uygulamayı gerekli kılıyor.

Yapılan talan karşısında halkın tepkisi ne olmaktadır. Evet, bu değerlendirme oldukça önemlidir. Eğer insan emeği üzerinde bu boyutlarda bir talan mevcut ise, yapılacak iki şey olur: ya direnmek, böyle bir zulmü, vahşeti kabul etmemek, emek değerinin her kuruşuna sahip çıkmak; ya da onlara boyun eğmek. Boyun eğmek, iki paralık olmak, rezil rüsva olmak... Sömürgeciler bunun bilincinde olduklarından en ufak bir karşı koyuşu dahi şiddetle eziyorlar. Bu duruma boyun eğilmesi için her tedbiri alıyorlar. Böyle korkunç bir haksızlığa boyun eğişe ise, kitleden büyük bir manevi çöküntü baş göstermektedir. Haksızlıklar karşısında çaresiz kalmanın yaratığı ruhsal bir çöküntü halkı başkaya arayışlara itiyor. Ve bu durum, topluluğu bir kurt gibi kemiriyor. Zaten maddi olarak da tam bir açlık ve sefalet hali yaşanıyor. Ve bu durum özellikle cunta döneminde çok daha belirgin olarak hissedilmekte ve yaşanmaktadır. Halk hiç tepki duymuyor mu diye sorulabilir. Tepki göstermesine gösteriyor, ancak sonuç alıcı bir tepki biçimiyle değil. Tütün alım-satımına ilişkin söz açıldığında herkesin yüzü kin ve nefret doluyor. Ama o kadarla sınırlı kalyor. Daha doğrusu buyurini bulsun diye devlet her bölge için bir baş fiyat saptır. Saptıran baş fiyat, o yılki dünya piyasasındaki fiyatların en çok 1/5 (beşte biri) olur. Örneğin bu yıl dünya piyasalarında şark tütünün kilosu 6 dolar civarında idi. 6 dolar bugünkü kur üzerinde 2 bin küsur TL'si yapar. Siirt bölgesinde uygulanan baş fiyat ise 430 lira idi. 430 TL'nin dolar karşılığı ise yine bugünkü kura göre 1 dolar 15 cent'tir. Ancak ilan edilen baş fiyat da bir aldatmacıdır. Daha doğrusu yerel düzeyde ikinci bir sömürü içindir. Eğer baş fiyat 430 TL olarak ilan edilmişse bu demektir ki ortalama fiyat bunun yarısı olacaktır. Bu da yine devlet tarafından eksperlere bildirilir. Artık eksperlerin, yerel yöneticilerin ortalama fiyat nasıl oluşturacaklarına ve bu aşamada nasıl ikinci bir vurgun vuracaklarına kalyor. Bu aşamının vurgun biçimi de şöyledir: bölge baş eksperinin başkanlığında toplanılır. Mülki ve askeri sorumlular görülür, anlaşmaya varılır. Ve piyasaya yeterli miktarda aracı salınır. 450 TL'lik baş fiyat temelinde halkın elindeki bir miktar tütün yaklaşık 200 TL'nden alınır. Bu süre boyunca da bir takım bahaneler ile alımlar yavaşlatılır. Tek tek teslim edenlere ise 100 liraya kadar fiyat verilir. Örneğin bu yıl 70 liradan bile tütün alımı yapıldı. Bu şekilde aracıya verilen 300 TL'lik fiyat ile direkt üreticinin tütününe verilen 100-150 TL'lik fiyat ortalaması 200-225 TL'ni bu-

Yukarıda rakamlar ile ifade ettiğimiz gibi tütün üzerine yapılan talan o kadar açıktır ki, halka TC'nin talancını anlatmak lüzumsuz olacaktır. Hatta halk TC'nin tütün politikasından hareketle diğer uygulamalarını da rahatlıkla tasavvur edebiliyor. Ve bu talana topyekdün direyelebilecek bir gücün arındır hareketi geçmeyi sabırsızlıkla bekliyor.

Halkımız mücadelenin yöntem ve araçlarını algıladığı bu yöntem ve araçlara adapte olduğu gün, talancıların vay haline. Halkımızın yüzyıllardır birikmiş kını yanardağlarındaki yüzlerce, binlerce defa daha güçlü patlayacaktır. Aksi takdirde bir toplumsal çöküş ve çürüme baş gösterecektir. Çöküş ve çürümüş bu toplumu ayağa kaldırmak zor olacaktır. Kürdistan'da ilerici, yurtsever ve hatta insanımı diyebilenenin tarihi ve kutsal olan ulusal direniş mücadelelerini bayrağı altında bütünleşmeleri kaçınılmazdır.

* Kahrolsun Talan ve Zulüm!

* Yaşasın Tarihi Direnişimiz!

* Yaşasın PKK!

30.7.1984
N. JİYAN

YURTSEVERLER HAKKINDA İSTENEN İDAMLAR NEYİ HEDEFLİYOR?

●Eruh ve Şemdinli'de Tutuklanan Yurtsever, Yoksul Kürt Köylülerinin 30'u Hakkında İdam İsteniyor!

Baştarafı 1. sayfada

ve birçok eyleme bizzat yer alarak düşmana karşı savaştığını kendi gözleriyle gören sömürgeci kolluk kuvvetleri, büyük bir telaş içerisinde girecek sağa-sola saldırmaya başlamışlardır. Durum karşısında nasıl tavrı takınacaklarını dahi hemen kestiremeyen ve çok çelişkili bir ortamda kalan faşist Türk devleti, bir türlü adını veremediği bir düşmanla savaşmanın yarattığı kaos ortamına girmişti. Bir yandan "bir avuç terörist, eşkiya karakollarını basıyor" diye beyanat verirken, diğer yandan ordu güçlerinin büyük bir bölümünü ve özel yetiştirilmiş dağı komando taburlarını seferber edip, uzun süreli bir savaşın hazırlıklarını başlatmıştı. Bu durum büyük bir çelişki arzettiği gibi, Türk sömürgecilerinin karakterini de net bir şekilde yansıtmaktadır.

Savaş hali ilan ettiği ülkemizde insanlarımız evlerinden toplanan ve tam bir savaş estiri muayenesi yapan, sömürgeci-faşistler, onları kadın-erkek, genç-yaşlı demeden köy meydanlarına doldurarak dayak ve işkenceden geçirmektedirler. Bununla zamanlarda boyalı burjuva basını, halkımıza "ibret" olması için geniş şekilde yayınlanmış ama umduklarının tersine bir etki bırakıp bu yayınlarını çete başı Evren'in emriyle yarıda kesmişlerdir.

15 Ağustos sonrası belli bir süre sözde yumuşak politika izleyen faşist barbarlar, halkımızdan umdukları ilgiyi görmeyince ve devrimcilerin kitlerle olan bağlarını koparamayınca azgınlıkların ortaya koymuşlar ve yurtsever insanlarımızı ya köyünde herkesin gözü önünde katletmiş, ya da tutuklama kamplarına döndürdüğü askeri tugaylara götürmüşlerdir. Özellikle de yataklık suçunun çok ağır olduğunu haftalar boyu yetkili ağzlarından açıklıyorlar ve halkımızı tehdit ederek, öncülük halkın bütünleşmesini engellemek istemişlerdir. Uzun süreli halk savaş stratejisini bilen ve bu konuda en irisiniden

emperyalist güçlerin deneyimine sahip olan faşist Türk sömürgecileri, gelinen aşamada yaşanan olayların ne basit bazı eylemler, ne de "şakilerin isyanı" olmadığını çok iyi bildiklerinden, bu gidişin kendi sonunu getirecek kadar "tehlikeli" olduğunu açıkça belirtmektedirler.

İşte böylesine amansızca sürdürülen bu savaşta partizan birlikleri karşında aceze düşen kolluk kuvvetleri, siyasi ve lojistik savaş yöntemlerini de gündeme getirerek onlarla halk arasındaki bağları koparmak, besleme kaynaklarını kurutmak istemektedirler. Nitekim son on günlük süre boyunca hemen hergün basın-yayın organlarında yer alan bir haberde bu yönlü bir savaşım yöntemi olarak değerlendirilmiştir. Adeta günün konusu olan bu haberlerde Eruh ve Şemdinli eylemlerinin ardından haklanan halktan insanlarımızın idam talebiyle yargılandıkları ve büyük ihtimalle en kısa sürede idam edilecekleri açıklanmaktadır. Mahkemeye çıkarılan 84 yurtsever insanımızdan 30'u olan Şevket Solmaz, Şehnaz Aycan, Ali Gün, Resul Balç, Mehmet Acar, Hüseyin Aksu, Mahmut Aydın, Abdurrahman Başak, Mehmet Yardım, Hasan Kocak, Şemsettin Çetin, Mahsun Kepci, Halil Başak, İzzetin Yılmaz, Adil Öztunç, Hazım Öztunç, Suphi Öztunç, Derviş Tatar, Şemsettin Öztunç, Abdülmecit Ceviz, Halil Ay, Levent Ercan, İbrahim Batmaz, Mahfuz Özbey, İbrahim Tepe, Mete Basut, Seyfettin Çetin, Orhan Yarar, Yılmaz Aynas, Adnan Aydın adlı yurtseverler için idam istenmektedir.

1925-40'lar dönemindeki sömürgeci uygulamaları anımsatan bu girişim, o dönemde de olduğu gibi, sömürgecilerle karşı isyan edenlerin korkutulması, mücadeleden vazgeçtiler pasifize edilmesini amaçlayan bir gözdağı olarak nitelendirilebilir. Feodal-aşiret reisleri önderliğinde gelişen o

dönemdeki isyanlarda özellikle toplumun ileri gelenlerini ve sözü geçen elemanlarını ele geçirip Diyarbakır'da kurdukları sıra-sıra üç aylık darağaçlarında idam eden ve bunu da zorla meydanlara topladıkları halkın gözü önünde yapan aynı sömürgeci güç, günümüzde farklı zaman ve mekan koşullarında devrimci mücadelemize karşı da bu yöntemi izleyerek, aynı başarıyı sağlamak istemektedir. Çoğu okur-yazar olmayan, köyünün dışına dahi çıkmazsı yoksul insanlarımızın, sırf yurtsever duygularından ötürü böylesi bir cezaya çaptırılmaması, sömürgecilerin bir anlık öfkeyle ya da ölen askerlerinin öcünü almak için değildir. Hayır, düşmanımız uzun vadeli düşünmektedir ve gelişmelerin her geçen gün aleyhine işleyeceğini iyi bilmektedir. Onun için de daha işin başındayken tedbirini almayı ve halkımıza yaptığı vahşi baskıların yanı sıra, böylesi uygulamalarla da gözdağı vermek istemektedir. Fakat onlar bunu yaparken, bir gerçek unutmamaktadırlar. O da, halkımızın zaten yüz yıllardan beri baskı ve işkence içinde yaşadığı, hergün defalarca öldüğü, idam ve katliamların ise adeta günlük yaşamının bir parçası haline geldiği. Evet halkımız bunları her an görmekte, yaşamaktadır. O, zaten bunlardan kurtulmak, özgür ve insanca bir yaşama kavuşmak için mücadeleye vermektedir. Öncüleri PKK'ye binlerce dolar sarılmaktadır. Bu uygulamalar, mücadelemizi ve halkımızın düşmana duyduğu soylu kin kızıştırmaktan başka bir işleve de sahip olamaz.

Sömürgeci faşist Türk devletinin hiç bir tehdidi, şantajı, zulmü ve halkımıza vermek istediği gözdağı, halkımız, PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesi safalarında birleşmesini engelleyemeyecektir.

★★★

Kürdistan Halkının Umudu Sönmeyecek. . .

Baştarafı 18. sayfada

rindeki oyunlarını bozmaktadır. Bunun sinsi oyun ve baskılara rağmen şjan, muhbir ağı teşhir olan bir avuç insanla sınırlı kalmıştır. KUK gibi reformist mücedeleci güçlerin yaptığı tahribatlarla rağmen, halkın devrimcilerle bağı artmaktadır. Devrimci propaganda dağdaki çobandan, çiftçiye, askere alınan gençlere, metropole giden mevsimlik işçilere, kadınlara kadar toplum kesimlerini kucağıyla alıyor. Şehirlerde dayanışmıştır. Konuştuğumuz yaşlı bir ana devrimcilerle tanışmasını ve onlara yaptığı yemecilerin gururunu şöyle anlattı: "Geçen yıl oğlum sizinle ilişkiye geçtiği zaman çok terdirdim, oğlum sizlere yemek getirdiğinde korkuyla dönüş saatini beklerdim. Şimdi o terdirdiği giderdim, artık Kürdistan'ın kurtulacağına eminim. Köye başkin yapıldığında oldukça soğukkanlıyım. Hiç unutmam, köyün yakınında 20'ye yakın devrimci vardı. Askerler köyü bastı, buna rağmen itinayla yemek pişirip oğullarına ulaştırdım. Şimdi bu işe yeni başlayan köyün kadınlara durumunu anlatıp, onları teskin ediyorum." Şehirin durumunu sordüğümüz bir köylü ise şöyle başladı: "Siirt'te bakıldı, arabada, kahvede herkes mücedeleci konuşuyor. Köylüler şehire gittiğinde uygun bir tarza esnafdaki geniş yurtsever kesimler tarafından yazılan ve son gelişmeleri soruyorlar. Şehirde devrimci propaganda almış yurumüş, ajanlar ancak askerlerin kontrolünde gezilebilirler."

Bir halkın bu kadar diri olması,

Antep Cezaevindeki PKK'li Savaş

Esirleri Direniş Geçtiller...

Baştarafı 1. sayfada

birbirlerinden ayırıp tek tek hücre ve koşullara doldurma ve böylelikle toplu direnişleri engellemeye yönelik, cunta sonrası 6. Kolorduya bağlı olan Antep, Hatay ve Mersin cezaevlerinde de etkin bir biçimde uygulamaya konulmuştur. Başlangıçta Antep cezaevinde toplanan ve ortak bir davada yargılanan PKK'li savaş esirleri, direnişleri ve mahkemelerdeki kararlı tutumlarıyla sömürgecilerin uygulamalarını boşa çıkarınca, cunta yetkilileri onları bir arada kalmamasını engellemek amacıyla dağıtım sorununu gündemleştirmiş ve 1983 Mayıs ayından sonra gruplara bölünerek Hatay, Mersin ve Adıyaman cezaevlerine göndermişlerdir.

Özellikle de Mersin ve Hatay'da tutukluların büyük çoğunluğunu oluşturan PKK militanları, her koşul altında ideolojilerine olan bağlılıklarını kantilayarak dağıtım oyununu boşa çıkarmışlardır. 15 Ağustos eylemlerine açılan yeni dönemde, tutuklular üzerindeki taktiklerini değiştiren sömürgeciler, daha önce dağıtım tabi tuttuğu savaş esirlerini Kasım 1984'te yeniden Antep'e getirmek, en ağır işkence yöntemlerini uygulamaya başlamışlardır.

Hakkari'den Mektup...

Baştarafı 4. sayfada

kendiliğinden ve bireysel eylem yürütülürse, devrimci propaganda ve örgütlenmeye de bazı olumsuz etkiler yapacaktır. Bu durumun, aslında devrimci müdahale açısından iyi değerlendirilmesi ve belli bir sonuca bağlanması gerekir. Her şeyden önce bu tür eylemler kitlenin kin, öfke ve nefretinden de kaynaklansa, kendiliğinden yapılması kitlenin örgütlenmesini ortaya koymaktadır. Halkın kin, öfke ve çelişkisi örgüte dönüştürülmeli, kendiliğinden değil, planlı yürütülmelidir. Bir ajanın veya tortunun ortadan kaldırılması doğru ve iyi bir şey-

Antep cezaevine getirildikten sonra ikiser-üçer kişilik gruplar halinde bölünerek hücre ve koşullara konulan devrimciler, birbirinden tecrit bir durumda pasifize edilmek istenmelerine karşı çıkarak, direniş geçmişlerdir. Cezaevi koşullarına uymayacaklarını ve siyasi tutuklu muamelesi görmek istediklerini belirten devrimciler, oradan oraya sık sık dağıtımın yapılmasını da belirtmişlerdir. Bu arada diğer bir grup PKK'li savaş esiri de yoldaşlarının direnişini desteklemek ve sömürgeci faşist celtarları, işkence ve baskıların protesto etmek için kendilerini yakmışlardır. Büyük bir telaşa kapılan ve olaya müdahale eden sömürgeci, yangını söndürmek yaralanan devrimcileri hastaneye kaldırmışlardır. Dışardan da gerek tutuklu yakınları ve gerekse yöre halkı tarafından tepkili karşılama cezaevi olayları, sömürgecileri çıkmaza sokmuştur. Tutuklu devrimcilerin görüşmesine gidilen yakınları, onların ayakta duramaz bir vaziyette olduklarını ama, moral ve koşullarından hiç bir şey yitirmediklerini de bildirmektedirler.

dir. Ama bu iyi ve doğru şey kendiliğinden ve bireysel yapıldı mı kadar zarar da olabilir.

Buraya aktardığımız benzer birçok olaylar bölgemizde ortaya çıkmıştır. Ama şu an biz bununla yetinelim.

Son olarak diyebiliriz tek şey şudur: Sömürgeciler her türlü baskıyı yapmaya kendisini hür ve özgür görüyorsa, bir halk da bu baskılara cevap vermeye hür ve özgürdür.

Devrimci selamlar,
13 Ekim 1984

Her Türlü Liberalizme Karşı Mücadele . . .

Baştarafı 12. sayfada

getirilip koşullar elverişli vermez, zarar vermesini ve Parti düşmanlığına yönelmesini için gerekli tedbirler alımp, zararlı olması mutlaka önlenerek parti dışına atılmalıdır.

Bu arada belirtmek gerekir ki, sözkonusu sağı olumsuz belirtiler, çok sınırlı bir kesim dışında kişilerde fazla billurlaşmamış ve tüm kişiliği hakimiyeti altına almamış olduğu için, sağı belirtilerin etkisi altındaki birçokları proleter devrimcilerle küçük-burjuva devrimcileri arasında tereddütüdürler. Eğer özenle yaklaşılsa, büyük çoğunlukla bunları kazanmak da mümkündür. Bütün bunlar yapıldığında, Partinin profesyonelleşme ve gelişmesini ağırlaştırın, saflarımızda belli bir durgunluğa yolaçan, çizgimizin başını azaltılan bu sağı belirtilerin tehlikelerini bertaraf etmek mümkündür.

PKK'nin ruhuna yakışık tek bir devrimcilik türü vardır. PKK'deki gerçek stil ise Haki'ler, Cuma'lar, Mazlum'lar, Hayri'ler ve Kemal'lerin çıkışları ile temsil edilmiştir. Bu yoldaşlarımızın somutlaşan devrimci stil PKK'nin zafere giden çizgisinin güçlü bir belirtisidir. Bunlar Partimiz tarafından Kürdistan halkının devrimciliğinin özgün tipleri olarak değerlendirilmektedirler. Bu yoldaşlar, direnmesi gerektiği gibi direndiler, mücadele edilmesi gerektiği gibi mücadele ettiler, Partimiz bu yoldaşların kişilik-

lerinde yarattıkları devrimci espriyi, meşru, tarihi, bağlı kalmamız gereken ve altında zaferin gerçekleştirileceği bayraklar olarak değerlendirmektedir. Onların çok sınırlı olanaklar çerçevesinde sergiledikleri bu büyük ve coşkulu tipi; bu kadar olanağa sahip olarak yaratamayacağımızı söylemek, saflarımızdaki kişi bir insan için mümkün olamaz. Onların açtığı yoldan yürümek için hiç kimsede kendinde hak bulamaz.

Esprî olarak, tutulması gereken halka olarak, altında savaşılması gereken bayrak olarak ve esilmesi gereken rüzgar olarak bu yoldaşların kişiliklerinin, mücadelelerinin ve anlamların tüm yapıya egemen kılınması ve özellikle de Parti önder kadrolarının bunun şaşmaz nefeleri olması tartışılmaz bir zorunluluktur.

Tüm bu gerçeklerden ötürü şu veya bu nedenle, yine şu veya bu oranda, saflarımızda sağı belirtilerin etkisi altında olanlar, Partiye, halka ve ülkeye bağlılığın bir gereği olarak mevcut tehlikeli konularından hızla sıyrılmak ve Partiye güçlü bir bütünleşmenin soylu savaşını tutarlılıkla yürütmelidirler. Yine Parti kadroları bu tür belirtilerin Parti varlığını ve mücadelesini tehdit etmesini önlemek için, belirtilen yol ve yöntemler içinde sözkonusu eğilime karşı duyarlı ve titiz bir savaş aralıksız biçimde sürdürmelidirler.

★★★

layarak, kendi adına hareketten menedektedir. Ve bu direnişçilik, sömürgeci-faşist şiddeti püskürtürken mutlaka ulusal kurtuluşa ulaşacaktır. Halkımızın sönmeyen ulusal kurtuluş özlemi, özgür halk geleceğimizin güvencesidir.

Serxwebûn'a!

Baştarafı 9. sayfada

mızın güvencesi altında bir yayını örgündük. Kürdistan halkı uzun aradan sonra kavuştuğu bu yol gösteren fenerini söndürmüştük ama bu söndürmüştür aracı haline getirecektir. Bunun için gerekli azmi ve teakarlığı da göstermeye kararlıdır. Nasıl ki bir halka onun gerçek anlamda çıkarmın nerede olduğu gösterildiğinde, o halk zaptedilemez ve mutlaka hedefe doğru gitmeye caba sarfederse, bizim koşullarımızda Serxwebûn'da halkımızın çıkarlarını ifadesidir.

Yüz yılların biriktirdiği kin ve nefrete ayaga kalkın ve düşmanı ezme azmetmiş olan halkımız, ne kadar çok hedef şaşırtıcılığı yapılsa yapılıp, o. izleyeceği güzergahı öğrenmiştir ve asla geri dönmeyecektir.

Serxwebûn, yeni yıllara doğru karalica ilerlerken, marksist-leninist düşüncüler ışığında mücadelemiz ve halkımıza kılavuzluk yapmaya devam edecektir.

●Yaşasın Halkımızın Şanlı Onen

PKK!

●Bijî Serxwebûn!

●Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Hertürden İşbirlikçileri!

İşveç'ten bir okuyucu

6.1.1985

"Uyanmak Davaya Sarılmak İçin ..."

Baştafı 5. sayfa

ya olmuştuk. Hatta daha kötü bir duruma gelmiştik. Sabahları se-meri giydiklerimizde kuruyup soğuyan yaraların acısından bağınkılı geçiren arkadaşlarımız da oluyordu. Çalışınca yara ismiyor, acısı da kesiliyordu. Ama kısa süreli mola-lardan sonra bile acı dayanılmaz bir hal alıyordu.

Birgün bir arkadaşımız, çimento torbasını sırtlamış, altıncı kata çıkıyordu, sırtının acısına dayanamayıp, bayılmış yere düşmüştü. Düşerken çimento torbası da yirtilmişti. Başımızdaki Arap çavuş, torba yirtildiğinden işçinin ücretini keseceğini söylüyor, bir yandan da Türkler'e düşman olduğunu, çünkü, tarihte Osmanlıların kendi atlarına çok baskı yaptığını söy-lerecek düşmanlığını, kendini düşüyor. Bunun üzerine biz Türk olmadığımızı, ama Türk olan işçilerin de tarihin sorumluluğundan hiç bir suçlarının olmadığını, Osmanlıların geçmişte tüm halklara zulüm ettiğini ve yine bugünkü Türk devletinin de onun bir devamı olduğunu söylediklerini de lafı değiştirip, "siz komünist ve bölücüsünüz" diyerek tehdit etmeye başladı. Bundan da anlaşılıyordu ki bu adam Türk firmalarında işbirliğindeydi. Bu durum, Ortadoğu gericiliği ile faşist Türk devletinin işbirliğinin ufak bir yansımasıydı.

Tüm bu uygulamalar karşı, yer yer derinleşiyse de fişalında Arap

gericiliği ve faşist cuntaya karşı bir grubun direnişi, eldeki mevcut olanağınla yitirilmesinde neden oldu. Örneğin, bazı çıkışlar yaptığımız için Arap polisi tarafından alımdı-ğın bir hafta süreli işkenceler so-nucu felç tehlikesiyle karşı karşıya geldim. Ükeye gittiğimiz iki ay boyunca Ankara'da hastahane-de yatmış ve kazandığımız parayı da buralarda tüketerek, çaresiz tekrar Arabistan'a döndüm.

Ülkede izinde olduğum dönem, 15 Ağustos eylemlerinin halkımızı içten içe kaynatmış, küskünleri, dar-gınları barıştırdığı, herkesin kendi gerçek kurtuluşunu tartışmaya baş-ladığı bir zamana denk geldi.

Kendi şehrim döndüğünde, cezaevlerinde yoğun bir direnişin başlatıldığı, devrimcilerin açık grevine girdiklerini öğrendim. Şehr-i merkezde, Diyarbakır'da tutuklu olan ... arkadaşın ailesine haber gel-mişt: "Oğlunuz öldü, gelin cenaze-sini alın" diye. Cenazeyi almak için Diyarbakır'a giden kalabalık kitilye ben de katıldım ve cezaevi ölüme gittim.

Cezaevinin ölü kö kalabalıktı. Sömürgeci bir taktik uygulamış-lar, direnişteki tüm devrimcilerin ailelerine aynı haberi vermişlerdi. Amaçları, cezaevi önüne gelen ana-baba-eş ve yakınlar vasıtasıyla on-ları direnişten vazgeçirtmekti.

Ama cezaevi önüne gelen kitle-nin önce bu taktikten haberi yoktu

ve büyük bir yas havası vardı. O esnada bir tutuklu insanın kitlye yönelik yaptığı konuşma, ömrünü boyunca unutamayacağım bir etki bıraktı üzerinde. Bu ana, özete şöyle konuşmuştu: "Şehit düşün PKK savasını ve halen savasını hepimizin evlatlarıdır. Onların savasındaki kararlığı, düşmana büyük bir korku ve telaş yaratıyor, bizler bu dava uğrunda değerli evlat-larımızı kaybedersek; düşmana karşı kimiz bilememiz ve bu direniş-hipimizin gururu ve onuru olu-gunu bilmeliyiz". İnsanun ölğünü ölüm haberi alan bir ananın bu sözlerinden etkilenmemesi müm-kün değildi. Kendimi tutamıyorum bir köşeye çekilip ağladım. Diğer-le-rine baktım ağlamıyorlardı. Bu a-cılara, sıkıntılara alıştıkları bel-liydi.

O hafta Diyarbakır hapishanesi-nin ölü ve tüm kahveleri, Kürdis-tan'ın dört bir yanından gelen ölü-larının, kızlarının, yalarının ölüm haberini alan insanların dol-muştu. Bir kahvehane'de başka bir ana; "PKK, tüm halkımızın ve bizim evlatlarımızın öcünü alıyor, devle-tin Erub'taki durumuna bakın, köpek gibi kuyruklarını bacakları-nın arasına sıkırtmış, masum göz-rükme istiyorlar" diyor elini de göğsüne dayayıp "oh" çekiyordu.

Sömürgeci faşist Türk devleti, cezaevindeki direniş karşısında ailelerini çağırıp devrimcileri dire-niştten vazgeçirtmek istedi, ama ailelerden bu yüzü bulamayıca on-ları dışarı kovdu.

Neticede, sömürgeci cellatlar, gerek cezaevlerinde gerekse de

dışarda tüm çabalara rağmen hiç bir sonuç alamadılar. Benim iznim olduğundan tekrar Arabistan'a döndüm. Oradayken yakınınım gönderdiği HRK'nin bildirisini oku-düğümde elim hiç bir işe varmak istemiyordum. İçimde büyük bir istek kabarıyor, Partizanlara katılacağım günleri adeta ipele çekiyordum.

15 Ağustos eylemleri halkımızı ve dostlarını nasıl birleştiren bir etken olduysa, düşmanımızı da bir-leştirmişti. Bu eylemler ardından, benim bulunduğum şehirdeki ... fir-maları, Arap gericiliği ve ABD fir-maları, Kürdistan'da yürütülen "huzur" ve "güneş" hareketlarına yardım yağdırmaya başladılar. Benim öğrenebildiğim kadarıyla Irak hükümetiyle işbirliği halinde sağlık, teknik, silah, cephane, lavazım araçları göndermişlerdir. Emperya-listlerin bölgede en güvendikleri orduya bu tür yardımları yapmaları ise, bizler tarafından anlaşılır şeylerdir.

Tüm bu olup bitenlerin karşı-sında, halkına ve insanlığı karşı kendini sorumlu hissedemeyen birey ve örgütler nasıl davranmalıdır? Avrupa'nın böl olanakları içinde mücadelede maddi ve manevi deste-kte bulunmak, ayrıca fiilen ülkeye girip savaşmak mı gerekir, yoksa terdidi mi iddia etmek gerekir? Bazı güçler cezaevlerindeki yoldaşları için oralarada ahkam kesiyorlar, ama biz buradaki Kürdistanlı yurt-severler de diyoruz ki, birakalım cezaevlerini, Arap çölleri'nde bir odaya hapsedilen ve beş ay boyunca biz PKK sempatizanları tarafından bakılan arkadaşlarına bile baka-

mıyorlar. TKSP'li bayırları Avrupa'daki vurdum duymazlıklar, dire-nişe saldırmaları, onlaya hiç bir şey kazandırmayacağı gibi çok şey kaybettirecektir.

Mektubumuz başından beri an-lattığımız, biz Kürdistanlıların ya-gamının bir bölümüdür sadece. Önemli olan, tüm çektiklerimize cevap verebilecek, kurtuluşumuz sağ-layacak bir önderliğe kavuş-mamız olmamızdır...

Sonuç olarak; tüm halkımıza sesleniyorum; bu kölelik zincirlerini daha ne zamana kadar taşıyacağız. Uyanmak, davaya sarılmak için daha neyi bekliyoruz. Yoksa, en kit olanaklar içinde canını dişine ta-karak ulusal bağımsızlık savaşımızı geliştiren ve daha ilk adimleriyle düşmanlarımızı çekmaza sokan PKK gibi bir önderliğimiz mi yok?

Eğer bugün PKK önderliğindeki HRK güçleri, halkımızın devrimci silahlı mücadelesini başlatarak tüm şiphe ve kararsızlıklar silmiş ise, o halde bize de önderimiz göster-diği ışıklı yolu takip etmek görevi düşer. Bunun yapamazsak, yok olup gitmekten, en alçak ve en kur kırıcı muamelelere maruz kalmaktan kurtulamayız.

● Yaşasın Kürdistan Halkının Şanlı Önderi PKK!
● Yaşasın 15 Ağustos Eylemleri ve HRK!

● Kahrolsun Emperyalizm, Bölge Gericiliği ve Faşist Türk Sömürgeçliği!

S. Arabistan'dan bir PKK taraftarı
20.11.1984

Ortadoğu Mektubu...

Baştafı 20. sayfa

FKÖ, Mısır'ın bir dayatması sonuc Arap ülkeleri topluluğunda alın kararla 1964'te kuruldu. Daha geri bir programa sahip ve siyasi örgüt ve partilerin katılmasını reddeden bu örgütü, 1967 yılında savaşın hemen akabinde, örgütler hizlandırdıkları faaliyetleriyle (özellikle Ürdün'de, İsrailcileri yenilgiye uğrattıkları Karame çatışmalarından ardından açtıkları askeri kamplarda silahlı güçleri 25000'e ulaştı) ön plana çıkane ele geçirdiler. Cephe biçiminde yer aldıkları FKÖ'nün programını yerli temelde oluşturduklar. Bu yıllar muca-delemin bu önderlikle yükseldiği yıllardır. İsrail'in gelişmiş teknolojiye sahip ordusu karşısında büyük yenilgiye uğrayan Golan ve Sina'yı kaybeden Arap ülkeleri savaşın yılının ve yorgun çıkarken, Filistin Direniş Hareketi gerilla taktikleriyle İsrail'e önemli darbeler vurdu. Filistin Direniş Hareketi'nin bu radikal konumu, aynı zamanda güç ettikleri Arap ülkeleri-nin yönetimleri üzerinde de önemli etkiye bulunmuş, hatta Ürdün'de yurt-sever hareketle birlikte mevcut radikal yönetimi çıkacak ölçüde gelişerek, ileri boyutlara varmıştır. Duyulan bu korkudan ötürü Ürdün yönetimi Filistinlilerin esas mevzilen-diren sükup atmak üzere, 1970'te Kara Eylül katliamını yaptı.

Filistin devriminin önderliğindeki uzlaşma eğilimlerinin nüveleri, yenil-giden sonra Lübnan'a taşınmasıyla başladılar. Ama gerek devrimdeki ayrışmanın, gerekse Arap-İsrail çeliş-kisinin o koşullarda bulunduğu durum-uzlaşmacı ve tasfiyeciliğin devrim üzerindeki tehlikesinin sim-diki boyutlara ulaşmasını engellemiştir. Çünkü denge direniş yürüten güçlerin lehindedir. Ama yenilgilerin küçük-burjuvazide kararsızlığı arttır-diği, uzlaşmaya ve tasfiyeciliğe ittiği genel ilkesi gözönüne getirilirse, bu çizginin Araplarla-İsrail arasında çıkan 1973 savaşının etresinde daha da derinleşeceği ortadadır.

Bu savaşın sonuçları diğer neden-lerle birlikte, sonuna kadar diren-meme özelliğinden ötürü Nasırcılığın emperyalizme sığınmasına. Filistin sahasında uzlaşmacılığın ve tasfiyeciliğ-in FKÖ kararlarına yansımasına yol açtı.

1973'ten sonra bastırılan uzlaş-macılığın ve tasfiyeciliğin eğilimi son İsrail saldırısına kadar dercede Filistin Devriminde yer etmiştir. Önce Feth önderliğinde başlayan bu eğilim, daha sonra da en oportünist örgütten başlayarak marksist-leninist olduk-larını iddia eden sol örgütlerle kadar sıramıştır. Tam bir küçük-burjuva vfasızlığı ifade eden bu duruma bir örnek vermek yerinde olacaktır. "FKÖ

7. toplantısında şu kararın alan silahlı halk mücadelesi, İsrail'e aramızdaki ilişkide başurulacak biricik seçe-nektir. ... tasfiyeciyi siyasi çözüm sa-dace teslimiyet olmayacak, aksine mücadelemin, kayıplarımızın bilinçli inkarı, kurtuluş hedefine varmak için devrim hareketimizi engel-leyecektir. (Meclis Tutanaklarından) Bu çelişkinin çözümünde biricik seçe-nek kabul edilen silahlı halk mücade-lesi açısından kararlı tutumdur; ama hemen etresinde uzlaşmacı çizginin egemenliğinde bir dizi gelişmelere de tanık olundu.

Bu sırasına göre şöyledir: Silahlı mücadele biricik çözüm dur.

Silahlı mücadele diğer vesilelerin yansıması...

Silahlı mücadelenin de içinde ol-duğu tüm yöntemleri kullanma. Tüm yöntemleri kullanma. Bu yöntemleri doğal sonucu düşümlerle olan çelişkinin çözümünde askeri seçeneğe, Fas zirvesinin karar-larını onaylamaktır. "Nehiz Ebudal Kurtuluş ve Uzlaşma Çizgileri Arasın-da Filistin Programı, s: 77.

Böyle bir seyir izleyen Filistin Devrimi Lübnan'da artık topraksız bir devlete dönüştü. kurduğu nizami birlik-lerle (böyle bir örgütlenmeyi, Fi-listin devriminin izlediği FUM'nin kararlaştrıldığı uzun süreli halk savası stratejisini köstekleyen biçinli bir tasfi-yeci çaba olarak yorumlanmaktadır. Yukarıda adı geçen yazı) oluşturduğu kurumlarla, kurduğu diplomasi ile, aldığı yardımlar ve bütçesiyle bu örgütün nereye ulaştığını basit bir göz-lemlerle tutunan herkes rahatlıkla gö-relebilir. Özüde bugün karşılanmış bu kuruluşlarda palazlanmış sol adına hareket eden grupların FKÖ'nün parçalanmasından çok endişeli olmaları, siyasi sonuçlarından öteye bu olanak-ları kaybettileridir. Yoksa geçmiş yıllarda vercekleri sağlıklı bir mücadeleyle devrimin bu noktaya var-masını engelleyebilirlerdi. Diğer bir deyişle bu konuda kendilerinin de devrimin buraya sürüklenmesinde önemli payı vardır.

Uluslararası barış konferansı var. Filistin Devrimi açısından dönüm noktasının, 1982 Haziran'ında İsrail'in Lübnan'a saldırısıyla yenilgi olarak devrim güçlerinin bu alani ter-etmesiyi başladığını herkes teslim etmektedir. Bu yenilginin ardından teslimiyet, uzlaşma ve tasfiyeciliğin hizlandığı da yine bilinmektedir. Artık bu çizginin tutma zemini de vardır. Mısır Camp-David yönetimi, Ürdün gerici yönetimi, Irak diktatörlüğü de daha başka bir dizi gerici Arap yö-netimi bu konuda ağırlıklı olarak ko-

varken, sorunu çözmek için sunulan Reagan Planı Fahd Planı, Ürdün Kon-federasyon Planı, kısaca üzerinde manevra yapacağı uygun bir sürü seçenek mevcuttur.

Dizginleşme bu yolda ilerlemesi-nin nedenleri az önce belirtilen noktalar. Küçük-burjuva önderliğinin devrimi gelip ittikleri nokta, onun yetersizlik ve istikrarlılığından açık-örneğidir. Bu hareket radikal çizginin bir sure daha yürütemez miydi, diye sorulabilir. Hayır! Varılan bu noktada Filistin hareketinin özgül koşullarında göz önünde tutularak, bütçesi tüm üçüncü dünya ülkelerinin bütçelerini geride bırakan, diplomatik alanda herhangisi bir devlet başkanı hatta BM genel sekreterinin rolünü aşan bir role sahip olan bir devrimci devrimci mi? Aksine devrim engel olur.

Burada bir devrim değeri tasfiyeciliğ-i, uzlaşmacılığ ve teslimiyetçiliğ-in devrimi kö olumsuz bir noktaya getirilmiş tablosu çizildi. Buna karşılığ, devrimci direniş sürdüremek isteyen güçlerin de cabası vardır. Bu ilk olarak bu çizginin cambazlığını yapan Arafat'ın örgütünde ortaya çıktı. 1983 yılının ortalarında örgütün önemli bir bölümü ayaklanarak bu gididi durdurmak istedi. Diğer yandan radikal örgütlerin bu yönlü çabaları sürmektedir. Ama açık ki bu çizimge karşı güçlü bir şekilde yönelebilmek için içinde bulundukları yetersizliği aşip, direnisci temellerde, emekli halk kütlesine dayanarak, onun gerçek çıkarları doğrultusunda cesareti adanın-vırıp sığıb ken diderini de yatacak başlan bir tehlikeye karşı ciddi bir başan sağlayamazlar. Diğer yandan kendi mücadelesine ve devrimlerine büyük desteği alarak bölge halklarının mücadelesini desteklemek zorunda-dırlar. Yoksa eskiden olduğu gibi, emperyalizme karşı tek başına di-renme, artık emperyalizmi geriletme bir yana yenilgiye götürecektir. Bu temelde halkların gerçek direniş-i; güçlerini desteklemek göreviyile karşı karşıyadılar. Emperyalizme ve gericiliğe ancak bu şekilde sağlıklı de-ğisiklikler ancak bu kökle sağlanabi-ler. Yine böyle bir mücadeleyle tasfi-yecilik bosa çıkabilir.

Aley Mahmut...

Devami 24. sayfa

zorlukla karşılaşıyor. Fakat hangi zor-lukla karşılaşıyor karşılaşıyor, öz güce dayanmak ve eldeki imkanları en iyi bir tarzda mücadelelerin hizmetine sunmak esas olmalıdır. Bu belirmeye bizim açımızdan da böyledir. Eskiden olduğu gibi günümüzde de, ABD ve Fransız emperyalistlerinin "öz evladı" durumunda olan ve babalarından büyük çapta ekonomik ve askeri destek alan (Fas gericiliği) bir düş-

Kars'ta Sömürgeci...

Baştafı 2. sayfa

şine düşmüş, ama buna rağmen hiç bir devrimci yakalanmadığı gibi, halk devrimcilerle sahip çıkıp onları korumuştur. Operasyonlarda bilhassa da teslim olan hainin verdiği bilgilerden dolayı devrimci hareketi üretilen bitireceği hakkında epeyce yutulmuş sömürgeci, halktan çok sayıda insanın (ki çoğunun devrimcilerle hiç iliş-kisi yoktur) tutulmasından başka hiç bir şey elde edememişlerdir.

Halen de sürdürülmekte olan operasyonlar hakkında aradan uzun bir zaman (42 gün) geçmiş olmasına rağmen henüz bir açik-lama yapılmadı. Fakat sömürgeci, ne kadar azgınlarsa azgınlarsın, uyguladıkları baskı, işkence ve zulüm işe yaramamış ve yarama-yacaktır. Halkı ve devrimcileri bir-

manla savaşan bir güç olarak, elbette ki düşmanın imkanlarıyla bizim im-kanlarımız arasında kıyaslan-mayacak derecede bir farklılık göz önündedir.

Tüm zorluklara rağmen, El Verzik, Limasil, Bir Anziran, Al Havle, Libirat, Al Mah Bas, Al Kille vb. alanlarda Sahra Halk Kurtuluş Ordumuzun alçak ve korkak olan düşmana karşı gerçekleştirdiği şanlı eylemlerle büyük onurlar elde edilmiştir. Bu da ordumuz ve halkımız silahlandırmada belirleyici bir faktör olmuştur.

SERXWEBÜN- Ortadoğu'da faşist Türk sömürgeçliğine karşı giderek önemli aratan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini nasıl görüyor ve Kürdistan halkı ile Batı Sahra halkının geliştirdiği devrimci mücadele ara-sında nasıl bir bağ kuruyoruzuz?

Aley MAHMUD- Kürdistan İşçi Partisi'ndeki (PKK) yoldaşlarımızın yürüttüğü halk ve soyul mücadelesine devriminin kopması bir parçasıdır. Bunun için Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin elde edeceği en ufak bir kazanım tüm ilerici, devrimci ve demokratik güçlerin bir kazanımı olacaktır. Nasil ki, faşist Türk devleti ile gerici Fas yönetimi arasındaki o bilinen ilişki bir denli sıkıysa; Kürdistan devrimi ile Batı Sahra devrimi arasındaki bağ da denli önemlidir. Çünkü; gerek faşist Türk devleti, gerekse gerici Fas yönetimi ABD emperyalizminin bir üssü, göзде bir müttefiki ve doğudan batıya kadar çıkarlarını korumakla mükellef sa-lırgan bir canavar durumunda olan bu sömürgeci ve gerici güçlere karşı, ayrı ayrı katalarda savasıyor olsak da esas olarak hedefimiz bir ve aynıdır.

SERXWEBÜN- Son olarak gazete-miz Serxwebün aracılığıyla ülkemizi devrimci-demokratik kamuoyuna

birinden ve mücadeleden kopar-madıkları gibi halk, düşmanın iç-renc yüzünü daha iyi görmekte ve devrimcilerle tek kurtuluş güç olarak daha çok sarılmaktadır. Devrimciler işe, uygulanan baskı, operasyon ve karşılaşılan zorluklar-dan dolayı mücadeleden kopmak, halkın mücadelesine sırt çevirmek şurdur-dursun -bir iki ihanetçi ve teslimiyetçilerin çıkması bu gerçeği değiştirmez- daha büyük bir azim, kararlılık ve bilhale mücadelede sarılmak, dönemim ihtiyaç his-settiği militan kişiliğe ulaşmaya daha çok çalışmaktadır.

Sömürgeci-faşist Türk devletini hiçbir baskı, işkence ve zulüm kurtarmayacak, yaptıklarının he-sabını on kat misliyle kendisinden mutlaka sorulacaktır.

12.12.1984
C. ARARAT

Serxwebün'a!

Baştafı 9. sayfa

şarlara kadar geçtik tarzda yerine getirilmesi gereken görevler yük-le-mektedir.

Halklarımızın sevinç ve övünme saldırdı eylemleri, Serxwebün aracılığ-ıyla en geniş kesimlere ulaştırılmış ve geniş bir destek sağlanmıştır.

Yeni dönemde KÜHK ve gelişen mücadele, dünya kamuoyuna duyuru-lmuş, mücadelede halkların deste-ği de sağlanmıştır. Böylesi bir sü-reçte Serxwebün, mücadeleciler, aktif ve daha savasın bir yayın organı ol-masını bilmelidir. O'nun bu görevi de başaracakları inaniyor tüm çalışan-larına üstün başarılar diliyoruz.

● Yaşasın KÜHK ve Onun Öncü Gücü PKK!

● Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Sesli
● Kahrolsun Emperyalizm, Sömürgeçlik ve Hertürden Gericilik!

Hannover'den bir Serxwebün okuyucusu

SERXWEBÜN

Afrika Birliği Örgütü üyesi Aley MAHMUD ile yapılan röportaj.

Aley Mahmud: "Bağımsızlığa ve Özgürlüğe Bedelsiz Varılamaz!"

SERXWEBÜN- Bilindiği gibi Afrika kıtası yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına sahip olan bir alandır. Bundan dolayı tarihsel olarak sömürgeci güçlerin işgal, talan ve sömürgeci bir politika uygulamalarına sahne olmuştur. Özellikle Portekiz ve İspanya sömürgecilerinin Afrika halkları üzerinde geliştirdikleri işgal, katliam ve sömürgeci politikaya karşı, Afrika halklarının bu sömürgeci boyunduraktan kurtulmak için verdikleri ulusal kurtuluş mücadeleleri hakkında bir açıklama yapar mısınız?

Aley MAHMUD- Afrika kıtası eskiden olduğu gibi, günümüzde de sömürgecilerin ve emperyalistlerin hedeflerinden birisidir. Bu herkeşce bilinen nedenlerin başında yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına ve kıta olarak stratejik bir öneme sahip olması gelmektedir. Fakat sömürgecilerin vahşice uygulamalarına karşı uyanan, bağımsızlık ve kendi kaderlerini özgürce tayin etmek uğruna görkemli bir mücadele içerisinde atılan yığıt Afrika halkları, kurtuluşlarını pespeşe zaferle perçinleştirdiler.

1962 yılında ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ önderliğinde Cezayir halkının kurtuluşu Fransız emperyalistlerini nihayetle uğratarak bu alandan kovulmasına yol açarken, Güney Afrika'da da ANGOLA, MOZAMBIK, GINE BISSAU ve ZIMBABWE halkları Portekiz ve İngiliz sömürgecilerine karşı silahlı mücadele içerisinde gerek direnişin bayrağını yükselttiler. Sömürgecilerle kırıran kırana süren bir mücadele sonucunda 1975 yıllarında MPLA önderliğinde ANGOLA, FRELIMO önderliğinde MOZAMBIK ve 1981 yılında ZIMBABWE halkları tam bağımsızlıklarına kavuştular. Yine aynı tarihlere takabül eden silahlı halk cephesi önderliğinde BATI SAHRA halkı da İspanyol sömürgecilerine karşı soylu bir mücadele yürütmektedir. Bu soylu mücadele karşısında daha fazla tutunamayan İspanyol sömürgecileri ölümcül darbe üstüne darbe aralarak ve büyük kayıplar vererek ülkemiz B. Sahra'nın tüm topraklarından çekilmek zorunda kaldılar.

Geçmeden şunu da belirtmek isterim ki, sömürge mazlum halkların, sömürgecilerin boyunduragunun altından kurtulmalarının tek garantisi ve güvencesi en uygun ve en doğru bir biçimde mücadele yöntemli silahlı mücadele ve bürünceği biçim olan uzun süreli halk savaşı stratejisidir.

SERXWEBÜN- İspanya sömürgecilerinin ve emperyalizmin özelde de ABD emperyalistlerinin, Bati Sahra ve diğer Afrika halklarına karşı geliştirdikleri ve geliştirmeye istedikleri karşı-devrimci komplolar hakkında bilgi verir misiniz?

Aley MAHMUD- Sömürgecilik, yenilgi uğradığı ve halklar tarafından ölümcül darbeler yediyinde, sömürgeci ülkeden alalacele kaçmak zorunda kahr. Fakat daha sinisi yol ve yöntemler deneyerek aynı ülkeye tekrar girmek için özen gösterir. Yani kapıdan çıkıp pencerelerden girmek isteyecektir. Bu yöntem emperyalizmin ve sömürgeciliğin her alanda başarılacakları bir parçasıdır.

Buradan yola çıkarak, yukarıda da izah ettiğim gibi emperyalizmin ve sömürgeciliğin Afrika kıtasında nüfuz alanlarını geliştirme ve genişletme çabalarına her geçen gün hız vermektedirler. Bunun için sömürgecilik ve emperyalizm Moboto Sisko, Kral II. Hasan, Biter Bota, İyen Smith vb. sadık ve aşşıklı usakları eliyle karşı-devrimci plan ve entrikalarını Afrika kıtasında gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bu konuda sarfedilen çabaların en bariz örneğini ise, Moboto, Kral II. Hasan ve Biter Bota'nın İsrail siyonistleriyle ve terörizmin odağı

ABD emperyalistleriyle sarmaş-dolaş olarak geliştirdikleri her yönlü sıcak ilişkileri gösterebiliriz.

Yine bu amaçla, ırkçı Güney Afrika Cumhuriyeti'nin oynadığı rol çok belirgin bir olaydır. SWAPO önderliğinde kahramana mücadele eden yığıt NAMİBYA halkı üzerinde vahşice eştirildi terör, cinayet, katliam ve soykırım, dünya kamuoyunu ve uluslararası kuruluşların (Birleşmiş Milletler, Afrika Birliği Örgütü, Bağlantısız Ülkeler Bloku vb.) protestolarına rağmen insafsızca uygulamaktadır.

Usak ruhlu Kral II. Hasan da emperyalizmin aldığı destekle zor kullanarak ülkemizin bir kısmını ilhak etti. Bununla da yetinmeyerek Bati

Bati Sahra halkı, genç-ihiyar, çocuk-kadın...

Sahra'yı tam bir asır (100 yıl) boyunca kendi egemenliği altında tutan ve süreç içerisinde asimilasyoncu politikadan tutun da, beynsel sömürgecilik kadar her türlü insanlık dışı yöntemleri halkımız üzerinde uygulama mübah gören sömürgeci İspanya diktatörlüğüyle de işbirliğine gitti. Fakat bu genellemenin sömürgeci basıklar altında halkımızın uyanması fazla sürmedi. Halkımızın tarihselini soylu direniş emarelerine dönüştürerek, böylece sömürgecilerin tüm oyunları bosa çıkardı. Halkımızın bu soylu direniş, İspanyol sömürgecilerinin ülkemizdeki zenginlik kaynaklarını talan etmesini engellediğinden ve tathi bir çehreye bürünme siyasetini de su yüzüne çıkararak uygulanamaz hale getirdiğinden dolayı daha da cilganlaşarak, bu sefer, halkımızı sindirmek, katletmek, rastgele tutuklamak ve mücadeleci insanlarımızı ülkeden kovmak gibi yöntemlerle ve karşı-devrimci zorunun dozajını daha da arttırarak egemenliğini sürdürmeye çalıştı. Ama nafale! Çünkü, Bati Sahra halkının iradesi eskisinden de daha güçlü ve çelikleşmiş bir iradeye dönüşüyordu. Çünkü, halkımız, tek kurtuluş yolunun silahlı halk savaşından geçtiğini çok iyi biliyordu. Çünkü, 20 Mayıs 1973'te XANKE köyünde İspanyol sömürgecilerine karşı ilk kursunu sizarak devrimin kuvilcılarının tutuşuran halkımızın biricik önderi SAKIYA AL HAMRA-VADİ DAHAB HALK KURTULUŞ CEPHESİ (POLISARIO) doğmuştur artık...

SERXWEBÜN- Bati Sahra halkına önderlik eden POLISARIO'nun oluşumunda ve mücadelesinde karşılaşılan zorluklar ve mücadele sürecinde kazanmış olduğunuz deney ve tecrübeler hakkında bilgi verir misiniz?

Aley MAHMUD- İspanyol sömürgecileri gerici Fas krallığıyla elele vererek

çeşitli entrika ve komplolar düzenlediler. Oynamak istenen bu oyunların altında yatan gerçekleri kısaca şöyle belirleyebiliriz:

Birincisi: yakılan devrim ateşini söndürme çığırkanlığı; ikincisi: silahlı halk devrimi hareketi olan önderimiz POLISARIO'yu "bölücü, terörist, kanun kaçkınları" vb. demogojilerle halkın nezdinde itibarını sarmaya çalıştılar. Tüm bunların yanı sıra, İspanyol sömürgeciliğinin ve gerici Fas krallığının devrim alternatifini ortaya çıkardıkları, başını Fas ordusundan ADVAR MOHA andındaki yüksek rütbeli ajan bir su-baynı çektiği "MAVİ ADAMLAR HAREKETİ" ile başını AHLİYHEN EL RAŞİD andındaki bir hainin çektiği

maktr.

Afrika Birliği Örgütü, Afrika başkanlarının bir toplantısında Nikoroma, Cemal Abdul Naser ve Niyyriy'nin aldıkları tarihi bir kararla 1963 yılında kurulmuştur. ABO, kuruluşundan bu yana Afrika halklarının verdikleri ulusal kurtuluş mücadelelerini destekledi ve halklarını savunmada, samimi davranarak pratikte attığı adımlarla gerçek bir dost mertebesine olduğunu kanıtladı. Bununla da yetinmeyerek, emperyalizmin ve sömürgeciliğin Bati Sahra sorununa yönelik geliştirdikleri karşı-devrimci planların bosa çıkarılmasında yoğun bir çaba harcadı. Çeşitli entrika ve düzenbazlıklara maruz kalmasına rağmen, B. Sahra sorununa karşı takındığı tavır, küçümsenmeyecek derecede tutarlı bir tavrıdır. Günümüzde biz de diğer üyeler gibi, eşit haklara sahip olarak ABO üyesi durumdayız. Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti, Afrika Birliği'nin 51. üyesidir ve diğer diğer ülkelerin yanında yer alarak aktif bir biçimde rolünü oynamaktadır.

Hiç şüphesiz ki, Afrika Birliği'nin, Afrika kıtasında bu özelliğinden dolayı ABD ve Fransız emperyalistleri başta olmak üzere sömürgecilerin ve her türden usakların saldırılarına maruz kalmaktadır. Fakat bu denli saldırılara rağmen Birliğimiz dağıtlamadı, dağıtlamayacaktır. Birliğimizi dağıtmayan ABD ve Fransız emperyalistleri bu sefer, sömürgeci usakları olan Kral II. Hasan, Mobotov, Ömer Bonkov, Siykotury vb. vasıtasıyla ABO parçalanmak ve işleme hale getirilmek istendi. Fakat, direnişçi bir iradeyle mücadele eden Afrika halkları bu oyunları da sonuçsuz bıraktı.

SERXWEBÜN- Cephemiz önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesine, İspanya sömürgeciliğinin kovulmasından sonra Moritanya, Fas sömürgeciliğine ve emperyalist komplolara karşı geliştirdiğiniz mücadele hakkında kısa bir açıklama yapar mısınız?

Aley MAHMUD- Daha önce de belirttiğim gibi, İspanya sömürgeciliği tam yüz yıl boyunca ülkemiz üzerinde egemenlik kurmuştu. Bu uzun zaman sürecinde halkımızı sindirmeye, dünya halklarından tecrit etmeye ve kurtuluş göznekerlerini tükamaya çalıştı. Baskı, katliam, açlık, yokluk, yoksulluk ve siyasi abluka altına alınmasına rağmen, halkımızın direniş ruhu ezilmedi. Böylece halkımız, "eşitlik, okuma hakkı, 8 saatlik iş günü" vb. sınırlı (ekonomik-demokratik) haklar isteminde bulunarak hareketlendi. Hemen ardından İspanya sömürgecileri Bati Sahra'yı İspanya'nın sınırlarına katmak amacıyla bir miting düzenledi. Sömürgecilerin tertipleği miting karşılık halkımız da, aynı gün (17 Haziran 1970) muhtesem bir yürüyüş düzenler. Bu yürüyüşü hemen hemen halkımızın tümü katılır. Fakat halkımız, salt ekonomik-demokratik hakların istemiyiyle yetinilemeyeceğini pratikte kavrayarak, bağımsızlık ve özgürlük sloganlarını haykırır. Sömürgecilerin tahıtnı sarsan halkımızın bu güçlü bağ kaldırışına karşı düşman, silah ve bombalarla karşılık vererek yüzlerce insanımızı katletti. Böylece 17 Haziran halkımızın tarihinde ulusal bir gün haline gelecek her sene güçlü bir biçimde anılıyor. O günden itibaren halkımız sömürgecilerden barışçıl yollarla en ufak bir kırıntı dahi alınmayacağı gerçeğini kavradı. Karşı-devrimci zor kullanılarak en kutsal değerlerimiz gaspedilmişse, ancak, halkın devrimci şiddeti ile alınabileceği ve bundan başka bir seçeneğin olmadığı gerçeği bir kez daha kanıtlandı.

Nitekim halkımızın meşru ve biricik temsilcisi SAKIYA EL HAMRA-VADİ

DAHAB HALK KURTULUŞ CEPHESİ (POLISARIO) şehit Veli Mustafa SEYIT yoldaşın önderliğinde 10 Mayıs 1973'te I. Kongre ile birlikte ilan edildi. Cephenin ilanıyla birlikte 20 Mayıs 1973'te İspanyol sömürgecilerine karşı XANKE köyünde ilk silahlı eylemleri gerçekleştirecek, bir daha sönmemesine devrim ateşini yaktı. Böylece, halkımızın ve tüm yurtsever güçlerin Sakiya El Hamra-Vadi Dahab Halk Kurtuluş Cephesi etrafında kenetlenerek ve dinmek bilmeyen şanlı eylemler gerçekleştirecek, 1975'lerin sonlarına doğru gelindiğinde sömürgeciler ülkemizi nihai olarak kovdu. Halkımız kahramanca mücadelesinin meyvesini henüz yeni topladığı bir sırada, Fransız ve Amerikan emperyalistleri, sadık usakları durumunda olan gerici Fas krallığını ve Vald Dada başkanı-ğında gerici Moritanya yönetimini devreye sokarak, adeta "Bati Sahra'yı yeniden işgal edin, sömürleştirin" biçiminde emirler yağdırdılar. Ancak ülkemizi yeniden işgal etmeye yönelik emperyalizmin usakları olan Fas ve Moritanya gerici rejimlerine karşı, POLISARIO önderliğindeki halkımız, savaşı yeniden başlattı.

Halkımızın ölümcül darbeleriyle işbirlikçi Vald Dada yönetimi yıkıldı. Yönetime bir grup subay el koydu. Yönetime el koyan bu subaylar, kendi çıkarlarını garantiye alamabilmek için savaşı durdurulmasından yana tavır takındılar ve POLISARIO ile Sahra'dan çekilme ve henüz genç olan B. Sahra Cumhuriyeti'ni bu, içeren bir anlaşma imzaladılar. Fakat Fas gerici üyeliyle savaşımız durmadı. Fas ordusu, SAHRA HALK KURTULUŞ ORDUSU'nun yığıt savaşıları tarafından büyük darbeler yedi ve mahdut bir bölgeye sıkıştırdı. Böylece Sahra topraklarının % 90'ı tekrar kurtarıldı.

İşbirlikçi Kral II. Hasan, Sahra halkına karşı savaşı sürdürübilmesi için, efenidileri olan ABD ve Fransız emperyalistlerinden ve Suudi gerici-ğinden daha fazla destek sağlamları istediğinden bulundu. Tüm bunlara rağmen Sakiya El Hamra Vadi Dahab Halk Kurtuluş Cephesi'nin elde ettiği en önemli kazanımları şöyle sıralayabiliriz:

- Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti'nin topraklarının % 90'ının kurtarılması.
- Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti, Afrika Birliği Örgütü'nün bir üyesi duruma kavuşturulması.
- Gerici Fas krallığı'nın Afrika ve uluslararası alanda teşhir ve tecrit edilmesi.
- 59'a yakın ülkenin Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti'ni resmen tanımması.

SERXWEBÜN- Sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı yürüttüğünüz ulusal kurtuluş mücadelesinde dünya devrim gücülerinin sağladığı katkı hakkında bilgi verir misiniz?

Aley MAHMUD- POLISARIO ve Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti emperyalizme, sömürgecilik ve gerici üye karşı mücadele eden tüm devrimci üyelerle sıkı bir ilişki vardır. Özelde Cezayir ve Libya ile ilişkileri bulunmaktadır.

SERXWEBÜN- Günümüzde Demokratik Sahra Halk Cumhuriyeti'nin içte ve dışta karşılaştığı zorluklar hakkında bir açıklama yapar mısınız?

Aley MAHMUD- Karşılaştığımız zorluklar hakkında belirleme yapmadan önce, şunu belirtmek isterim ki; her ulusal kurtuluş hareketi ve silahlı mücadeleyle atılan her halk diğer ulusumuzluğumuz yanı sıra, tarihi olumsuzluklardan da kaynaklanan bir çok

Devami 23. sayfa

Impresum

V. I. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN

Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi :

Deutsche Bank Köln

İ. Demir

Konto Nr.: 107 45 58

BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.

Avusturya 15.00 s.

İngiltere 0.50 £.

Hollanda 2.50 hfl.

Belçika 50 fr.

Norveç 5.00 nkr.

Fransa 5.00 ff.

İsviçre 2.00 sfr.

İsviçre 5.00 skr.